

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

author of Ice Planet Barbarians

RUBY DIXON

BARBARIAN'S
TOUCH

ICE
PLANET
BARBARIANS

BARBAR DOKUNUŞU

RUBY DIXON

RUBY DIXON

İÇİNDEKİLER

Barbarın Dokunuşu

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Yazarın Notu

Buz Gezegeni Barbarları Buz

Gezegeni Barbarları Okuma Listesi

Ruby Rec - Uzaylı Vahşi Tarafından

Yakalanan Ruby Rec - Kozav

Ruby Rec - Karı Bulmak

SHIFT'i Okudunuz mu? Ruby Ayılar Yapıyor! Daha

fazla ister misiniz?

Sıkıcı Telif Hakları

BARBAR DOKUNUŞU

W_{BUZ} GEZEĞENİNDE UYANDIĞIMDA HER ŞEYDEN
KORKUYORUM: BURASI SOĞUK, SESSİZ VE YERLİLER DAHA ÇOK MAVİYE
BENZİYOR
UZAYLILARDAN ÇOK ŞEYTANLAR. DAHA DA KÖTÜŐÜ, YABANCILARDAN BİRİ
BENİM ONUN KIZ ARKADAŞI OLACAĞIMA KARAR VERİYOR VE BENİ KIZ
KARDEŞİMDEN KAÇIRIYOR. TAMAMEN VE YAPAYALNIZ KALDIM. BİR KIZ NE
YAPABİLİR Kİ?

BU KIZ KAÇIYOR.

TABİİ Kİ BU, KIZARTMA TAVASINDAN ATEŞE GİRDİĞİM VE DURUMUMUN
DAHA DA TEHLİKELİ HALE GELDİĞİ ANLAMINA GELİYOR. TAM DA HİÇBİR
ŞEYİM KALMADIĞINDA
SOL UMUT, YENİ BİR KAHRAMAN ORTAYA ÇIKIYOR. ELBETTE MAVİ,
BOYNUZLU VE KUYRUĞU VAR. AYNI ZAMANDA VAHŐI, KORUYUCU, BENİ
MİRİLDATIYOR... VE BENİM MÜKEMMEL OLDUĞUMU DÜŞÜNÜYOR.

AMA SAHIP OLDUĞUMUZ ŞEY GERÇEK Mİ YOKSA SADECE BİR ÇİFTLEŞME
İÇĐÜDÜŐÜ MÜ?

ROKAN

IYeni insanları dünyamıza taşıyan garip mağaraya yaklaşırken kötü bir ruh hali içinde olmayan tek kişi benim. Raahosh ve Haeden önden yürüyorlar, ikisi de asık suratlı ve uzun yolculuk nedeniyle tatsız. Arkadaşlarıyla birlikte evde olmayı, ateşin yanında kıvrılmayı ve kürklerini paylaşıyorlar. Kardeşim Aehako arkalarında yürüyor, kolunu arkadaşı Kira'ya dolamış. Yavrularını özlüyorlar ve burada olmak da istemiyorlar ama Kira kendini mecbur hissediyor.

Yanımda Hassen, Taushen ve Bek almaya gittiğimiz insan dişiler hakkında tartışıyorlar. Bek ve Hassen, Vektal'in Shorshie'ye yaptığı gibi, dişilerin onlara bir bakış atıp yankılanacağına inanıyor. Onların ters cevapları Taushen'i mutsuz etti; eğer ikisi de bir eş bulacaksa, ona bir tane kalacak mı? İhtimallerden hoşlanmıyor.

Ben mi? Sessizce yürüyorum, konuşmalarını eğlenerek dinliyorum. Gün soğuk ama güzel ve biz Sağlıklı, bu yüzden bir şikayetim yok. Yalnız kalırsam ve arkadaşaya ihtiyacım olursa kardeşim yanımda - ama benim yok. Küçük kardeşim Sessah annem ve babamla birlikte evde. Beni bekleyen bir eşim yok. Ben halimden memnunum.

Ama ruh halim hafif çünkü vücudum beklentiyle uğulduyor.

Büyük bir şey geliyor. Bunun rezonans olduğunu sanmıyorum, ama garip 'bilme' hissim tenimi karıncalandırıyor. Büyük bir fırtına yaklaştığında ya da kabileden biri tehlikede olduğunda bunu hissediyorum.

Kardeşimin arkadaşı Kira buna

een-too-itchen. İnsanların pek çok kelimesi var ve ben çoğunu anlamıyorum. Benim için bu sadece bilmek.

Yapabildiğim gibi

Bek'e bak ve burada bir eş bulamayacağını bil. Burada değil, şimdi değil. Doğru zaman değil. O garip insan mağarasında hayat değiştiren bir şey olduğunu bildiğim kadar kalbimde de bunu biliyorum.

Ne olduğunu bilmiyorum. Ama görmek için sabırsızlanıyorum.

Yine de bunu paylaşmıyorum. Claire kürklerini Ereven'e bıraktıktan sonra Bek hâlâ gururunu bulmaya çalışıyor. Buraya uzun bir yolculuk oldu ve eve de uzun bir yolculuk olacak. Tüm bu süre boyunca öfkeyle dolu olursa çok daha uzun sürecek. Tartışan diğerlerini de inceliyorum, onlardan da benzer bir his alıp almadığımı görmek için ama hiçbir şey yok. Omuz silkiyorum. Her zaman işe yaramıyor.

"Peki ya sen, Roka?" Taushen beni hayallerimden uyandırarak soruyor. "Hangi renk eş istersin? Har-loh gibi kırmızı mı yoksa Tee-fah-nee gibi kahverengi mi? Ya da sarı gibi Leezh?"

Omuz silkiyorum. "Eğer benim için bir eş varsa, ne renk olduğu umurumda değil." İnsanların pek çok tuhaf özelliği var, ama

Aehako'nun Kira'nın düz, pürüzsüz yüzüne hayranlıkla baktığını gördüğümde, bunun önemli olmadığını biliyorum. Üç burnu olabilir ve eğer onunla rezonansa girersem, üçüne de değer veririm.

Hassen tıslayarak sinirli bir ses çıkarır. "Neden ona sorma zahmetine giriyorsun Taushen? Bu oyunu oynamayı reddediyor.

Çiftleşip çiftleşmemesi umurunda değil. Bu da dişilerin

bizim için önemli olduğu anlamına geliyor."

"İşler böyle yürümüyor ve bunu sen de biliyorsun," diye ekliyorum, Hassen'in sahipleniciliğıyle eğlenerek. "Haeden'e sorman yeterli."

Haeden sadece homurdanıyor ama tepkisinin arkasında gerçek bir öfke yok. Arkadaşını çok özlüyor.

Adımlarımın hızını artırarak diğerlerinden uzaklaşıyorum. Tartışmak ve günü mahvetmek istiyorlarsa, bunu bensiz yapacaklar. Yayımı çıkardım ve bir ok yerleştirdim, gökyüzünü tarıyorum. Raahosh ve Leezh bana dersler veriyor ve artık bu silahta mızrağım kadar iyiyim, hatta daha iyiyim. Eğer bir gök pençesi ortaya çıkarsa bana daha fazla koz verecek. Bölgede çok sayıda var, bu da özellikle Aehako için endişe verici. Biz büyüğüz. ama kardeşimin eşi taşınabilecek kadar küçük. Belinde bir ip bağlı tutuyor, saldırı durumunda onları birbirine bağlıyor ve Kira grubumuzun ortasında yürüyor. Şimdiye kadar gök pençeleri grubumuzdan uzak durdu, ama tetikte olmaktan asla zarar gelmez.

Tedbirli olmak için iyi bir sebebim var. Yarısı yenmiş dvistiler araziye kirletiyor, kan beyaz tepelere sıçırıyor. Gök pençeleri yakın zamanda burada bir sürü bulmuş ve avlarını parçalamış.

Dağınık besleniyorlar ve karnı parçalanmış ve başka bir şey yenmemiş başka bir leşin yanından geçerken kaşlarımı çatıyorum.

Yaratığın vücudu donmuş, kanı göğüs kafesinde buz sarkıtları oluşturuyor ama tek düşünebildiğim ne kadar çok etin ziyan olduğu. Kabilem hayvanın tamamından faydalanırdı, kemiklerine ve toynaklarına kadar. Bir sonraki tepede yeni ölmüş bir metlak leşi var. Pis kürkünün kokusu Taushen'in şikayet etmesine neden oluyor.

Bu huzurlu bir yolculuk değil. Ama gerekli bir yolculuk.

Kira ve halkının uçtuğuna yemin ettiği garip mağaralardan birinin kalıntılarında en az iki insan bulundu yıldızların arasından. Dünyamızda olduklarından habersiz uyuyorlar ve Kira onları kurtarmaya kararlı. Kabilenin hâlâ birkaç çiftleşmemiş erkeği olduğu için - ben de bu sayıya dahilim - daha fazla çiftleşebilir dişi düşüncesi Heyecan verici bir şey. Bazen kabilemizin bir avuç mevsim içinde ne kadar değiştiğini kayırayamıyorum. Önceden

dört dişi ve üç yavru. şimdi on altı dişi var ve mağaralar yeni doğan yavrularla dolup taşıyor.

Yankı bulamadım ama bu benim için şaşırtıcı değil. Her bir insan dişisini tanıyorum ve insani yönleriyle yeterince çekici olsalar da, benim bilme hissimi harekete geçirmediler. şimdi, hepsi çiftleşti, bu yüzden önemli değil. Belki de hiç çiftleşmeyeceğim.

"İşte," diyor Raahosh, ileride duraklayarak. Eliyle uzakları işaret ediyor. "Gemi aşağıda, vadinin içinde. Kızıl alevi görüyorum, tıpkı dediğin gibi Haeden."

Haeden başını sallayarak aynı yöne bakıyor. Ben de yanlarına gidip aşağıya bakıyorum ve ilk kez uçan mağara. Shorshie ve diğer insanların garip kare şekli ve tuhaf siyah taş duvarlarıyla geldikleri mağarayı hatırlıyorum. Bu da benzer bir şekle sahip, Gerçi mağara ağzı daha çok içindekileri dökmek için yırtılmış bir sırt çantasına benziyor.

Girişin yakınında, garip kırmızı bir 'alev' yanıp söner ve sonra kararır. Az bir nefes sonra, parlak bir ışığa dönüşüyor. Yine ılık. Garip. Etrafındaki karlar erimiş ve gök pençe leşlerinden oluşan bir yarım daire onu çevreliyor.

"Bu ateş mi?" Soruyorum, yanıp sönmesini ve tekrar geri dönmesini izliyorum. "Bu kadar uzun süre sonra nasıl yanmaya devam ediyor?"

Haeden, "Ataların mağarasındakiler gibi bir ılık," diye açıklıyor. "Bu-"

Bir gök pençe çığlık atıyor tepemizde, kanatların gölgesi üzerimize düşüyor. Aehako bağırıp arkadaşını korumak için dalışa geçtiğinde bile yayımı nişan alıyorum. Gözlerimi kısıyorum, okumu nişan alıyorum ve sonra içgüdüsel olarak oku hedefin önüne götürüp uğmasına izin veriyorum. Bir an sonra, tam olarak bildiğim noktaya saplanıyor.

Bana öyle olacağını söylüyor ve yaratığın midesinin derinliklerine batıyor.

Kan yağmur gibi karın üzerine sıçrıyor, ama yaratık bize doğru dönmüyor. Aksine, daha sert kanat çırparak vadinin içine doğru ilerliyor ve bir kez daha yanıp sönen aleve doğru yöneliyor.

Ben bir ok daha hazırlarken, Raahosh bir ses çıkardı inançsızlık. Bakışlarım mağaraya geri dönüyor ve ben izlerken gök-pençe dalışa geçiyor. Ağzı açılıyor ve bir an sonra korkunç bir çatlama sesi vadiyi yırtarak ışığa çarpıyor ve sonra kanatlarını açarak yere yığılıyor. yere, diğerlerinin üzerine yığıldı.

Haeden kısık bir sesle, "Boynunu kırdı," diyor ve kendi boğazını ovuşturarak vadiye bakıyor.

Okumu yavaşça indiriyorum. "Gök pençelerini öldüren şey bu mu? Alevi sevmiyorlar mı?"

Raahosh homurdanıyor. "Mağaramızın önünde şu ateşlerden birine ihtiyacımız var."

Haeden ona asık suratlı bir bakış atar. "Ne yani, dağların bu tarafındaki tüm gök pençelerini bize mi çekelim?"

İkisi birbirlerine sinirli bakışlar fırlattıktan sonra Raahosh patika boyunca ilerleyerek vadiye yöneliyor. Ben de arkasından takip ediyorum. Burası garip bir yer. Avlandım

Daha önce de buradaydım ama hiç şimdiki kadar ürkütücü ve davetkâr hissetmemiştim. Dağlar bile bu yeni manzaradan huzursuz görünüyor.

"Dişileri alıp buradan gidelim," diyor Haeden, mızrağını kavrayıp ilerleyerek. "Onları ne kadar çabuk alırsak, eve o kadar çabuk döneriz."

Kardeşıme dönüp bakıyorum. Aehako ona yardım etti. Karla kaplı eşini ayağa kaldırıyor. Taushen yaklaşıp elini uzattığında başını sallıyor. "Ben iyiyim. Hadi gidelim. Haeden haklı - burada işimiz ne kadar çabuk biterse, o kadar çabuk eve döneriz."

Haklılar. Buradan ne kadar çabuk ayrılırsak o kadar iyi. Bunu bana söylemesi için 'bilmeme' ihtiyacım yok. Hatta Gök pençeleri ve garip uzaylı mağarası tehdidi olmadan, burası metlak bölgesinin derinliklerinde ve sa- khui'yi sevmiyorlar.

Gök pençe cesetlerinin yanından geçerek vadiden aşağı iniyoruz ve mağaraya giriyoruz. Büyük, karanlık bir oda, kabilenin devasa merkezi mağarası kadar büyük.

Ev. Zemin, üzerine bastıkça eriyen ince bir kar tabakasıyla kaplı ama ne iz var ne de ölü hayvan. Haeden ve arkadaşı Jo-see'nin burada geçirdikleri günlerin izleri duruyor ve terk edilmiş çukurda ateş yakıyoruz,
Çünkü Kira titriyor.

Biz geldikten sonra da didişmeler bitmiyor. Taushen ve Bek ateş yakıyor, sürekli didişiyorlar. Hassen girişi koruyor, Kira ısınmak için ateşin yanında otururken ona dönüp bakıyor. Raahosh ve Haeden mağarayı süpürmeye çalışıyor, ben de

Taşıdığım donmuş canavar leşini parçalayarak Şafağa yakın şanslı bir ok sayesinde sabah için kemerime astım. Soğuğa biz sa-khui'ler kadar iyi dayanamayan Kira için sıcak bir yemek olacak.

Kira ve yeni insanlar, diye hatırlatıyorum kendime. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, kaşlarını çatmış olan Hassen'e bakıyorum. Sabırsızlık vücudunda titreşiyor ve yakında patlayacağını görmek için benim 'bilmem' gerekmiyor. I

Yumuşak et parçalarını deriden dilimleyin ve haşlamak için asılı keseye bırakın. Gerginlik mağarayı dolduruyor, Sadece Kira'nın kare şeklindeki küçük insan dişlerinin şakırtısı duyuluyor. Yakınlarda Bek ateşi daha da harlarken, Aehako kürkleri silkeleyerek buzdan arındırıyor.

Etin son parçasını güveç torbasına atıyorum ve içme derimi açıyorum, su ve Sevvah annemin en sevdiği baharatlardan biraz ekliyorum. Uzun bir but kemiğiyle karıştırıp lezzet katması için et suyunun içine atıyorum.

"Eee?" Hassen patladı. Girişten uzaklaşırken kafamı kaldırıyorum, mızrağını unutmuş. Hayal kırıklığıyla titriyordu. "Buradayız! Dişileri serbest bırakın! Neredeler?"

Aehako ayağa fırladı, kardeşimin yüzünde bir hırıltı normalde gülen yüzü. "Sen talep etmeden önce eşimin parmaklarını çözmesine izin ver-"

"Sorun değil," diyor Kira yumuşak sesiyle, sözünü keserek Tartışma çirkinleşmeden önce. Parmaklarına üfleyerek

onları ısıtıyor ve sonra yüzünde belli belirsiz bir gülümsemeyle ayağa kalkıyor. "Herkes heyecanlı. Bunu anlıyorum."

Aehako homurdanıyor. "Ateşin yanına otur-"

Başını sallıyor. "Bunu yapabilirim." Eşinin itirazlarını duymazdan gelerek onun kolunu okşuyor ve ardından bakışlarını duvara sabitleyerek garip mağaranın arka tarafına doğru ilerliyor. "Bu sadece serbest bırakma şapkasını bulmak."

"Ne?" Hassen ileri atılıyor ve Aehako onunla Kira'nın arasına girip ters ters bakıyor. Ayağa kalktım; eğer taraf seçersem, elbette kardeşimi seçerim. Raahosh da Aehako'nun yanına gider ve Hassen'in sabırsızlığına ters ters bakar. Haeden girişe doğru ilerler ve Hassen'in bıraktığı nöbetçi kulübesini alır.

Kira mağaranın garip, kabarcıklı duvarına dokunduğu anda bakıyorum. Bir an sonra, bir tıslama sesi ve buhar havayı dolduruyor. Haeden tereddüt eder ve Aehako eşine dönerek onun yanına koşar.

Duvardan soluk ve insan boyutunda bir şey düşer ve Kira'nın kollarına. Bu bir dişi, kar renginde uzuvları var. ve yumuşak tenine sarmaşıklar gibi yapışan koyu renkli, ıslak saçlardan oluşan bir yele. İnce giysileri nemli ve vücuduna yapışıyor, yüksek göğüsler ve kıvrımlı bir bel.

Farkına varmadan bir inilti kaçıyor içimden. Dişinin bu kadar mükemmel olacağını fark etmemiştim. Göğsüme dokunuyorum. Khui'm sessiz ama yeni insan dişinin görüntüsünün beni bir yıldırım gibi vurduğunu inkar edemem.

Haeden bana ters ters bakıyor ve atılmış bir kürkü kapıyor.

ve dişiyi örtmek için ilerliyor. Onu Kira ve Aehako'nun elinden alıyor ve nazikçe yere yatırıyor.

Gözleri fıldır fıldır açılıyor - camsı yeşil bir merkeze sahip soluk beyaz. Tuhaf gözleri kırpışıyor ve ben bir adım geri çekiliyorum. Onu korkutmak istemiyorum.

LILA

Milk uyandıığında ne düşündün? Her şeyin ne kadar soğuk olduğunu. Çok soğuk. Damarlarımdaki buz gibi. Sanki bir süredir

Üzerinde ıslak bir gecelikten başka bir şey olmadan dondurucuya atılmış. Külot yok, ayakkabı yok, hiçbir şey yok. Sadece titreyen tenime yapışan geceliğim.

Sonra neden neredeyse çıplak, ıslak ve kığım donmuş halde olduğumu merak ediyorum. Neler oluyor? Neden kız kardeşim Maddie'yle paylaştığım evde değil de buradayım?

Başım dönüyor, birinin oturmama yardım ettiğini hayal meyal fark ediyorum. Gözlerim odaklanmakta zorlanıyor ve ağzım kirli bir çorabı çiğnemişim gibi hissediyor. Gözlerimi tekrar tekrar kırpiyorum.

Yumuşak ve tüylü bir şey etrafımı sarıyor ve kemik dondurucu soğğun en kötüsü biraz azalıyor. Sessiz, rahatsız edici derecede sessiz. Herkes bir şey söylememi mi bekliyor? Neden burada olduğum gibi mi? Burası her neresiyse?

Mavi bir şey bulanık görüşüme girip çıkıyor. Her şey yavaş yavaş ortaya çıkıyor; bulunduğum yer karanlık ve havada hafif bir duman kokusu var. Yangın mı çıktı? Alnımı ovuyorum ve her yerim ağrıyor. Sanki bir çeşit ateşim var. Belki de bu yüzden bu kadar üşüyorum. I Yatmadan önce ne yaptığımı hatırlamaya çalıştım ama belirsizdi.

Televizyon ve bilgisayarda çalışma anıları
Aklımdan tamamen silinip gidiyor. Mavi şey tekrar hareket ediyor ve bakışlarım kristalleşip odaklanıyor.

Mavi şey bir yüz.

Bir şeytan yüzü - kocaman, boynuzlu, kaşları kemikli çıkıntılarla kırışmış. Yüzü sert ve çatık kaşlı, burnu ve elmacık kemikleri belirgin. Şeytan beni tutuyor, yüzü benimkinden birkaç santim uzakta.

Çığlık atıyorum, sarsılarak uzaklaşıyorum. En azından deniyorum. Kollarını itiyorum, ağzım açık ama hiçbir şey duyamıyorum.

İşte o zaman hiçbir şey duyamadığımı fark ettim. Hem de hiç. Ve içime yeni bir korku yayılıyor.

Şeytan beni serbest bırakıyor ve geriye doğru fırlıyorum. Ayaklarım tüylü bir şeye dolandı - bir pelerin mi? Bir post mu? - Ve sonra sırtım metal bir şeye çarpıyor. Artık geri dönemiyorum.

Sadece çığlık atıyorum ve bakıyorum. Bu karanlık yerde başka figürler de var ve uzakta bir ateş dans ediyor. Dehşete kapılmış bakışlarım yanımda oturan şeytandan bir diğerine, bir diğerine kayıyor. Tanrım, kaç tane var?

Cehennemde miyim?

Öldüm ve şimdi cehennemde miyim?

Parmaklarım kulaklarıma gidiyor ve parmaklarımı kabuk boyunca gezdirerek orada olması gereken tanıdık boruyu arıyorum.

On yıl önce koklear implant taktırdım. On yıl önce, ben tamamen sağırken duyabilir hale geldim - hayatımdaki en büyük mutluluklardan biri. Ama kulaklarıma dokunduğumda hiçbir şey yok - ne tüpler, ne kablolar. Daha geriye, implantın kafatasıma girdiği kafa derimdeki çembere uzanıyorum - ve orada pürüzsüz yara dokusu ve kelden başka bir şey yok

Bir kuruş büyüklüğünde yama.

Sızlanıyorum. Düşünüyorum. Duyamıyorum.

Bu da beni daha fazla paniğe sevk ediyor.

Maddie nerede? Kız kardeşim nerede? Gözlerimi sıkıca kapatıyorum, implantsız kulaklarıma dokunup neler olduğunu anlamaya çalışırken dünyam kararıyor ve

sessizleşiyor. Benim

Zihnim fırıl fırıl dönüyor, çıldırmak üzereyim ve hiperventilasyonun eşiğindeyim. Maddie'ye ihtiyacım var. Ona ihtiyacım var.

Küçüklüğümden beri Maddie hep yanımdaydı. Okula gittiğimizde bana rehberlik eden kol oldu, çünkü trafiği duyamıyordum. ASL - Amerikan İşaret Dili'ni anlamayan insanlarla tanıştığımızda benim tercümanım oldu. İmplantlarımı taktırdıktan sonra daha geri planda kaldı ama yine de en iyi arkadaş, kız kardeş ve birbirimize dünyadaki herkesten daha yakınız. Her konuda ona güveniyorum.

Onsuz kendimi kaybettim.

Sıcak gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyor ve karanlığa doğru hıçkırıyorum. Çok sessiz. Kapana kısılmış gibi hissediyorum ve titrememi durduramıyorum. Soğuktan ve korkudan titriyorum. Neler olduğunu ve ne yapacağımı bilmiyorum. Kimse bana dokunmuyor, bunun için minnettarım. Kürk battaniyeye sarılıp ağlıyorum.

Tüm bunların bitmesini istiyorum. Duyma yetimi geri istiyorum. Eller koluma dokunuyor, gözlerimi açıp irkiliyorum,

Boğazımdan yine küçük bir çığlık yükseldi.

Tanıdık bir yüz orada, benimle aynı yeşil gözlere ve dağınık sarı saçlara sahip yuvarlak bir yüz. Bu Maddie, dolgun dudakları sert bir çizgi halinde bastırılmış. Yanağıma dokunuyor ve bir şeyler söylüyor ama gölgeler arasında ne dediğini anlamam zor.

Dışarı çıkar. Lila? İyi misin? Sanırım öyle diyor.

İyi değilim. Hiç iyi değilim. ASL'de 'yapamam' anlamına gelen hareketi yapıyorum ve ardından hızlıca kulağıma dokunuyorum.

Maddie'nin gözleri açılıyor ve eli kulağıma gidip implantımı arıyor. Gittiğini fark etti ve bana işaret etti. Bunu çözeceğiz.

İçimde bir rahatlama hissediyorum ve başımı sallıyorum. Başka ne olursa olsun Maddie bana sahip çıkacak. Battaniyeye sarılıyorum, kendimi küçük hissediyorum ve bir zamanlar olduğum yirmi iki yaşındaki yetişkin kadın gibi değil, on iki yaşındaki o yalnız çocuk gibi hissediyorum.

İzliyorum

Maddie ayağa fırlar ve en yakınındaki adamla yüzleşir.

kişi. Hiçbirini duyamıyorum ama Maddie'nin bağırdığını tahmin ediyorum. Vücudu öfkeyle kaskatı kesilmiş ve konuşurken yumruğunu sallıyor.

Ben güçlü değilim, Maddie gibi değil. İlk içgüdüm savaşmak değil. Saklanmak. Şu anda saklanabilmek için her şeyimi verirdim, diye düşünüyorum kız kardeşimi izlerken.

Sırtı bana dönük olduğu ve bağırdığı kişinin önünde durduğu için dudaklarını okuyup takip edemiyorum. Etrafıma bakıyorum, ne olduğunu anlamaya çalışıyorum. onları hissediyorum. İlk başta bir mağarada olduğumuzu düşünüyorum - ileride bir açıklık görüyorum ve kar yağıyor gibi görünüyor,

Ki bu çok tuhaf. Maddie ve ben Arizona'da yaşıyoruz.

Burası Arizona değil.

Etrafa baktığımda mağara olduğunu da sanmıyorum. Her şey süper kare ve altımdaki zemin tenime metal gibi geliyor. Hafifçe yapışıyorum, sanki Islak bir buz küpüne dokunduğumda parmaklarım titriyor ve içten içe ürperiyorum. Büyük mağara-oda-her neyse oldukça güzel görünüyor

Boş. Işık yok ama odanın ortasında sıcak bir ateş yanıyor. Yanında oturan insanlar var,

Gerçi büyük insanlar. Kocaman omuzları ve kafalarından çıkan kıvrık boynuzları olan basketbol oyuncusu büyüklüğünde insanlar. Onlar gerçekten mavi mi yoksa gölgeler zihnimle mi oynuyor? Kendimi sakinleştirmeye çalışarak onlara tekrar bakıyorum.

ve mantıksal olarak ne olduklarını anlamaya çalışıyorum. Kuyruklar ve boynuzlar görüyorum. Derileri pürüzlü ve dalgalı görünüyor.

Göğüs kemiği ve kolların alt kısmı. Biri Maddie'yi yoğun duygularla izliyor ama çoğu kaşlarını çatıyor, Muhtemelen kız kardeşimin sadece tek bir sesi olduğu için - yüksek ses. Uzun saçlı ve kalın kaslı bir iblisin beni oldukça ürkütücü bir yoğunlukla izlediğini görüyorum ve battaniyeleri vücuduma yaklaştırıyorum. Bu gerçek olamaz, değil mi? Gözlerimi kapatırsam belki hepsi kaybolur.

Akıl sağlığını sorgularken bile iblis-adamlardan

biriyle göz göze geliyorum. Gözleri açık mavi parlıyor,
Sanki içten aydınlatılmışlar gibi. Ürkütücü ve yine de ifadesi

zalim değil. Beni endişeli bir bakışla izliyor ve empati kuruyor, diğerinin yaptığı gibi derisini yüzen bir ilgi değil. Ateşin yanında çömelmiş, yüz hatları insanlık dışı gölgeler, ama görebildiğim kadarıyla, göğsü çıplak ve soğuktan rahatsız olmuş gibi görünmüyor. Nasıl rahatsız olmasın ki? Donuyorum ve bir kürke sarınmış durumdayım.

Bunların hiçbirisi mantıklı değil.

Kız kardeşim öfkeli bir hareket daha yaparak benim dikkatini tekrar ona verdi. Çatık kaşlı erkeklerden biri ona bir battaniye uzatıyor ve kız kardeşim dönüp hışımla bana doğru geliyor.

O bunu yaparken, ilk kez bir insan kadın olduğunu görüyorum - onu nasıl kaçırdım? - Şeytanların arasında.

Kadın

Tıpkı şeytanlar gibi parlayan mavi gözleri dışında ortalama bir görünüşü var. O da erkekler gibi kürk giyiyor.

Neden burada onlarla birlikte?

Maddie yanımda diz çöktü ve imzalamaya başladı. Bu saçmalığa inanamayacaksın.

Ne? Geri imzalıyorum.

Diğer kadın öne çıkıyor ve kız kardeşimin yanına çömeliyor. Maddie rahatsız edildiğimiz için kızgın görünüyor ve bana neler olduğunu anlatamadan duraklıyor. Yabancı önce kız kardeşime, sonra da bana bakıyor. Konuşmaya başlıyor ve ben dudaklarını okuyorum. Duyamıyor mu? İşaret dili mi bu?

Maddie ona geri çekilmesini söylüyor ve kız kardeşimin şirret ses tonunu hayal edebiliyorum. Bu beni garip bir şekilde gülümsetiyor. Maddie tekrar konuşuyor. Bir dakikaya ihtiyacımız var.

Kadının kaşları birbirine yaklaşıyor ve bana kırılgan bir gülümsemeyle başını sallıyor. Kürklü giysisini ince bedenine sımsıkı sararak geri çekiliyor ve masalardan birinin yanına doğru ilerliyor.

ona bir şeyler söylüyor. Bir kolunu kızın omuzlarına doluyor ve başının üstünü öpüyor ve diz çöktüğünde benim boyumda görüldüğünü fark ediyorum, ama iblisin yanında küçücük görünüyor-

Parmaklar yüzümün önünde sessizce
şaklıyor. Maddie'ye bakıyorum.
Odaklan, diye işaret ediyor.

Özür dilerim. Çıldırarak üzereyim.

Ben de öyle. Ağzı düzleşiyor ve bir an düşünüyor, sonra imzalamaya devam ediyor. Olanlardan bir şey hatırlıyor musun?

Başımı sallıyorum. Tek hatırladığım uykuya dalmak. Castle'ı izliyordum sanırım. Sonra uyandım ve buradayız ve sessizlik var. Neler oluyor?

Kulağa saçma geliyor ama Maddie duraksıyor, sonra tekrar imzalamaya başlıyor. Sanırım uzaylılar tarafından kaçırıldık.

ROKAN

Kadınların rahatsız olduğunu bilsem de onları izlemekten kendimi alamıyorum. Mağaranın arka tarafında oturuyorlar, kürklere sarınmışlar. Bizden alacakları tek yardım bu; ne ateş, ne yiyecek, şu anda yalnız bırakılmaktan başka bir şey istemiyorlar. Kira onlara zaman tanımamız gerektiğini söylüyor ama Hassen ve Bek'in sert yüzlerine bakınca, onlara zaman tanınmayacağından endişeleniyorum. İki dişi de henüz yankılanmadığı için şimdiden hayal kırıklığına uğramış durumdalar.

Yine de dişilerin korktuğu açık. Sessizler, bakmadığımızı düşündüklerinde bize kaçamak bakışlar atıyorlar. Elleri çılgınca hareket ediyor ve birbirlerine endişeli bakışlar atıyorlar. Sarı yeleli büyük olanın burada iyi iş çıkaracağını düşünüyorum. O bir savaşçı. Onda Kira'ya öyle bir bağardı ki

Leezh gururlu. Beni endişelendiren diğeri - koyu yeleli dişi olan -. Diğeri kıyasla kırılğan görünüyor ve titremesini durduramıyor. Dışarıdaki yoğun karı, yukarıdan dalan gök pençelerini, sert havayı, metlakları ve daha yüzlerce tehlikeyi düşünüyorum. Bu dünya kırılğan olanlara göre değil. Kabiledeki herkes bunu bilir; zayıflar uzun süre dayanamaz.

Ama onda bakışlarımı sonsuza dek kendine çeken bir şey var. Bakmadan duramıyorum, bunu bilmeme rağmen

onları endişelendiriyor. İnsanı ve onun sağlıklı bir khui ile parlamayan donuk gözlerini düşünüyorum. Bu dışıde beni ona çeken bir şey var. Göğsüm sessiz ve 'bilgim' de öyle. Eğer bu rezonans değilse, o zaman nedir? Belki de koruyuculuktur; ikisi de ateşin hayat veren sıcaklığına yaklaşmayacak olmasına rağmen hâlâ titriyor. Güveç kesesine bakıyorum. Hâlâ bol miktarda var. Kira yedi ve diğer avcılar etimizi çiğ tercih ettiğimiz için ondan kaçınıyor. Onlara yemek sunmalı mıyım? Kabul edecekler mi?

Hassen boğazından sabırsız bir ses çıkarıyor ve mızrağının ucunu ateşe saplıyor. "Dişleri yine tıkırdıyor."

"Hava soğuk," diyor Kira yumuşak sesiyle. "Onlar onları ısıtmak için khuis var. Hazır olduklarında gelip bize katılacaklar. Şu anda alışmak için biraz daha zamana ihtiyaçları olduğunu düşünüyorum.

Yapabileceğimiz en nazik şey onları yalnız bırakmaktır."

"Yapabileceğimiz en nazik şey onları ateşe sürüklemek," diye hırılıyor Hassen ve mızrağını battaniyesinin üzerine fırlatıyor. "Kabile için inatçılık yüzünden donmalarına izin verilemeyecek kadar değerliler."

Dişilere tekrar bakıyorum, sonra tekrar yahniye dönüyorum. Eğer bize gelmeyeceklerse, belki de onlara bir barış teklifi sunmalıyım. Ayağa kalkıyorum ve küçük bir

Çantamdan oyulmuş bir kâse çıkarıp tencereye doldurduktan sonra mağarayı geçip dişilere doğru ilerliyorum. Hassen ve Bek öfkeli sesler çıkarıyor ama ben onları duymazdan geliyorum, bakışlarım battaniyeye sarılmış iki küçük insana odaklanıyor. Omuzlarımı düşürerek ve yavaşça yürüyerek kendimi olabildiğince tehditkâr olmaktan çıkarıyorum. Yaklaştığımda, duvara doğru geri çekildiler ve ben de çömeliip kaseyi siyah saçlı olana verdi.

"Yemek," diyorum insan dilinde. "Sıcak."

Korku dolu gözlerle bana bakıyor, bir yandan da sarı yeleli olana bakıyor. Diğerinin başını sallamasıyla bir elini uzatıyor ve karnının gurultusunu duyuyorum. İçimde bir koruma duygusu dalgalanıyor ve daha fazlasını yapmak

istiyorum

Bu küçük, korkmuş dişi için. Onu güvende tutmak, arkadaş olduğumuzu göstermek istiyorum. Kaseyi sabit tutuyorum, çünkü herhangi bir hareketin onu korkutacağını biliyorum.

Parmakları seğiriyor ve sonra bakışları omzumun üzerinden bir şeye kayıyor. Geri çekiliyor ve sarı yeleli olan yüzünde bir hırıltıyla onu önüne itiyor.

Ayaklarım yanıma doğru hareket ediyor ve Haeden'in bana doğru hırladığını görmek için başımı kaldırıyorum.

"Onları rahat bırak, Rokan." Daha alçak bir sesle, "Hassen'e fikir veriyorsun," diye mırıldanıyor.

Kızgınlığımı yutuyorum. Haeden iyi niyetli ama görevi konusunda korumacı; eşine dişileri sağ salim geri getireceğine söz verdi ve bunu yapmaya kararlı. I başımı sallıyorum - yine yavaşça - ve kaseyi dişilerin önünde yere koyuyorum ve sonra su derimi çıkarıp onu da bir adak olarak bırakıyorum. Sonra ayağa kalkıp telaşsız hareketlerle Haeden'le birlikte uzaklaşıyorum. Dişilerin yiyecekleri alıp almadığını görmek için arkama bakmıyorum. Alacaklarını biliyorum; başka seçenekleri yok. Bir sempati acısı beni buradaki rolümden dolayı huzursuz hissediyorum. Tabii ki korkuyorlar - eğer hikayeleri Kira'nınki gibiyse, kürklerinden uyandıklarında hiçbir açıklaması olmayan garip bir yer. Onlara göre biz canavarlarız. İkna etmek çok zaman alacak.

Ve bir şekilde onların güvenliğini kazanmalı ve ikisinin de khui'ye ihtiyacı olduğuna ikna etmeliyiz, yoksa ölecekler.

"Ateşin yanında kal," diye tersliyor Haeden. Mızrağını alır ve Raahosh'la konuşmaya gider, sonra ikisi dişiler ve ateş arasında durmak için hareket ederler. Sırtları yeni dişilere dönüktür ve dişileri geride tutmak için değil, bizim onları taciz etmemizi engellemek için orada oldukları herkes için açıktır.

Yerime dönüyorum, kızgınlık ve istifa arasında gidip geliyorum. Siyah saçlı olanla konuşmak, korkularını hafifletmek istiyordum ama şimdi bana da aynı şekilde davranılıyor.

Hassen ve Bek gibi bela mı? İki erkeğe bakıyorum, başlarını birleştirmişler, fısıldaşıyorlar ve

Konuşurken kaşlarını çatıyorlar. Raahosh ve Haeden'e bakış atıyorlar.

Haeden temkinli olmakta haklı. 'Bilen' hislerim bana Hassen ve Bek'in bir plan yaptığını söylüyor.

Bunu tahmin etmek çok zor değil. Yüzlerinden okunuyor.

Ve belki de benim eylemim işleri daha da kötüleştirdi.

Tesadüfen bıraktığım kâseye bakıyorum. Gitmişti, cildim de öyle.

En azından bu da bir şeydir.

Kira yumuşak ve endişeli bir sesle, "Belki de daha fazla yiyecek getirmeliyim," diyor.

Çantamdan bir kemik bardak çıkardım ve ona uzattım.

Bana minnettar bir bakış atıp ayağa kalkıyor, sonra da onu güveç torbasına daldırıyor. "Alışmaları için onlara bu geceyi vereceğiz. Bunun ne kadar korkutucu olduğunu hayal bile edemiyorum. Nora

Stacy ve diğerleri kapsüllerinden çıktıklarında, alışmalarına yardımcı olacak bir grup insan vardı. Şu anda Sadece ben varım ve kendimi yetersiz hissediyorum." İç çekiyor ve sonra şakağına, gözlerinin yanına vuruyor. "Bu da yardımcı olmuyor."

"Khui mi?" Aehako tahmin ediyor.

Başını sallıyor. "Farklı görünüyoruz. Muhtemelen korkutucu. Ve sanırım kızlardan biri duyamıyor."

Bek kollarını kavuşturur. "Bir khui bunu düzeltecektir. Dişiler çok zayıflamadan önce avlanacak bir sa-kohtsk bulmalıyız." Taushen ve Hassen başlarını sallıyor.

Aehako Haeden ve Raahosh'a bakıyor. "Eminim yakında bir av olacaktır."

"Çok yakında olması gerekiyor," diye devam ediyor Bek. "Dişiler mağaranın sıcaklığında titrerlerse uzun süre dayanamazlar. Düşünülmesi gereken metlaklar ve gök pençeleri de var.

Burası tehlikeli bir yer. Onları khuis'e götürmeli ve güvenli bir yere götürmeliyiz."

Aehako, "Onlara sadece khuis verilmesini istiyorsunuz çünkü yankı uyandırılmalarını istiyorsunuz," diye düşünüyor. "Bunu kendinizinmiş gibi göstermeyin."

onların rahatı için endişeleniyorum."

Aehako ve Bek yüksek sesle tartışmaya başlıyor, Aehako elini arkadaşının omzuna koymuş, onu koruyor. Benim yanımda, Kira iç geçiriyor ve bana sinirli bir bakış atıyor. "Düşünüyorum da, çiftleşmiş avcılarını yanımda getirmemiz daha akıllıca olabilirdi. yolculuk."

"Ailelerinin onlara ihtiyacı var," diyorum ona. Kardeşimin eşinin yüzü asık ve mutsuz. "Onları sağ salim geri getireceğiz. Önemli olan tek şey bu."

"Evet, o zamana kadar herkes yankılanana kadar kızlar hakkında tartışacak." Tekrar iç çekip battaniyelerini topluyor ve dişileri ziyaret etmek için ateşin başından kalkıyor.

O ayağa kalkarken, Hassen onun boşalttığı yere bakar. Ateşe bir parça kemik atıyor. "Sende sessiz kaldın, Rokan. Bildiklerin sana ne söylüyor? Dişiler yankılanacak mı?"

"Dişiler hakkında hiçbir şey hissetmiyorum," diyorum ona dürüstçe. "Belki de khui'leri olmadığı içindir."

Yavaşça başını sallıyor ve sonra bakışlarını bana diyor. "Sarı saçlı olanın benim için bir önemi yok. Ama yumuşak olan? O benim." Gözlerinde sahiplenici bir bakış parlıyor.

Çenem sıkıştı ve cesur ifadesine duyduğum öfkeyle savaştım. "Rezonans karar verir, sen değil."

Gözlerini bana diyor ve sonra omuzlarını silkiyor. "O zaman benim onunla rezonansa girmemi izleyeceksin. Öyle ya da böyle, o benim." Ayağa kalkıyor. "Ve bunu anlamak için bir 'bilme' duyusuna ihtiyacım yok."

Mağaranın ön girişine gitmek için ayrılıyor ve ben kendi öfkemle baş başa kalıyorum. Neden onun 'yumuşak olanı' talep ettiği düşüncesi beni bu kadar öfkeyle dolduruyor? O yumuşak ve nazik, bu doğru. Onun kadar cesur ve açık sözlü biri

Hassen onun üzerinde fırtınalar estirecek. Bu yüzden mi bu düşünceye kızgıyım?

Yoksa onu kendim için istediğimden mi? Bu fikri aklımdan zorla çıkarıyorum. Kadınlara karşı sahiplenici olmak yanlış.

Eşi Rezonans seçer, ben değil. Kürklerime bir dişi almak için
pek çok mevsim bekledim, çünkü ben

rezonans için bekliyor. Ben Claire Ereven'le rezonansa girmeden önce onu zevk eşi olarak gören Bek gibi değilim. Ben rezonans istiyorum, ve sadece rezonans. Bir dişi kollarıma aldığında, bunun sonsuza dek sürmesini isterim.

Bu dişilerden biri olabilir. Olmayabilir de. Warrek benim üç katım yaşında ve hiç yankı uyandırmadı. Belki de asla bir eşim olmayacak.

Ancak bu, bu kadınlarla arkadaş olamayacağım anlamına gelmiyor.

Yumuşak olan mı? O benim.

Ölümcül sözler zihnimde tekrarlanıyor ve her seferinde çenem sıkılıyor.

LILA

SGörünüşe göre Maddie ve ben bayginken çok şey olmuş. Görünüşe göre bir tür tarafından kaçırıldık. Buradaki insan kadını da kaçırın bir uzaylı. Sonra gemi düştü ve biz bir buçuk yıldan fazla bir süredir bir çeşit durağanlıkta uyuyorduk, ta ki başka bir insan düşen geminin kalıntılarını bulup hala burada olduğumuzu fark edene kadar.

duvarda kış uykusunda.

Bana biraz bulanık geliyor. Buradaki uzaylılar İblisler gibi mi? Kira'nın hikayesine göre, onlar kötü adamlar değil. Hatta bize ön taraftaki donmuş cesetleri gösteriyor.

"Birden fazla uzaylı türü var" hikayesini desteklemek için.

Ve tamamen olsa bile

ona inanmaktan başka seçeneğimiz yok. Kendisinin ve arkadaşlarının nasıl kaçırıldığını anlattığında ve muayene edildi ve hatta bir kıza kürtaj yapıldı.

Uzaylılar onu hamile bırakmak istemedikleri için mi? Kayıp koklear implantlarımı düşünüyorum ve muhtemelen Hepsi doğru.

Tüm bunlar beni biraz dehşete düşürdü. Uzaylıların beni kaçırıp muayene ettiklerini ve ameliyat ettiklerini düşünmek

Ben farkında değilken. Uçtuğumuzu düşünmek
Galaksinin yarısını geçtikten sonra habersizce yere
çakıldılar.

Eğer bir yabancı olmasaydı
Geminin kalıntılarını rastgele bulsaydık, bir buçuk yıldan
çok daha uzun süre uyuyabilirdik. Ya... ya hiç kimse bizi
bulmaya gelmediyse? Bu düşünce beni
guruldayan midesi daha da rahatsızdı.

Kira ve Maddie saatlerce konuşurlar.
bana bilgi veriyor. İmza atmayı unutmamak için elinden
geleni yapıyor, ama bazen konuşma ondan uzaklaşıyor ve ben
sadece bir kaç yarım yamalak el işareti. Sorun değil. Bu bir
Maddie'nin tercümanlığımı üstlenmesinin üzerinden on yıl
geçti. Ve bazen bize anlatacakları şeyleri daha fazla
duymak istemediğimi düşünüyorum.

Kira yeterince iyi görünüyor. Birinin kocası olduğunu
ve onu sevdiğini söylese de diğerlerini uzak tutuyor.
Onu. 'Evde' yarı uzaylı bir bebeği olduğunu ve gözlerinin
parlamasının sebebinin
'simbiyont' denen bir şey - Maddie bunu elleriyle heceliyor
çünkü bir şey için ASL işareti yok
Bunun gibi. Vücudun içinde yaşayan ve uyum sağlamasına
yardımcı olan bir şey. Açıklamasına ara vererek küçük bir
Isınmak için yanımızda ateş yakıyor ve eşi -uzaylıların en
büyüklerinden biri- battaniyelerini getiriyor. Görünüşe
göre Kira
bu gece bizimle kalacak. Ana ateşe bir bakış atıyorum.
Uzaylı adamlar orada ve hepsi
bizi izliyor. Bu gerçekten sinir bozucu.

Maddie koluma dokunuyor ve bakışlarımı Kira'nın yaktığı
ateşten ayırıyorum. Ne düşünüyorsun? İmzalıyor.

Bana parazit gibi geliyor, diye cevap veriyorum
endişeyle. Bir parazit ve biz de konakçınız.

Ben de, ama ne yapabiliriz? Bir tane almamız
gerektiğini söylüyor. Hepsinde bir tane var. Havada zehir
olduğunu söylediği kısmı gördün mü? Dramatik bir şekilde
kokluyor ve ben
derin bir nefes aldığımı itiraf ediyorum. Tadı normal hava

gibi, tabii çok soğuksa.

Sence yalan mı söylüyorlar? Tereddütle soruyorum.

Öyle olup olmadıkları önemli mi? Sayıca azız, duruma uygun giyinmemişiz ve ne olduğunu bilmiyoruz.

devam ediyor. Yeterince yaklaşmasaydım bunun bir şaka olduğunu düşünebilirdim ama o adamlar makyaj yapmıyordu. İşaret ederken elleri uçuşuyor, tedirgin. Artık bundan hoşlanmıyor.

Ama onun da dediği gibi, başka seçeneğimiz yok. Gözleri gerçekten parlıyor ve dışarıda çok fazla kar var, yani artık kesinlikle Arizona'da değiliz. Ve Kira sadece on iki insan ve otuz küsur mavi adam olduğunu söylüyor, bebekler hariç. Eğer burası onun söylediği gibiyse - bir buz gezegeni - hiç şehir yok.

Gözyaşlarımın tehdit ettiğini hissediyorum. Siktir, geri imzalıyorum. Neden tropik bir gezegende sıkışıp kalmadık ki?

Maddie başını arkaya atıp gülüyor ve herkes tekrar bize doğru dönüyor. Olaylarla böyle başa çıkıyoruz - Maddie gülüyor ve ben ağlıyorum. Yanaklarıma vuruyorum, Çünkü ağlarsam gözyaşlarım yüzümde donacakmış gibi hissediyorum. Çok üşüyorum. Bu korkunç bir şey. Tüm bunlardan nefret ediyorum. I eve, aptal masa başı işime ve geciktirdiğim aptal kredi kartı faturalarıma dönmek istiyorum. Harcamak istiyorum.

Cuma gecesi otelin barında oturup Maddie'nin içki dağıtmasını ve tüm sarhoşları işaret etmesini izlemek. Kanepeye kıvrılıp Game of Thrones'un ikinci sezonunu izlemeyi bitirmek istiyorum.

Lanet bir ısıtıcı battaniye istiyorum.

Maddie'nin histerik kahkahasını kesmek için koluna dokunuyorum. Bizi izlemeleri hoşuma gitmiyor, diye işaret ediyorum.

Erkekler. Kendimi kafesteki bir kuş ya da bir kedi tarafından avlanan bir kuş gibi hissediyorum.

Bana sadece yanımda kalmamı söyledi. Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim. Büyük kardeş alarmda. Şimdilik biraz uyu.

Ona elimden geldiğince gülümsüyorum. Pekala. Parazit
Gezegeni'nde olduğumuzu bilmek kolay olacak mı sanki?
Bir grup azgın mavi adamlar birlikte

Beni yemek mi istiyorlar? Elbette, donmuş battaniyelerimin içine girip güzel bir güç uykusu çekeceğim.

Onun yerine, o garip sudan biraz daha yudumladım. Bir adamın bize verdiği su tulumunu. Güveçten kaçınıyorum - o kadar baharatlı ki burnumu yakıyor. Acıktım ama kendimi fazla yemeye ikna edemiyorum ve Maddie de pek iştahı olmadığını söylüyor. Bir süre yağlarıyla yaşayabileceğine dair şaka yapıyor ama benim yemek yemem gerekiyor. Canımın yemek istememesi ne tuhaf.

O ve Kira tekrar konuşmaya başlıyor ve ben diğer ateşe bakıyorum. Oradaki adamlar hâlâ bizi izliyor. Tanrım, bir hobiye ihtiyaçları var. Gölgelelerde saklandığımızdan ve koruyucu kız kardeşimin yanında rahat olduğumdan, onlara dönüp bakma cesaretini buluyorum. Sanırım adamlar iki kampa ayrılıyor.

Kira'nın kocası ve iki gardiyan gibi olanlar var. Bize sanki biraz sinir bozucuymuşuz gibi bakıyorlar. Bir de ateşin etrafında oturup bizi yemek istermiş gibi bakanlar var. Tanrım, ben de neden huzursuz olduğumu merak ediyordum.

Bana suyu bırakan kişi buraya bakıyor ve sadece onun için üçüncü bir kategoriye ihtiyacım olduğuna karar veriyorum.

Uninterested, Creepers ve o. Henüz ne olduğundan emin değilim ama diğerleriyle aynı hisleri vermiyor. Garip bir şekilde, daha az korkmuş olsaydım arkadaşım olabilirmiş gibi hissediyorum.

MADDIE ve ben bütün gece ateşe ve kürk battaniyelere rağmen titriyoruz. Hayatımda hiç bu kadar üşümemiştım ve ne yaparsam yapayım ısınamayacakmışım gibi geliyor.

"Yılın bu zamanı her zamankinden daha soğuk," diyor Kira ve ben ateş ışığında dudaklarını okuyorum. Ateşimizin başında ellerini ısıtıyor. "Ve sen coo-ee'ni aldığında o kadar da kötü olmayacak."

Coo-ee parazit olmalı. En azından ben öyle düşünüyorum. kelimeyi. Dudak okuyarak söylemek zor ve çoğu zaman

birinin ne söylediğini tahmin ediyorum. Bu rahatlatıcı değil,

Gerçi. Bir parazitin beni sıcak tutacağı düşüncesi mi? Neredeyse soğuk kalmayı tercih ederdim.

Hayır, aslında onu boş ver. Üşümekten çok yoruldum. Dün gece çok kötü uyudum ve dokunduğum her şey Buz. Ayak parmaklarım uyuşukluktan karıncalanıyor ve beni sıcak tutan kürk kozasından ayrılma düşüncesi bir anlaşıma kırıcı. Kira buna nasıl dayanıyor bilmiyorum. Daha da ötesi, koca adamlar nasıl oluyor da yazlık kıyafetler. İkisinin göğsü çıplak ve Diğer birkaçı da bir pireyi bile ısıtmayacak gibi görünen yelekler giyiyor. Burada bir sürü kas sergileniyor.

Bugün mü? Sundukları her şeyi alıyorum. Bana sıcak çay ikram ettiklerinde? Alıyorum ve içiyorum, tuhaf yapraksı bir tadı olmasına aldırmadan. Bana biraz daha güveç verdiklerinde? Hepsini yiyorum ve burnumun musluk gibi aktığı gerçeğini görmezden geliyorum. Dün gece, o korkunç, dondurucu soğuk saatlerde uyuyor olmam gerekirken, bir şeyin farkına vardım.

Maddie ve ben burada yalnızız. Bizi geri almaya karar veren bu yabancıların insafına kaldık. şimdi bizi besliyor ve giydiriyor. Kaçmayı deneyebiliriz ama ne kadar uzağa gidebiliriz ki? Enkaz halindeki geminin güvenliğinden çıkıp şiddetli esen kış rüzgârlarına adım atma düşüncesi bile kusma isteği uyandırmaya yetiyor.

Peki ya ben? İletişim kurmak için tamamen Maddie'ye bağımlıyım. Elbette konuşabiliyorum ama kendimi duyamıyorum; sesimin yeterince yüksek çıkıp çıkmadığını ya da yanlış anlaşılıp anlaşılmadığımı anlayamıyorum. Bana dönük değillerse, cevaplarını göremiyorum. Peki ya uzaylılar?

Maddie, Kira'nın ona dilimizi bildiklerini söylediğini söylüyor ama dudaklarını okuyamıyorum. Dişleri var ve alışık olduğumdan farklı telaffuz ediyorlar, yani bu bir fiyasko.

Yani tamamen uzaylılara bağımlıyız ve ben de tamamen Maddie'ye bağımlıyım.

Bu beni mutlu etmiyor. Çok dışa dönük bir insan değilim, bu yüzden çokkulu kız kardeşimin liderlik

etmesine izin vermekten mutluyum. Aynı zamanda korkuyorum. Ya biz

Ayrılmış mı? Ya Maddie'ye bir şey olursa? Ben ne yapacağım?

Her şey tehlikeli geliyor. Dün gece, ben Titreyerek Maddie'ye sarılıp uyumaya çalışırken aklıma bir plan geldi: Evet planı.

Bu yahniyi yemek istiyor muyum? Evet.

Bana verdikleri tüm bu güzel kürkleri giymek istiyor muyum? Evet.

Tüm yeni uzaylılarla dost olmak istiyor muyum? Evet, evet istiyorum.

Aptal değilim. Benimle ne kadar mutlu olurlarsa, her şeyin o kadar kolay olacağını biliyorum. Yani şimdi mi? Ben olacağım

ve her şeye göz kulak olacağım. Maddie'ye planımdan bahsetmedim - çünkü 'Maddie' ve 'uysal' kelimeleri aynı cümleye ait değil. Ama eğer bu yabancılarla güvende ve korunaklı olduğumu düşünüyorsa, Kendine gelecektir.

Kira bana bir çizme uzatıyor. "Ayakkabı mı? Bu ayakkabıyı ister misin?" Ona dokunuyor. "Ayağına uyacak şekilde ayarlayabiliriz."

Ona başımı salladım, Evet Planı yürürlükte.

SAATLER SONRA, erzak paketlerinden birinin sıcak tutacaklarını giymiştim. Diğer insan kadınlar Maddie ve benim burada kapsüllerde olduğumuzu bildiklerinden, bizim için kıyafet gönderdiler ve şimdi Maddie ve ben deri tunikler, deri tozluklar ve sıcak, polar astarlı botlar giyiyoruz. Mağaranın içinde bile giydiğim büyük kürklü eldivenlerim var. baharatlı güveçle doldurdum. Burnum tıkalı ve soğuk algınlığına yakalandığımdan şüpheleniyorum ama günün çoğunda uyumayı başarıyorum. Bazı nedenlerden dolayı, büyük mavi adamların çoğu sadece Kira, eşi ve girişi koruyan diğerlerinden birini bırakarak mağaradan çıktı. Bu rahatlatıcı. Hâlâ endişeliyim ve midem düğüm düğüm ama sıcak yok, Diğerlerinin parlayan gözleri, gerginliğin bir kısmını azaltır.

Bir elin koluma dokunup beni sarsmasıyla uyanıyorum. Kürklerin içinde doğrulup gözlerimi ovuşturuyorum. Orada, ateşin yanında, büyük mavi adamlar geri dönmüşler ve bana işaret ediyorlar.

Lider olana heyecanla bir şeyler anlatıyorlar. Bizi işaret edip çantalarını alıyorlar ama lider başını sallayıp bir şeyler söylüyor ve bu da ateşli çocuklardan birinin gözlü olanlar çantasını yere atar ve hışımına giderler. Diğerleri yerleşiyor ama pek memnun görünmüyorlar.

Maddie her şeyi anlıyor ve sonra gelip kürklerin içinde yanıma oturuyor. Dizlerini yukarı çekiyor ve bana doğru eğiliyor, elleri küçük hareketlerle hareket ediyor. Neredeyse fısıldaşıyor gibiydik, önemli olduğundan değil. İşaret dilini anlamıyorlar. Ama belki de Maddie bunu bilmelerini istemiyordur.

Konuşuyoruz.

Bana kızgın olanın Hassen olduğunu söyledi. Ona göz kulak olmalıyız. Seni çok izliyor.

Biliyorum, geri imzalıyorum. Bu beni endişelendiriyor. Onu kızdıracak ne oldu?

Bir şey arıyorlar. Çorap mı? Kulağa çorap gibi geliyor ama doğru kelimenin bu olmadığını biliyorum. Onu bizim için istiyorlar. Sanırım parazit taşıyor. Hassen, Haeden'in - yani liderin - bu gece avlanmalarına izin vermemesine kızgın.

Haeden şafağı beklememizi çünkü çok savunmasız olduğumuzu söylüyor. Yani Hassen sinirleniyor.

Hassen ve Haeden? Tanrım, isimleri kulağa aynı geliyor. Hepsini kafamda nasıl tutacağımı bilmiyorum. Yani çorabı avlamak mı istiyorlar? Çökmüş geminin ön tarafına bakıyorum, gökyüzünün ve karın karanlık ve yoğun kar yağışı var. Geminin ambarının sıcaklığında bile nefesim buğulanıyor. Eğer ayrılırsam Ateşi yakarsam donar. Maddie'ye dışarı çıkmak istemediğimi söyledim. Haeden'e katılıyorum.

Ben de öyle. Kızım dondu.

Bir kahkahayı elimle bastırıyorum ve ateşe bakıyorum. Güzel gözlü olan - arkadaş canlısı olan - beni izliyor. Ağzı biraz kıvrıldı. Beni duydu mu?

Kahkaha mı? Yanaklarımın kızardığını hissediyorum ve Maddie'nin yanında büzülüyorum. Diğerlerinin isimlerini biliyor musun? Cevap veriyorum.

Hepsini ezberlemeye çalışıyorum, Maddie bana işaret ediyor. Sanırım Kira'nın kocasının adı Yayhago. yanlış anladım. Raw-hosh adında biri var ama pek iyi birine benzemiyor. Ateşin yanında duran Beck. Bu Toshen. Sanırım bu Rowdan ama diğerlerine bile pek bir şey söylemiyor.

Zihnim dönüyor, tüm bu isimleri özümsemeye çalışıyorum.

Belki Beck hariç, hatırlanması kolay kişiler değiller, ama onu daha yakından tanımak istemiyorum. Sahiplenici gözleri olanlardan biri. İlgimi çekene bakıyorum. Rowdan.

Adını hatırlamaya çalışacağım.

Sanki bakışlarımı hissetmiş gibi bana doğru bakıyor ve çenesini bana doğru eğiyor, ağzında şakacı bir gülümseme var. Dudakları

Bir sırtışı dönüşüyor ve sonra beyaz dişlerden başka bir şey görmüyorum.

Ürperiyorum ve tekrar başka tarafa bakıyorum.

BİR BAŞKA KORKUNÇ, soğuk geceden sonra, sıcak olacağım anlamına geliyorsa bu coo-ee şeyini almaya çok istekliyim. Burası berbat bir yer. Dondurucu soğuk ve çorak. en sıcak yiyecekler bana ulaşıyor, soğuyor. Eğer söyledikleri doğruysa, köşede Burlington Coat Factory yok, McDonalds yok, hiçbir şey yok. Dört gözle bekleyebileceğimiz sıcak bir kumsal ya da havalarda bir mola bile yok. Burası bir buz gezegeni.

Bazen gerçekten Kira ve diğerlerinin bana yalan söylediğini umuyorum. Tüm bunların TV şovlarında yaptıkları gibi ayrıntılı bir şaka olduğunu. Dışarı çıkacağız ve uzakta bir şehir göreceğiz, herkes gülecek ve bana Sıcak kakao. Kızmayacağım bile. Sadece rahatlamış olacağım.

Ama bu koklear implantımın neden gittiğini açıklamıyor ve rıza dışı ameliyat kesinlikle şakayı çok ileri götürüyor. Yani bu gerçek olmalı.

Ve bu beni korkutuyor.

Maddie işleri benden daha iyi idare ediyor gibi görünüyor.

Diğerlerine karşı temkinli ve hırçın, bana karşı da korumacı ama o kadar titremiyor ve kütük gibi uyuyor. Her anını yaşıyormuş gibi görünmüyor. korkunç bir korku.

Bunu kıskanıyorum. Şikâyetlerimi ve korkularımı kendime saklıyorum çünkü Maddie sessizce çıldırdığımı öğrenirse benim için endişelenir ve Anne-Ayı Moduna geçer. Ve kız kardeşimi sevmeme rağmen, beni aşırı korumacılıkla boğmasını isteyip istemediğimi bilmiyorum. Maddie harika olabilir, ama aynı zamanda çok fazla da olabilir. İyi ki

O burada ve aynı zamanda ona tekrar güvenmek zorunda kaldığım için kızgınım. Yıllarca duyduklarımdan ve bağımsızlığımdan sonra tekrar ona güvenmek zorunda kalmam Maddie'nin suçu değil.

İmplantlarımı her kim aldıysa tam bir pislik.

Artık yahniden oluşan hızlı ve sıcak bir kahvaltı yaptıktan sonra uzaylılar silahlarını çıkarıp çantalarını hazırlıyorlar. Kira uzun bir süre Maddie ile konuşuyor. Onu takip etmeye çalışıyorum.

ama Kira çok hızlı konuşuyor. Maddie ona başını sallıyor ve sonra yanıma geliyor.

Gitmek istiyorlar, o imzalıyor. Çorap şeyinin nerede olduğunu biliyorlar ve biz parazitleri almak için onu avlamak istiyorlar.

Onları almazsak öleceğimizi söylüyorlar ve zaten yeterince güçlü olmadığınızdan endişeleniyorlar.

Bu yutulması zor bir hap - onları endişelendirdiğim ve 'zayıf' görüldüğüm. Kira'dan çok daha küçük değilim. Direniyorum

kollarımı esnetme ve onlara sahip olduğum küçük kasları gösterme dürtüsü. Uzaylıların geri kalanı kadar iri yarı olmayabilirim ama

Ben pısıruk değilim. Eğlenceliydi, ona geri imzalıyorum, çünkü başka ne diyebilirim ki? Onlara gidip kendilerini becermelerini söyleyebilir misin?

Maddie'nin gözleri parlıyor. İşte bu savaşçı ruh!
Son iki gündür neredeydi?

Saklanıp tüm bunların geçmesi için dua mı ediyorsun?
Kamp gibi düşünün. Bize iyi davrandıkları sürece, bu
tıpkı bir kamp gezisi gibi, sülüklere kadar.

Yüzümü ona döndüm. İğrenç, bunun için teşekkürler.
Kamptan nefret ettiğimi biliyorsun.

Kolumu okşadı, sonra da "Al bakalım Buttercup" diye
işaret etti. Sanırım buna ihtiyacım var.

Kira konuşmamızın bitmesini bekliyor ve sonra giymemiz
için bize daha fazla kürk veriyor. Erkeklerin öncekinden
daha az sargı giydiklerini fark ettim, bu da demek oluyor ki
bize veriyor. Bir çift kaba görünümlü kar ayakkabısı çıkarıp
Maddie ve bana uzattı.

Aman Tanrım. Geminin enkazından ayrılıyoruz.
Heyecanlı mıyım yoksa korkuyor muyum emin değilim.
Sanırım peşinden gittiğimiz çorap-şey'in güzel, sıcak bir
sığınakta yaşamasını ummak çok fazla. Eğer öyleyse, onun
yeni en iyi arkadaşı olabilirim.

Maddie kar ayakkabılarını Kira'dan alıp bana uzatıyor.
Kira kar ayakkabılarını bana verirken eliyle işaret etti.
Daha fazla kürk. Seni sıcak tutmamız gerek, zayıf çocuk.

Kız kardeşimin alay ettiğini biliyorum ama yine de
sinirlerimi bozuyor. Ayakkabıları alırken ona kaşlarımı
çatıyorum. Çok iyi bir ruh hali içinde ve ben buna biraz
içerliyorum. Maddie seviyor
macera ve meydan okuma. Sanırım bize yenecek bir
şeymişiz gibi bakan büyük mavi adamları sinirlendirerek
başarılı oluyor. Ben, sadece yalnız kalmak istiyorum.

Tercihen sıcak bir yerde.

Kira'nın uzattığı kürkleri giyiyorum ve muhtemelen
doldurulmuş bir oyuncağa benzeyene kadar katman katman
görünüyor

bir insandan daha fazla. Taytlarımın üzerinden geçen
kürklü bir pantolon, omuzlarımın üzerinden geçen ve
sonra da gövdeyi saran kürklü bir şal var. Kira bir kemer
üretiyor ve sargıları vücuduma bağlıyor, sonra başka bir
katman geliyor ve sonra bir

ağır pelerin. Kaşınıyorum ve kaskatı kesiliyorum, bu
yüzden eğilip kar ayakkabılarını yeni kürklü botlarıma
bağlamaya başladığında itiraz etmiyorum. Benimle işi

bittiğinde, gülünç görünüyordum. Maddie de öyle. Şaka yapmak istiyorum.

Pikniğe giden bir çift oyuncak ayı gibi, ama ellerim sıcak, çift astarlı eldivenlerle sarılı ve bu yüzden imza atamıyorum.

Kira kıyafetlerimizden memnun kalınca toparlanıyor, ve sonra hepimiz uzay gemisinin kırık ucuna doğru yürüyoruz. Kira'nın kar ayakkabılarıyla ne kadar iyi yürüyebildiğini biraz kıskanıyorum; belli ki pratik yapmış. Attığım her adımın sağlam olduğundan emin olmak için ayaklarıma bakmak istiyorum, Ama etrafımda neler olup bittiğini anlamak için görüşüme ihtiyacım var. Ayaklarıma bakarsam, gerçekten izole olurum.

Gemideki son kişiler olduğumuzu fark ediyorum - diğerleri dışarıda soluk gri ışıktaki bizi bekliyor. Kapüşonumu yüzümden daha da aşağı çekiyorum ve ileri doğru adım atıyorum. Ayakkabılarımdaki karın çıtırtısı duyulmasa da hissediliyor ve bu beni rahatlatıyor.

Çünkü dışarı çıktığımda gördüklerim nefesimi kesiyor.

Son iki gündür o ışık şeridine bakıyorum. Kar ve kış gökyüzünden oluşan kasvetli bir manzara beklemem gerektiğini biliyorum. Yine de her şeyin ne kadar farklı olduğuna hazırlıklı değilim. Korku ve merak karışımı bir duyguyla etrafıma bakıyorum.

Yuvarlanan, uçsuz bucaksız beyaz kar tepeleri manzarayı kaplıyor.

Göz alabildiğine kar var, yığın yığın. Manzara açısından pek bir şey yok - ağaç yok, çalı yok, sadece orada burada birkaç kaya var. Geminin arkasında, Mor, cam görünümlü dağlar dış gibi gökyüzüne doğru tırmanıyor ve vadinin üzerine uzun gölgeler düşürüyor. Havanın bu kadar soğuk olmasına şaşmamalı - gölgelerin içindeyiz ve güneş bize hiç vurmuyor. Güneşi görmek için gözlerimi kısarak yukarı bakıyorum. Gökyüzü yoğun bulutlarla kaplı, ama güneşleri görüyorum. İki tanesi, çiftleşen ateş böcekleri gibi kümelenmiş, çok küçük ve O kadar sulu görünüyorlar ki ışık yadıklarına bile şaşıyorum. Onları görünce kalbim sıkışıyor ve bir daha asla sıcak bir yaz günü yaşayamayacağımı anlıyorum.

Ağlardım ama gözlerim buzla kapanırdı.

Uzaylılar kısa bir mesafe uzakta duruyorlar, sanki Devrilirsem beni yakalamak için bekliyorlar ama aynı zamanda bana yer açmak istiyorlar. Titriyorum ve onlara yaklaşmak için hiçbir hareket yapmıyorum. Geminin koruyucu sıcaklığının dışında hava daha da soğuk. Sert bir rüzgâr neredeyse ayaklarımı yerden kesiyordu. ve kar ayakkabılarımla yalpalıyorum. Sendeleyerek ayaklarıma bakıyorum ve sonra bazı karların o kadar da temiz olmadığını fark ediyorum. Bölgenin bazı kısımlarını koyu renkli lekeler kaplıyor ve birkaç adım atarak geminin kenarına doğru ilerliyorum.

Kırmızımsı bir şey yanıp sönüyor ve merakla ona yaklaşıyorum. Bir tür acil durum ışığına benziyor, yanıp sönüyor.

ve tekrar tekrar, geminin gövdesine gömülmüş. Yine de sıcak olmalı, çünkü etrafındaki tüm karlar eriyip gitmiş. Ondan kaçıyorum ve diğer tarafa bakıyorum. Erkek bir uzaylı var.

araba büyüklüğünde dev bir ceset gibi görünen bir şeyi sürükleyerek

yaratığı uzaklaştırıyor. Uzun, cılız bacaklarından tutup çekiyor ve sonra onu başka cesetlere benzeyen karlı bir yığının üzerine fırlatıyor. Ürperiyorum ve kız kardeşimin olacağı girişe doğru geri dönüyorum. Yalnız kalmak istemiyorum.

Maddie geminin yan tarafındaki delikte duruyor, dudakları şaşkınlıkla aralanmış. Ağzından "vay canına" gibi bir şey çıktığını ve her şeyi anlamaya çalışarak dönüp durduğunu görüyorum. Kira onun yanına gidiyor ve sonra yanından geçip kocasına doğru ilerliyor. Başlığını çıkarmış ve dizginlenemez bir ilgiyle etrafına bakan Maddie'ye yaklaşıyorum. I

Soğuktan nefret ederek benimkine daha da sokuldum.

Taylor kardeşler kısaca böyle işte: Maddie heyecanla dünyaya bakıyor, ben de başka bir yerde olmayı dileyerek onun arkasına saklanıyorum.

Biri belimi tutuyor ve ben şaşkınlıkla ciyaklıyorum, Kız kardeşime doğru tökezledim. Maddie'nin beni tutup düzeltmeye çalıştığını hissediyorum ama kara

yuvarlanıyorum ve bir kaplumbağa gibi sırtüstü yere düşüyorum.

Gözlerimi kapatıyorum, utanıyorum. İyi ki güldüklerini duyamıyorum.

Bir el omzuma dokunuyor ve bekliyor.

Gözlerimi biraz açıyorum ve iyi olanın - Rowdan'ın - bana elini uzattığını görüyorum. Koyu mavi eli kocaman ve üç büyük, kalın parmak ve bir başparmak görüyorum. Bir süre ona bakıyorum ve sonra isteksizce elimi onun eline koydum. Beni kolaylıkla ayağa kaldırıyor ve iyi misin der gibi başını eğiyor. Ona hafif bir gülümseme veriyorum.

Bir başkası belirir - korkutucu, sahiplenici gözleri olan. Hassen. Rowdan'ın önüne geçip Hassen'i azarlar gibi bakmasını şaşkınlıkla izliyorum.

Hassen elinde bir iple bana işaret ediyor ve sonra ipi beline bağlamak için bir hareket yapıyor. Yapmaya çalıştığı şey bu muydu? Beni ona bağlamak mı?

Bu hiç hoşuma gitmiyor. Geriye doğru bir adım daha atmaya çalışıyorum ama kar ayakkabısıyla bu neredeyse imkansız (öğreniyorum). Ayağımı kaybediyorum ve tekrar sırtüstü düşüyorum.

Bu sefer iki uzaylı adam da Maddie ile birlikte yanıma koşup ellerini uzatıyorlar.

İkisini de görmezden geliyorum ve Maddie'nin bana yardım etmesine izin veriyorum, bu sırada neredeyse onu yere serecek olsam da. İki adam tartışmaya devam ederken kız kardeşime sarılıyorum ve üçüncü bir adam - sert yüzlü lider - gelip tartışmaya karışıyor. Bana el hareketi yapıyorlar ve Hassen ipini gösteriyor ve sonra gökyüzünü işaret ediyor. Rowdan önce beni sonra da Hassen'i işaret ediyor. Tartışma devam ediyor ve sonra Hassen bakıyor Beklentiyle lidere baktı.

Lider ellerini tiksintiyle havaya kaldırıyor ve sonra başını sallayarak beni işaret ediyor. Önce Rowdan'a sonra da Maddie'ye işaret ediyor. Rowdan'ın ağzı açık kalıyor ve hiç memnun görünmüyor.

Ancak Hassen biliyor. Yüzünde o yırtıcı bakışla bana doğru yaklaşıyor ve ipi belime dolandı. Korkmamaya çalışarak Maddie'nin koluna yapıştım. Liderin istediği buydu, değil mi? Bunun bir sebebi olmalı. Bir çeşit güvenlik önlemi olduğunu fark ettim. Everest'teki dağcılar gibi. Ama ipin diğer ucunu

beline bağlamaya başladığında paniğe kapılıyorum.

Buna bağlanmak istemiyorum. Rowdan'ın tartışmaya çalıştığı şeyin bu olduğunu şimdi anlıyorum. Hassen'dan korkuyor. Sanırım tartışmayı kaybetti, çünkü kendi ipiyle Maddie'nin yanına gitti.

"Hayır," diye ciyaklıyorum ve Maddie'ye sarılıyorum. "Hayır! Bununla birlikte olmak istemiyorum."

Maddie kaşlarını çatarak bana bir şeyler söylüyor. Gevezelik ediyorsun. Sorun yok, Lila.

Tabii, onun için sorun değil. bu adama bağladım. Başımı tekrar sallıyorum ve sonra eldivenlerimi çıkarmaya çalışıyorum, böylece kız kardeşime beni rahatsız ettiğini ve ondan hoşlanmadığımı özel olarak belirtebiliyorum. Fakat Maddie beni durduruyor ve başını sallıyor. "Gitmemiz gerek," diyor.

Ona bakıyorum.

"Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim, söz veriyorum."

Orta parmağımı ona doğru uzatmak için içimdeki kaşıntı artıyor ama bunu görmezden geliyorum. Bu adama bağlanmak istemeyerek saçmalıyor ve çocukça mı davranıyorum? Belki, ama korkuyorum. Bebek olmaya iznim var. Etrafıma bakıyorum ve herkes beni izliyor, bekliyor. Birden fazla yüzün üzerinde sabırsızlık damgası var.

Evet Planı'nı hatırlamalıyım.

Kahretsin. Evet Planı'ndan zaten nefret ediyorum.

İç çekiyorum ve ellerimi indiriyorum. Bu sefer, korkunç olan - Hassen - ipi beline bağlayıp yürümeye başlamamı işaret ettiğinde, yapıyorum.

Çünkü sanırım korkunç adama bağlı olmaktan daha kötü olan tek şey geride bırakılmaktır.

ROKAN

MGöğsümde bir 'bilme' hissi gümbürdüyor. Bir şeyler ters gitmek üzere. Bu beni rahatsız ediyor. Benim hissim Yumuşak olanın - Li-lah'ın - etrafında dönüyor ama ne hissettiğimden tam olarak emin değilim. Onun tehlikede olduğunu hissetmiyorum. Onunla rezonansa girmiyorum. Ve yine de, ...bundan hoşlanmıyorum.

Hassen'e ne kadar yakın yürüdüğüne ve Hassen'in ona attığı koruyucu bakışlara dikkat ediyorum. O zaman bu kıskançlık mı? Benim ilgimi çeken aynı dişi üzerinde hak iddia ettiği için kıskanıyor muyum? Yoksa daha başka bir şey mi? Normalde 'bildiklerim' nettir, ama bu sefer ayaklarımızın dibindeki çalkalanmış kar kadar çamurlu. Haeden'e bir şeyler söylemek, bu avı iptal etmek istiyorum ama kararsızım. Neden rahatsız olduğumu öğrenene kadar avı bitirmek için aptalca. İnsanlar zaten karda ve yavaş hareket ediyorlar. Mağaraya geri dönmek ilerlemek kadar uzun sürer ve khuis'e ihtiyaçları vardır. onları ısıtır ve vücutlarını iyileştirir. Li-lah'ın en çok bir khui'ye ihtiyacı var; diğerlerinin de belirttiği gibi güçlü değil ve duyamaması herkesi endişelendiriyor. Mağarada elleriyle konuşması sorun yaratmıyor ama vahşi doğada, bir gök pençesinin havayı yırtarcasına attığı çığlığı duyamadığında ya da

Metlakların mağaradan çıkarken çıkardıkları hırıltıları? O tehlikede.

Belki de beni tedirgin eden budur. Eğer öyleyse, sa-kohtsk'a ulaşmak ve onu aşağı indirmek için bir neden daha.

"Oraya yaklaştık mı?" Yanımdaki söylüyor. Mah- dee. "Yorgunum ve eminim Lila da öyledir."

"Yakında," diyorum ve belirsiz cevabımın onu rahatsız ettiği açık.

Homurdanıyor ve nefesinin altında mırıldanıyor. "Son bir saattir bunu söylüyorsun."

Li-lah ve Hassen'e bir kez daha bakıyorum. İnsanın adımları yavaşlıyor ve ben izlerken kürk pelerininin bir köşesi omzundan düşüp arkasındaki karda sürükleniyor. O kendini toparlayamadan Hassen onu alıp vücudunun etrafında.

Ve içim bir kez daha yanıyor.

O zaman bu da öyle bir şey. Benim bilmem değil. Onun kıza yakın olup benim olamamamı kıskanıyorum. Utanıyorum - Hassen benim arkadaşım ve öfkeli olsa da iyi bir avcı. Eğer Li-lah'a yakınlık duyarsa, onun ve onların mutluluğu için sevineceğim. Onun üzerinde hiçbir hakkım yok. Yapamam, çünkü rezonans karar verir. İsteksizce, bakışlarımı ondan ayırıyorum.

ve uzağı göster. "Ağaçları görüyor musun? Tepeleri kırpılmış. Çünkü sa-kohtsk yakın zamanda buradaydı. O ağaçlara ulaşacağız ve orada avımızı bulacağız."

Mah-dee elini alnına götürüp gözlerini kısarak uzaklara bakıyor. "Bunlar ağaç mı?"

"Öyleler. Sizin dünyanızda aynı görünmüyorlar mı?"

Yüksek sesle gülüyor. "Hayır!"

Biz yürürken, Li-lah'ın kollarını salladığını ve Hassen onun dengesi için. Bunu görünce içimdeki garip kıskançlıkla savaşıyorum ve kollarının ona sarıldığını görüyorum.

Sonra, bir an sonra hissediyorum - yer titriyor. A bir saniye sonra tekrar titriyor. Bu ağır ayak sesleri

sa-kohtsk, ve o yakın. Yayımı omzuma asıyorum ve Haeden'e bakıyorum. "Avımız yaklaştı."

Başını salladı, koşarak yanımıza geldi. "Hissediyorum."

Avın düzenini tartışmak için bir grup olarak kümelandik. Avcılardan biri geride kalacak, üç insan dışı de onun beline bağlanacak, böylece bir gök pençe tarafından kaldırılamayacaklar. Şu anda gökyüzü açık olsa da endişe hâlâ mevcut. Geri kalanımız yaratığı indirirken onlar ağaçların arasında saklanacaklar.

Güvenli olduğunda, tekrar öne getirilecekler. Tüm bunlar Mah-dee'nin de takip edebilmesi için insan dilinde söyleniyor. Li-lah'ı izlememeye çalışıyorum ama biz konuşurken yüzlerimizi incelediğini görüyorum ve ne aradığını merak ediyorum.

Ben bencil bir erkeğim, çünkü onun işitme duyusunun düzelmesini istiyorum. Onunla konuşmak istiyorum. Gülüşünü duymak istiyorum.

"Silah alabilir miyiz?" Mah-dee soruyor ve kız kardeşini işaret ediyor. "Ben ve Lila mı?"

Hassen kollarını göğsünde kavuşturuyor ve kaşlarını çatarak ona bakıyor. "Neden? Avlanmayacaksın."

Elini düzleştiriyor ve adamın yüzünün önüne doğru itiyor. "Bununla konuş." Sonra Haeden'e dönüyor ve sorusunu tekrarlıyor. "Lila ve ben silah alabilir miyiz?"

Hassen'in yüzündeki ifade inanılır gibi değil ve Mah-dee'nin elini kenara itiyor. "Dedim ki-"

Haeden yorgun bir sesle, "İnsanlar adına karar veremezsin, Hassen," diyor. Raahosh sadece gözlerini deviriyor, Hassen'e ve geri kalanımıza sinirleniyor. "Eğer kılıçlarla kendilerini daha güvende hissedeceklerse, onlara silah vereceğiz."

"Ha!" diyor Mah-dee muzaffer bir edayla ve Hassen'e sırtlıyor. "Bunu yala, Şirin." Parmaklarını Haeden'e doğru oynatıyor. "Şimdi bana bir bıçak ver."

"Bu akıllıca mı?" Hassen sa-khui'ye geçerek talep ediyor. "Onları silahlandırmamalıyız!"

"Neden? Onları alamayacağını mı düşünüyorsun?" Bek karşı çıkıyor. Siyah saçlı kadına karşı bencil davrandığım için o da Hassen'e karşı benim kadar mutlu değil.

Mah-dee kaşlarını çatarak, "Hey, İngilizce konuş," diye araya giriyor. "Bu çok kaba!"

Hassen onu görmezden gelir. "Dişilerin zarar görmesini istemiyorum

Kendilerini," diyor ve destek için Taushen ve Aehako'ya bakıyor. "Diğer insan dişilere khui'lerinin verildiği zamanı hatırlıyor musunuz? Bazıları korkudan savaştı. Şimdi de bu iki kılıcı mı vermek istiyorsunuz? Bize zarar vermezler ama kendilerine kolayca zarar verebilirler."

"O haklı," diyor Raahosh. "Benim Leezh'im de bunun gibi güçlüdür ve khui'sinin yerleştirilmesine karşı çok mücadele etti. Onlara silah vermemize gerek yok."

Haeden, Raahosh'un sözlerini düşündükten sonra başını sallar. "Karar verildi o zaman. Birisi güçlü bir şekilde bizim başka türlü mü yapmalıyım?"

Kira bir el kaldırıyor ve sonra iç çekiyor. "Bana oy verilmedi, değil mi?

I?"

Aehako sırtlıyor ve arkadaşının başının üstüne bir öpücük konduruyor

Başını. "Öylesin."

"Tamam, ama siz de onlara anlatın o zaman." Kira ellerini kaldırır. "Kendimi bu konuşmadan muaf tutuyorum."

"Siz neden bahsediyorsunuz?" Mah-dee soruyor. "Neden? -" Ağzı açılır ve sessizliğe gömülür.

Sa-kohtsk, bacakları ve tüylü gri kürküyle uzaktan görünüyor. Buradan bile dört gözünün parladığını görebiliyorum.

Li-lah inliyor.

Mah-dee'nin bakışları yaratığın üzerinde kilitli kalıyor.

"Kahretsin, bu çok iğrenç."

Haeden, "Avladığımız şey bu," diyor.

"Parazit nerede?" Mah-dee soruyor.

"İçeride," diyor Kira ona. "Onu öldürmeli ve onları kalpten çıkarmalıyız."

"İğrenç."

"Evet."

KAR FIRTINASI ÖTEDEN GELİYOR, GÖKYÜZÜ KARARIYOR kızgın gri. Diğerlerinden birkaçı bulutları endişeyle izliyor ve bana bakıyor. Kabilede hava durumundan iyi anladığımı bilir ama beni endişelendiren şey bu fırtına değil. Öyle olsa bile, devam etmeliyiz.

Dişiler için avlanmak ve khuis elde etmek daha önemlidir.

Sa-kohtsk sürü halinde değil, bu da onun genç bir erkek olduğu anlamına geliyor. Yalnızdır ve genç olduğu için deneyimli avcı grubumuz tarafından hızla yere indirilir. Raahosh'un oku gözüne isabet etti ve bir anda yere yuvarlandı.

ve bir kar patlaması. Hassen ve Bek göğüs kafesini ayırıp hâlâ atan kalbi ve içindeki parlayan khui ipliklerini ortaya çıkarırken dişiler aceleyle ileri atılır.

Kadınlar baygın görünüyor. Mah-dee Li-lah'a dönüp eldivenlerini çıkarıyor ve ellerini çılgınca hareket ettiriyor. Kelimeleri anlayıp anlayamayacağımı merak ederek onları izliyorum. Ama Li-lah sadece omuz silkiyor. "Biz yaparız," diyor, kelimeler yumuşak ve bulanık. Ben onun tatlı sesini duyunca şaşırdı - ve garip bir şekilde memnun oldu. "Geri dönüş yok."

Maddie bıkkınlıkla ellerini havaya kaldırır. "Peki."

"Hazır mısın?" diye sesleniyor Raahosh. Bana bakıyor ve Taushen. "Mızraklarınızı tetikte tutun. Kan kokusu metlakları çekecektir."

"Ya da gök pençeleri," diye ekliyor Haeden.

Taushen nöbet tutmak için kısa bir mesafe uzaklaşırken başımı sallayıp yayımı hazırlıyorum. Bek ve Aehako da öyle yapıyor ve Kira kadınları öne doğru yönlendiriyor. "Bu işi ne kadar çabuk bitirirsek o kadar iyi olur hanımlar," dediğini duyuyorum. "Kar yağmaya başladı."

Kira haklı - havada şişman, yavaş pullar beliriyor,
Ve birkaç dakika içinde gökyüzü yağan karla bembeyaz
oldu. Dönüp kararan gökyüzünü tarıyorum ve gök
pençelerine dikkat ediyorum. Görüş mesafesi her geçen an
azalıyor ve işimin önemi daha da artıyor. Dişileri izlemek
istiyorum - Li-lah
Özellikle de - ama ben bir avcıyım ve koruma görevim var.
Ufukta gezinen gölgeler vardı ve yaklaşmadıklarından
emin olmak için izliyorum.

Kadınların hızlı nefes alışlarını, yumuşak iniltilerini,
Kira'nın cesaretlendirici mırıltılarını görmezden gelmeliyim.
Odaklan.

Yine de onu görmek istiyorum. Li-lah'ın rahatlatıcı,
parlayan maviyle dolup taşan tuhaf yeşil gözlerini görmek
istiyorum. Onun güvende olduğunu ve güçlü olacağını
bilmek istiyorum. I-

Uzakta bir gölge süzülüyor, yoğun bir şekilde yağan
karın içinde zar zor görülebiliyor. Hayal görüp
görmediğimden emin olamadan gözlerimi kısıyorum ve
sonra onu tekrar görüyorum, daha da yaklaşıyor. "Gök
pençe," diye uyarıyorum, okumu daha yükseğe
kaldırarak. "Dikkatli ol!"

"Kaldırın onları," diye bağılıyor biri. "Onları ağaçlardan
koruyun."

Geriye doğru bakıyorum ve Aehako'nun eşine doğru
çabaladığını görüyorum. İki yeni insan kan sıçramış karların
üzerine yayılmış, bilinçlerini kaybetmiş durumdalar. Biri bir
khui'yi kabul ettiğinde bu normaldir ama iyileşmek için
saatleri yok. Gök pençeleri havadayken olmaz. Başka bir
gölge tepelerinde uçuyor
ve yukarı baktım. Sadece bir değil, üç gök pençe. "Tetikte
olun," diye tekrar bağıyorum, biri alçalırken ilk okumu
kaybediyorum. "Havaya bakın! Dişileri güvenli bir yere
götürün!"

Göz ucuyla Hassen'in dişilerden birini kapıp ağaçların
arasına doğru koştuğunu görüyorum. Bek yanımdan hızla
geçiyor ve Haeden ile başka bir dişî için tartıştığını
duyuyorum.

ve onu kimin taşıması gerektiğini. Bir ok daha takıp

fırlatıyorum ve sonra Raahosh'u yanımda görüyorum,
yayını kaldırmış. Ok üstüne ok atıyoruz. İki gök
pençelerinin ince, damarlı kanatlarına isabet ediyor, biri de
karnının alt kısmına. Küçük
Yaralı olan tiz bir çığlık atar ve fırıl fırıl dönerek uzaklaşır,

Sonra bir ikincisi kopuyor ve onu kovalıyor. Ben izlerken, büyük olan küçük olana saldırıyor ve boynunu kırıyor. Ceset havadan düşmeden önce, galip gelen onu pençelerinin arasına alıyor ve uzağa taşıyor.

Geriye bir tane kalıyor. Sa-kohtsk'un cesedinin etrafında dönüyor ve ben de dönüp son okumu atıyorum, sonra yayımı bir kenara fırlatıp mızrağımı alıyorum. Hırlayarak Bek'e saldırıyor ve ben de diğer avcılarla birlikte ileri atıyorum.

Taushen'in mızrağı yaratığın sallanan kuyruğuna çarpıyor ve sonra da onu kısıtıyor. Bek, Taushen, Raahosh ve ben onu bıçaklıyoruz.

ve mızraklarımızla tehlikeli, kavrayıcı çenelerden kaçıyoruz. Bek'in kolu dişler tarafından çizildi, ama o yan adımlarla ve hızla tehlikeden uzaklaşır.

Sonra atılmış sa-kohtsk'un yanında kanlı ve kokuşmuş bir cesetten başka bir şey yok. Nefes nefese kaldım, yüzümdeki kanı sildim.

"Yaralanan var mı?" Haeden elinde mızrağıyla ileri atılarak soruyor. "Şifacıya ihtiyacınız var mı?"

Bek kanayan kolunu ovuşturuyor. "Şifacı yok, o yüzden önemli değil. Yara da derin değil."

Haeden Bek'e su tulumunu uzatır. "Ağızları kirli. İyice yıka ve döndüğümüzde Maylak'ı gör." Etrafına bakınıyor, yağın kara bakarken kaşları çatılıyor. "Hassen nerede?"

Ben de bakıyorum ama bakışlarım başka birini arıyor, Uzun, siyah saçlı ve solgun bir insan yüzü olan biri. Mah-dee bir ağacın altında baygın halde yatıyor. Kira onun yanındadır ve Aehako ikisini de korumaktadır. Li-lah onlarla birlikte değil.

Bildiklerim içimden kuvvetle fışkırıyor ve yanıldığımı anlıyorum. Hassen'i kıskanmıyorum. Onu gördüğümde hislerim onu kıskandığım için kabarmıyor.

Tehlike o. Fırtına değil. Gökyüzünün pençeleri değil. Hassen. "Onu çaldı," diyorum yüksek sesle. "Li-lah'ı aldı."

Hassen rezonansı zorlamaya çalışacak. Bu düşünce beni çaresiz bir öfkeyle dolduruyor ve ellerim o kadar sert kıvrılıyor ki kemik bıçağım kavradığım yerde çatlıyor.

LILA

I bir esnemeyi bastırır ve battaniyenin derinliklerine

gömülür. Çünkü

Sonsuzluk gibi hissettiren bir şeyden sonra ilk kez sıcakladım. Ayak parmaklarım

kürklerin altında donmamış ve ben...oh.

Çünkü bende bir parazit var. Coo-ee. Göğsümü ovuyorum, gözlerim kapalı, ama farklı hissetmiyorum. Sadece daha sıcak.

Sırt üstü döndüm ve gözlerimi açtım.

Mavi bir yüz benimkinden birkaç santim ötede, parlayan gözleri kocaman.

Sırıtan ağzından sivri dişler çıkıyor.

Çılgılık atıyorum ve kaçmak için kendimi geriye doğru savuruyorum. Başım sert bir duvara çarpıyor ve inliyorum, Endişe içinde bakarken bir elimi başımın arkasına bastırıyorum. Ne-

Hassen bana doğru uzanıyor ve ben elini tokatlayarak uzaklaştırıyorum. Şok içinde etrafıma bakıyorum, çünkü nerede olduğumdan tam olarak emin değilim. Aslında, nerede olduğuma dair hiçbir fikrim yok.

Bir mağara... Sanırım. Kısa bir mesafe ötede kayalarla kaplı bir ateş çukurunda küçük bir ateş yanıyor. Kürkten bir yatakta oturuyorum ve yatağın altında metal değil taş var. Yani gemide değilim. Tamam. Gözlerimi

ovuşturuyorum,
Düşünmeye çalışıyorum. Hafızam biraz bulanık ama
hatırladığım kadarıyla

açtıkları büyük, uzun bacaklı yaratık ve bana uzattıkları parlayan spagetti-erişte-şeyler ve Maddie. Birinin beni boğazımın dibinden bıçakla kestiğini hatırlıyorum.

Parmaklarım boğazıma gitti. Eğer orada bir kesik varsa, çoktan iyileşmiştir. Vay be. Ya hızlı iyileştim ya da Yine çok uzun bir süre uyudum. Düşünmemeye çalışıyorum. Kapsüllerde kaybettiğim o bir buçuk yıl hakkında ya da kolayca çok daha fazla olabileceği gerçeği hakkında. Ya orada düşündüğümünden daha uzun süre kaldıysam? Ya sadece bir buçuk yıl olduğunu sandığım süre on ya da yirmi yıldan fazlaysa?

Kuru dudaklarımı yalıyorum. Sanırım bunun bir önemi yok. O ikiz güneşleri gördüğüm an, asla eve dönmeyeceğimi biliyordum. Bu Yüz yıl geçse de bir şey değişmez. Eski hayatım için bir kayıp acısı hissediyorum ama Maddie var. Her zaman sadece ikimiz vardık ve o yanımda olduğu sürece iyi olacağımı biliyorum.

Hassen'inkini de görmezden gelerek kız kardeşime bakıyorum- Niyetli bir yüz ve yatağımın üzerine çömelmiş olması. Ama Maddie'yi göremiyorum. Aslında, kimseyi görmüyorum. Burada sadece ben ve sürüngen varız. "Maddie?" Sesleniyorum nazikçe. "Burada mısın?"

Hassen eliyle işaret ediyor ve ona baktığımda konuştuğunu fark ediyorum. Kendinden oldukça memnun görünüyor ve kuyruğu - evet, garip - yere vuruyor. Bir elini uzatarak mağarayı işaret ediyor.

Az önce ne dediği hakkında hiçbir fikrim yok. Dudakları düzgün bir dudak okuması için yanlış hareket ediyor. İlk defa hissetmiyorum.

Tamamen bunalmış ve izole olmuş bir halde elimi kulağıma götürüp orada olmayan koklear implantı yokluyorum.

"Maddie?" Tekrar söylüyorum. Tedirgin olmaya başlıyorum. Hassen yine bir şeyler söylüyor.

Battaniyeme dokunuyor- dizini örttü ve sonra bir su tulumu çıkarıp bana uzattı.

Herkes nerede? Mağaranın etrafına tekrar bakıyorum. Ateş çok küçük, üzerinde et pişmiyor. Mağaranın kendisi küçücük, ben ve Hassen sıkışmış durumdayız ve Yerde daha fazla battaniye için yer yok. Aslında, buranın iki kişilik bir mağaradan fazlası olmadığı izlenimini edindim. Öyleyse neden onunla birlikteyim?

Maddie bunun olmasına izin vermezdi.

Yavaşça ayağa kalkıyorum. Hassen da ayağa kalktı. Yakınımda ama henüz kişisel alanıma girecek kadar değil. Yüzündeki hevesli bakıştan ve bana doğru ittiği su kabından kaçınıyorum. Susadım ama cevaplar istiyorum. Dışarı çıkıyorum

ve Hassen'in etrafından dolaşmaya çalışın. Mağara Giriş kısa bir mesafe ötede, biraz muşamba görevi gören gerilmiş bir postla düzgünce örtülmüştür.

Hassen önüme geçti ve ellerini kaldırdı. Dudaklarını okuyamasam da mesajı açık. Ben gitmesi gerekiyordu.

İşte o zaman gerçek panik başlar. Kaçırılmış mıydım?

"Maddie," diye bağıriyorum, umarım yeterince yüksek sesle

Mağara. "Maddie! Maddie!" Hiperventilasyona başladım. "Maddie!"

Kollarımı tutuyor ve beni sakinleştirmek istercesine hafifçe sallıyor.

Tam tersi bir etki yarattı. Bu noktada tam anlamıyla histeriye kapılıyorum, kız kardeşimin adını haykırıyorum ve yumruklarımı göğsüne vuruyorum. Ne kadar üzgün olduğumu anladığında uzaylı yüzünde bir yıkım ifadesi beliriyor.

Güzel. Bunun nasıl bir his olduğunu bilmesini istiyorum. Yumruklarımı tekrar göğsüne indiriyorum ve bunun ne kadar etkisiz olduğunu fark ettiğimde kendimi tekrar ondan uzaklaştırıyorum ve kendimi aşağı atıyorum battaniyelerin üzerinde ağlıyordu.

Bu başıma gelebilecek en kötü şey. Bana sahip olmak istiyormuş gibi bakan bir adamla burada tamamen ve yapayalnızım.

Dünya üzerinde hiç arkadaşım yok. Tüm lanet

gezegende. Tamamen yalnızım ve onunla konuşamıyorum bile. I

duyamıyorum.
Çok yalnızım.

Ağlama krizim birkaç saat sürer, ta ki ben halsiz düşene kadar. Yorgunluktan gözlerim yanıyor ve şişiyor. Sonunda tekrar doğruluyorum ve Hassen'e bakıyorum. Ateşin yanında oturuyor ve omuzları kederle çökmüş durumda. Hayal kırıklığına mı uğramış? Hissettiğim acıma duygusunu görmezden geliyorum çünkü o pislik beni kaçırdı. Bu hiç doğru değil.

herhangi bir seviyede.

Bana bakıyor ve yüzündeki beklenti dolu, umutlu ifade geri dönüyor. Tanrım, beni görmek için çok hevesli görünüyor. Ayağa kalkıyor ve su tasını getirip tekrar bana uzatıyor.

Reddetmek istiyorum, ama boğazım çöl gibi, bu yüzden alıyorum ve onu izleyerek dikkatlice yudumluyorum. Ateşe dönüyor ve bir süre sonra elinde bir kase güveçle geri geliyor. Onu da alıyorum çünkü açlıktan ölüyorum ve eğer yaşayacaksam bir şeyler yemem gerekecek.

Parazit kapma zahmetine katlandıktan sonra ölmeyi kesinlikle düşünmüyorum. Ve bu Hassen bana zarar vermek istiyor gibi görünüyor, bu yüzden Maddie beni bulana kadar ona katlanmalıyım. Kız kardeşimi tanıyorum.

bir araya gelene kadar dinlenmeyecek. Beni korumak için yorulmak bilmeden çabalıyor ve ben bir suçluluk duygusu hissediyorum.

Son birkaç gündür ona ihtiyacım olduğu gerçeğine içerledim.

Çünkü şu an? Onu mağarada yanımda görmek için her şeyimi verirdim.

Güveç kasesini ağızma götürüyorum ve şaşıyorum, eskisi kadar baharatlı değil. Belki de Kira kötü bir aşçıdır? Ya da belki parazit başka şeyleri değiştiriyordur.

Büyük mavi parmaklar uzanıyor ve çenemi okşuyor, beni korkuttu. Nefes nefese kalıyorum ve yüzündeki

incinmiş ifadeyi görmezden gelerek elini tokatlıyorum.
Ne kadar iyi olduğu umurumda değil; o

pantolonuma giriyor. Beni kaçırdı diye onun kollarına düşmeyeceğim. Eğer böyle düşünüyorsa, başına başka bir şey gelmiş demektir. Tabii ki, şimdi o denedi Yanağıma dokununca her şey uğursuz bir hal alıyor. Bu mağara çok küçük ve hiç mahremiyeti yok. Beni geri götürene kadar onunla yalnız kalacağım.

O yanak dokunuşundan sonra mı? Ne istediği benim için oldukça açık. Kendine insan bir eş istiyor.

Ve ben kesinlikle gönüllü değilim.

Gel ve beni al, Maddie. Burada oturup bekleyeceğim.

Hassen'e bakıyorum. Bakışları benimkilerle buluştuğunda gözle görülür bir şekilde canlanıyor ve ben hızla tekrar başka tarafa bakıyorum. Yanlış bir fikre kapılmasını istemiyorum.

Yemeğimi yiyorum ve kürk battaniyeyi bir kalkan gibi tekrar üzerime çekiyorum. Kaseyi ve suyu bir kenara koyduktan sonra mağaranın köşesine, sırtımı duvara yaslayarak gizleniyorum ki Hassen beni şaşırtmasın. Onun hevesi neredeyse

Beni köpek yavrusu gibi izliyor, ama yine de bir köpek yavrusu bir kadını kaçırmaz. Neden böyle düşündüğünü bilmiyorum.

Bir kızı çalmak bir şekilde onun kalbini kazanacak. Bu çok tuhaf.

Ayrıca diğerlerinin neden bunu onun yanına bıraktıklarını da merak ediyorum.

Bana ne olacağı umurlarında değil mi? İnsanların onlar için değerli olması gerekmiyor mu? Bu bana Rowdan'ı düşündürüyor, şu güzel, nazik gözleri olan. Belki de o kadar da nazik değildir. Belki de bunların hepsi planın bir parçasıydı.

Kimseye güvenemem.

Saatlerimi yatakta Hassen'i izleyerek geçiriyorum. Artık ağlamıyorum; şimdi sadece korkuyorum. Hassen'in onu sevmemi beklemekten yorulacağından korkuyorum. O karar verecek

yanağımdan daha fazlasına dokunuyor. Aklında saf
düşünceler olmadığı belli olan garip, devasa bir adamla
yalnızım, bu yüzden elbette korkuyorum. Bunun bir önemi
yok.

Şimdiye kadar bana nazik davrandı; diğer ayakkabının düşmesini bekliyorum.

Benimle biraz konuşmaya çalışıyor. Yanıma geliyor ve gülümseyerek konuşuyor, elime taze bir su tulumu tutuşturuyor ve bana küçük bir kâse dolusu patlıcan karışımına benzeyen bir şey ikram ediyor. I Yemeği alıyorum ve dudaklarını okumamak için yüzümü kasten başka tarafa çeviriyorum. Söyleyeceklerini duymakla ilgilenmiyorum. Bana ne söyleyecek ki? Evet, benim hatam, seni çaldım. Umarım kızmamışsındır. Sevişmek ister misin?

Her geçen saat ona verdiğim tepkiden dolayı daha da hayal kırıklığına uğramış görünüyor. Ona bakma zahmetine girdiğimde, yüzünde kederli bir ifade var ve göğsünü ovuşturuyor. Gözlerimiz birleştiği anda parlıyor ve beklentiyle bana bakıyor. Garip ama beni öyle bir beklentiyle izliyor ki, Noel'i bekleyen bir çocuk gibi hissetmeye devam ediyorum ve nedenini bilmiyorum.

Ayrıca? Gerçekten ama gerçekten işemem lazım ve o gitmiyor.

Küçük bir köşede oyulmuş, üstü kapalı bir kase var. Mağaranın ne işe yaradığını az çok tahmin edebiliyorum ama mahremiyet yok ve pantolonumu bırakıp onun önünde çömelecek değilim.

Elini sallayıp bir şeyler söylüyor ama onu duymazdan geliyorum. "Git başımdan," diye mırıldanıyorum ve battanileri etrafıma daha sıkı sarıyorum. İnsan vücudu işemek için ne kadar bekleyebilir, merak ediyorum. Her yeri batırırsam ona hak vermiş olurum ama burada ne kadar kalacağımızı bilmiyorum ve son yapmak istediğim şey, kendi kürklerime işeyerek kendimi ayağımdan vurmak. Kalçalarımı sıkıyorum, beklemeye kararlıyım.

Kısa bir süre sonra, işeme dürtüsü daha da kötüleşiyor. Tekrar ateşe bakıyorum. Titriyor ama Hassen gitmiş.

Şaşırarak doğruldum. Beni burada bıraktığını fark etmemiştim.

Hemen battaniyemden fırladım ve Mağara girişinin üzerindeki perde. Onu geri çekiyorum ve dışarıya bir adım atıyorum-

-Uluyan bir kar fırtınasının içine. En azından uğultu olduğunu varsayıyorum. Benim için tamamen sessiz, ama kar yüzüme iğneler gibi batıyor ve rüzgar neredeyse beni devirmeye yetiyor. Dizlerime kadar mağaranın önünde biriken kara batıyorum. Kahretsin. Peşinden mi gideyim yoksa geri gelmesini mi bekleyeyim? Gözlerimi kısarak gri manzaraya bakıyorum ama çok uzağı göremiyorum ve o tanıdık, kemikleri sızlatan soğuk geri dönüyor.

Mağaraya geri çekilip perdeyi yerine takıyorum, sonra da banyoyu kullanıyorum. Ellerimi biraz suyla yıkıyorum, sonra da kürklerimin içinde oturup bekleyeceğim.

Geri geliyor, değil mi? Burada Hassen'le olmak istemesem de terk edilmeye hazır olduğumu sanmıyorum. Nereye gidebilirim ki?

Kısa bir süre sonra beni esir alan kişi tekrar ortaya çıkıyor ve elinde kedi kafalı, gerilmiş bir kirpiye benzeyen bir hayvanı sallıyor. Onu havaya kaldırdı ve dedi ki Bir şey yakalayamadım, sonra ateşi işaret etti. Pişirmek mi?

Battaniyeye uzanıp gözlerimi kapatıyorum. Bir yanıt, onunla konuştuğum anlamına gelirdi ve ben onunla konuşmuyorum. Bu kar fırtınasında yalnız olmadığım sürece, şimdilik bu yeterli. Onu bir süre daha görmezden gelebilirim.

Kaçacaksam ihtiyacım olacak malzemeleri sessizce zihnimde değerlendiriyorum. Bir yedek plana ihtiyacım olacak.

Maddie beni kurtarmaya gelmeden önce kötü bir şey olur.

Hadi ama Maddie!

ROKAN

"İki gün oldu! Neden kimse kız kardeşimi bulamıyor?" İnsan sesi son iki gündeğümünde evimiz olarak adlandırdığımız küçük mağarada yankılanıyor.

Raahosh, ellerini kalçalarına dayamış ve korkusuzca ona bakan Mah-dee'ye kaşlarını çatarak bakıyor. "Dışarıya bak. Fırtınanın tüm izleri örttüğünü sen de benim kadar iyi görebiliyorsun."

"Yani? Burası sizin gezegeniniz! Siz avcısınız! Burayı biliyor olmalısınız! Onu kaç yere götürebilir ki? O mutlu mavi kışını kaldırıp karların içine git ve onu bul!" Mah-dee mağara girişini işaret ediyor.

Oku bilemeye ara veriyorum ve Mah-dee'nin ateşin yanında öfkeli bir şekilde durduğu yere bakıyorum. Onun hayal kırıklığını anlıyorum; ama bu Li-lah'ın hiçbir yerde bulunamadı ve fırtına Hassen'in bırakmış olabileceği tüm ayak izlerini kapattı.

Raahosh, "Karda dışarı çıktım, arıyordum," diye homurdandı. "Hepimiz aradık. Rokan durmadan arıyor ve sadece ben onu geri döndürdüğüm için durdu. Taushen ise

Şu anda bile onları avlamak için dışarıdalar. Elimizden geleni yapıyoruz çünkü sizi ve Kira'yı korumak için avcılar burada tutmalıyız."

Haeden gelip yanıma otururken, "Kötü bir kelime seçimi," diye mırıldanıyor. Yeni yaptığım oklardan birini eline alıyor ve göz ucuyla Mah-dee'yi izliyor.

Mah-dee öfkeli bir ses çıkarır. "Beni korumak mı? Korumak mı? Burada olmak bile istemiyorum! Bana iyilik yapma! Kendi başımın çaresine bakabilirim! Oraya git ve kız kardeşimi bul, ya da bırak beni!" Korkusuzca kemerindeki bıçağa uzandı. "Bana lanet olası bir silah ver, ben de gideyim.

bul onu lanet olasıca"

Haeden sinirli bir ses çıkarır.

Raahosh bir elini Mah-dee'ninkinin üzerine koyar ve kılıcını çekmeden onu durdurur. "Bunu yapmak istemezsin."

"Oldukça eminim," diye karşılık veriyor.

Kira bir elini yüzüne götürüyor ve kaşlarının arasındaki pürüzsüz noktayı ovuyor. "Şu anda hep birlikte bu mağarada sıkışıp kaldığımızı biliyorum ama lütfen iyi geçiniyormuşuz gibi davranabilir miyiz? Sana söz veriyorum, elimizden geleni yapıyoruz Maddie."

"Mah-dee," diye homurdanıyor Haeden ve bana bakıyor, Yarattığım keskin oklardan birini geri veriyorum. "Bu

iyi bir isim. O her zaman kızıdır."

Ağzım ihtiyaçtan seğirse de gülmüyorum. "Öfkesini anlıyorum. Buraya yeni geldiler ve kız kardeşi çalındı. Çok üzgün." Ben de üzgünüm.

Hassen, Li-lah'ı çalarak rezonansı zorlamaya çalışıyor. Şu anda bile Taushen'i, Bek'i ya da beni bir eşten mahrum bırakıyor olabilir. Kendime bunun işe yaramayacağını ve Hassen'in Li-lah'ın eşi olması gerekiyorsa, bunu çoktan yapmış olacağını söylüyorum.

khui'sini aldığında ona yankılandı. Ama sonra Raahosh ve Leezh'i düşündüm. Onu çaldı ve onlar Ayın neredeyse tam dönüşünden sonra, rezonans arkadaşları geri döndü. Ve Rukh tarafından kaçırılan Harlow'u düşünüyorum. Geri döndüğünde, onun rezonans eşiydi.

Tüm yanlış nedenlerden dolayı öfkeliyim ve bunun için kendime kızgınım.

Hassen kabile kanunlarını çiğnediği için kızmalıyım. Li-lah için kızgın olmalıyım çünkü onu kız kardeşinden ve kabileden uzak tutuyor. Kızgın olmalıyım çünkü onun düşüncesizce hareket etmemiz, kabileye dönerken birçok gün doğumunu geciktirmemize neden olacak ve annem endişelenecek.

Ama onun yerine, Li-lah için seçim yapmaya çalıştığı için kızgınım. Çünkü onu kendim için istiyorum. Onu kendim için istiyorum.

Çok az tanıdığım bir dişiyi sahipleniyorum ama onu tanımak istiyorum, başkasının eşi olarak değil.

"Bu kadarına ihtiyacınız var mı?"

Şaşkınlıkla Haeden'e bakıyorum. "Çok mu?"

Hayvan kemiklerinden yaptığım ok yığınınını işaret ediyor.

"Bir sürü ok."

Ah. Dalgınca başımı sallıyorum ve başparmağımı bir tanesinin bıçak gibi keskin ucunda gezdiriyorum. "Mağarada sıra bende." Üç avcı

onları korumak için her zaman insan dişilerin yanında kalmalı çünkü hâlâ metlak bölgesindeyiz. Bu da Aehako, Bek ve Taushen'in Li-lah ve Hassen'in izlerini aramak için dışarıda oldukları, benim ise onlar dönene kadar Haeden ve

Raahosh ile maġarada beklemem gerektiği anlamına geliyor.

Son bir gündür uyumamış olmam önemli değil. İzin verilen her dakikayı karda, umut edilen bir ayak izi arayarak geçirmiş olmam önemli değil. Ben sadece Yorgunluğum gücümde daha fazla olduğunda ve diğerlerinin onları henüz keşfedip keşfetmediğini öğrenmem gerektiği için geri dönüyorum. Her döndüğümde, duyduklarım beni hayal kırıklığına uğrattıyor. haber yok. Ve sonra dinlenmem gerektiği için - Haeden ve Raahosh'a göre, zamanın geri kalanını silahlarımı hazırlıyorum, böylece tekrar dışarı çıkmaya hazır olabilirim.

Li-lah'ı
bulacağım. Li-
lah'ı bulmalıyım.

"Her şey yoluna girecek," diye yatıştırıyor Kira, Raahosh'la yeni bir kavgaya tutuşmadan önce ayağa kalkıp Mah-dee'ye sarılıyor. "Onu bulacağız. Hassen onu güvende tutacaktır."

"Anlamıyorum," diye yakınıyor Mah-dee, Kira'nın onu ateşin yanına oturması için geri götürmesine izin vererek. "Onu neden çalsın ki? Ne anlamı var ki?"

Kira tereddüt etti, sonra itiraf etti, "Rezonans."

Mah-dee'nin sarı kaşları birbirine yaklaştı. "Ne?"

"Bilirsin, rezonans." Kira'nın yüzünde tedirgin bir ifade var ve bana ve Haeden'e bakıyor. "Biz rezonansı açıkladık, değil mi?"

"Hayır, bunu ilk kez mi duyuyorum?" Mah-dee başını eğiyor. "Rezonans nedir?"

Kira'nın yüzü solgunlaşır, yüzünün rengi solar. Önce Haeden'e sonra da Raahosh'a bakıyor. "İkinizden biri bunu halletmek ister mi?"

"Rezonans çiftleşme içindir," diye gönüllü oluyorum ikisi de sustuğunda. "Göğsünüzdeki khui sizin için bir eş seçer ve sonra ona bir yavru doğurursunuz."

Mah-dee'nin kaşları yavaşça kalkıyor. "Yap. Neyi?"

Kira bana dehşetle başını sallıyor. "Biliyor musun? Bunu ben hallederim, Rokan." Bana susmamı işaret eden bir el sallıyor ve sonra Mah-dee'nin kolunu sıvazlıyor. "Tamam. Vücudunda bulunan khui'nin bir dizi

görevler. Ev sahibini sağlıklı tutar ve sizi çevreye adapte eder."

"Parazit, doğru." Mah-dee'nin yüzü inatçı. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Bunun bir eş ve bir yavru ile ne ilgisi var? Yavru nedir?"

Kira son derece rahatsız görünüyor. "Yani khui'nin diğer görevlerinden biri de konak türün çoğalmasını sağlamak. Genetik olarak en uygun iki kişiyi seçer. uyumlu ve, um," ellerini iki yumruk haline getirip birbirine vuruyor.

Mah-dee'nin kısık nefesi mağarada yankılanıyor. "Sen ne dersen de."

"Evet. O zamanlar çoğumuz için bununla başa çıkmak zordu ama iyi haber şu ki herkes arkadaşlarıyla iyi geçiniyor."

"Hepsi değil," diye sesleniyor Haeden. "Asha ve Hemalo birbirlerinden nefret ediyor."

Kira, Haeden'in yorumlarını kaşlarını çatarak geçiştiriyor. "Çoğu," diye düzeltiyor. "Çoğu eşlerini sever. Sadece bazıları henüz kendilerine gelememi."

"Yani, bekle." Mah-dee yüzünü kapatıp derin bir nefes alıyor ve sonra başını kaldırıp bakıyor. "Burayı takip etmek için gerçekten çok uğraşıyorum. Parazit bir erkeğe ihtiyacım olduğuna karar verdi ve bana bir tane mi buldu? Böylece çirkinleşebilecek miyiz?"

"Uhg-lees?" Merakla sordum. "Uhg-lees nedir?"

İki kadın da beni görmezden geliyor. "Biraz öyle," diye katılıyor Kira.

"Bu şey neden seks yapıp yapmadığımı umursuyor?"

"Türlerin çoğalması," diye tekrarlıyor Kira, bu kelimelerin ne anlama geldiğini anlamasam da. Mah-dee alçak sesle bir öfke çığlığı attığında yüzünü buruşturuyor.

"Benimle taşak mı geçiyorsun? Bu Twilight mı? Köşeyi döneceğim ve Stephenie Meyer orada mı olacak?"

Haeden ve benim oturduğumuz yeri işaret ediyor.

"Onlar kurtadam mı?"

"Wayr-?" Haeden kaşlarını çatarak başlıyor.

Kira ellerini bir kez daha sallayarak, "Hayır, hayır," diyor. "Panik yapıyorsun."

Ellerini o kadar çok sallıyor ki aklıma Li-lah geliyor. Li-lah'ı düşününce de diğerlerinin neden hâlâ dönmediğini merak ediyorum. Mağaranın önüne doğru yürüyorum ve dışarı bakıyorum. Kar hâlâ yoğun bir şekilde yağıyor.

"Ama parazit ürememi istiyor," diyor Mah-dee düz bir sesle. "Ve sen parlayan spagetti-erişteyi boğazımıza sokmadan önce bundan bahsetmeyi düşünmedin mi?"

Kira, "Başka seçeneğin yoktu ki," diye yanıtlıyor ama Mah-dee'nin bariz hoşnutsuzluğu karşısında sesi giderek kısılıyor. "Ve gerçekten, herkes rezonansa girmiyor."

"Öyle mi? Sizinle birlikte buraya gelen insanlardan kaç rezonansa girmede?"

Kira dudağını ısıırıyor.

"Ve hepsinin bebeği mi var?"

Kira küçük bir iç çekişle ellerini göğsünün önünde kavuşturuyor. "Bunu olduğundan daha kötü hale getiriyorsun Maddie. Sa-khui kabilesinin mağarasında çok az dişi olduğu için-"

Mah-dee'nin başı öne eğiliyor, çenesi eğiliyor. Bir an sonra bunun kaşları yukarı kalktığı için olduğunu fark ediyorum - Kira'nın söyledikleri onu üzmüş. "Affedersiniz?"

"Birkaç kadın," diye tekrarlıyor Kira, sonra dudağını ısıırıyor. "Tamam, evet, bu kulağa kötü geliyor."

"Öyle mi düşünüyorsun? Kaptan Azgın ve Kılıklı Palmiye Tayfası ile Popsicle Gezegeni'nde olduğumuzu yeni öğrendim ve sen bana atanmış bir oyun arkadaşım olduğunu söyleme zahmetine girmede mi?"

Haeden kaşlarını çatıyor ve ben koltuğuma geri dönüp oyma bıçağımı tekrar elime alırken bana bakıyor. "Ne diyor bu kız? Sözleri saçma sapan."

"Kızgın," diyorum ona. "Kendi seçimlerini yapmak istiyor."

"İkinizi de duyabiliyorum," diye tersliyor Mah-dee, bize bakarak. "Sağır değilim lan ben." Ve sonra gözyaşlarına boğuldu.

Kira bize bıkkın bir bakış fırlatıyor ve sonra kollarını Mah-dee'ye dolayarak sırtını ovuyor. "Özür dilerim," diyor Kira. "Sana khui'yi vermeden önce bilmen gerekirdi ama bu hiçbir şeyi değiştirmmez. Hayatta kalmak için ona sahip olmalısın. Söz veriyorum. Bu bir seçenek değil. Bu sadece hayatın bir gerçeği.

Ve buradaki çocuklar çok iyi. Uyum sağlarsanız size çok iyi davranırlar, sağlamazsanız da size dokunmazlar. Yemin ederim. Tüm bunlar ne kadar çılgınca görünürse görünsün, kız kardeşin Hassen'in yanında tamamen güvende."

Mah-dee yanaklarını siliyor ve başını sallayarak doğruluyor. "Yani onunla çiftleştiği için mi onu çaldı? Onunla rezonansa girdiği için mi? Artık bir kayınbiraderim mi var?"

Bu düşünce kalbimi kıskançlıkla sıkıştırıyor. "Ya da zorlamaya çalışıyor," diye ekliyorum, kendime engel olamayarak. Haeden bana susturucu bir bakış fırlatıyor ve ben de susuyorum.

"Zorlamak mı? Ne demek zorlamak?"

Sessiz kalıyorum. İşleri daha da kötüleştiriyorum.

"Ne demek istiyorsun, zorlamak mı?" Mah-dee bana bakarak tekrar soruyor. "Rokan?"

Haeden bu konuyu açtığım için bana ters ters bakarak, "İnsan dişiler erkeklerimizle çabuk rezonansa girdi," diyor. "Hassen onu aldı çünkü etrafındaki tek erkek oysa, birlikte olurlarsa khui'sinin ona rezonansa gireceğini umuyor yeterli."

"Teselli ödülü gibi mi?" diye çığlık atıyor ve ayağa fırlıyor. "Teselli ödülü olarak çiftleşme mi istiyor? Sen Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Bütün sarı yelekliler bu kadar kızgın mı? Bana Leezh'i hatırlatıyor." Haeden, Raahosh'a suçlayıcı bir bakış atıyor.

"Benim eşim çok daha tatlı," diye homurdanıyor Raahosh, Mah-dee'ye de aynı şekilde kızgın görünüyor.

"Onu çaldığında bile mi?" Ben de karşılık verdim. "Leezh öyle demiyor."

Şimdi Raahosh bana kaşlarını çatıyor. Belki de mağaradaki herkesi kızdırırsam, beni Li-'yi aramaya gönderirler.

Lah. Oklarımı toplayıp sadağıma yerleştiriyorum. Ben hazırım. Hazırdan da öte. "Eğer avcıların sabaha kadar şansı yaver gitmezse, Mah-dee'yi

Kabile mağarası," diyorum diğerlerine. "Hassen onu kendi zamanında geri getirecektir. Ben gidip onu bulacağım."

"Yapmayacaksın," diyor Haeden. "Gök pençeleri büyük bir tehlike ve korumamız gereken iki insan var. Hassen olmadan, tüm avcılara ihtiyacım var."

Öfkeden kaskatı kesildim. Önce Li-lah gelmeli. O tehlikede. O...

Karşımda Kira gözlerini ovuşturuyor. Gözlerinin içi boş. uykusuzluktan. Mağaranın karşısında Mah-dee soğuğa bakıyor. İkisi de bitkin ve zayıf görünüyor.

Haeden'in haklı olmasından nefret ediyorum.

Mah-dee ve Kira korunmalı ve onlar güvende olana kadar gruptan ayrılamam. Kardeşimin eşinin bir geri dönmesi gerekiyor. Ve Mah-dee burada, tehlikeli topraklarda kalamaz.

Bunu birkaç dakika düşündüm ve sonra yavaşça başımı salladım. Onlarla birlikte kabile mağarasına geri döneceğim ve sonra da

Li-lah'ı tek başıma. Onu burada Hassen'in kollarında bırakmayı düşünmek içimi kemiriyor ama ben onu almaya gelene kadar onu güvende tutacaktır.

Başka seçeneğim yok. Li-lah için kardeşimin eşinin güvenliğini riske atamam. Li-lah güvendedeyken olmaz. Onun için geri geleceğim.

Yine de bunu onlara söylemeyeceğim, yoksa beni durdurmaya çalışırlar.

Ben de alnıma vuruyorum. "Geri dönmeliyiz. Bildiklerim bana yapmamız gerekenin bu olduğunu söylüyor."

Raahosh yavaşça başını sallıyor, kaşları çatılıyor.

"Emin misin?" "Eminim."

"O zaman neden burada beklemiyoruz?" Kira sorar.

Kiti için endişelenmesini sağlıyorum. Burada kalmak istemiyorum. Li-lah geri dönmeyecek ve ne kadar çabuk Gruptan ne kadar çabuk ayrılırsam, onu o kadar çabuk bulabilirim. "Benim

Bildiklerim bana kabileye dönmemiz gerektiğini söylüyor. Zaten çok uzun süredir aileden uzaktasınız." Her biri ev mağaralarında birilerini özlüyor - Raahosh Leezh'ini, Haeden Jo-see'sini özlüyor ve Kira her gün ağlıyor. Bu yolculuğa çıkmak için evde bıraktığı yavrusu için gece. "Bence kalmamalıyız."

"Bu seninle konuşan bilgin mi?" Haeden soruyor.

Başımı sallıyorum.

"Biliyor musun?" Mah-dee bana tükürüyor. "Ne, medyum musun?"

"Aslında, biraz mı?" Kira öyle diyor.

Mah-dee ellerini havaya kaldırır. "Elbette. Neden olmasın? Ben yatmaya gidiyorum."

"Biraz uyumalısın," diye sesleniyorum geri çekilen arkasından. "Kabile mağaralarına dönüş yolculuğun için."

Bana tek parmağıyla işaret ediyor ve bu beni şaşırtıyor. Onların el dilini konuştuğumu mu sanıyor? Li-lah'la konuşurken ihtiyacım olursa diye işareti ezberlemeye karar veriyorum. Birkaç kez pratik yaptıktan sonra sabah için çantamı hazırlıyorum.

Bildiklerim asla yanılmaz ve şimdi bunu yüksek sesle söylediğime göre, doğru olduğunu biliyorum. Mağaralara döneceğiz ve diğerleri eve döndüğünde sessizce sıvışıp Li-lah'ı tek başıma arayacağım. İşte o zaman Onu bul.

Hemen olmayacak ama onu bulacağım. Sabırlı olmalıyım.

LILA

I Neredeyse üç hafta oldu ve sanırım sadece iki saat uyuyabildim.

Rahatlayamam. Burada Hassen ile yalnız kalamam. Sürekli etrafımda dolaşıp bana yemek ikram ederken ve bir şey olmasını bekliyormuş gibi beni izlerken olmaz. Ben hala anladım.

Sanırım beni herkesten kaçırın bir adam için yeterince iyi biri. Ama gerçek şu ki, beni diğerlerinden ayırıp buraya bıraktığı için ona kızmaktan kendimi alamıyorum. Kız kardeşimle konuşamıyorum ve onunla konuşmak istemiyorum, bu da bana çok fazla boş zaman bırakıyor. Nasıl kaçacağımızı planlamak.

Ben de her şeyi çözdüm.

Hassen avlanmak için düzenli olarak mağaradan ayrılıyor ve ben de bağlı değilim. Belki de hiç ayrılmaya çalışmayacağımı düşünecek kadar kibirlidir? Ya da belki de gidersem gelip beni alacağını biliyordur? Her ne ise, ben ve uzun süreler boyunca tek başımayım. Bu bana kaçamak şekerlemeler yapmak, çantamı toplamak ve bana yedirmeye çalıştığı baharatlı karışımı saklamak için zaman veriyor. Kar ayakkabılarım hiçbir yerde yok, bu yüzden son günümü

Birkaç gündür botlarımı fazladan kürkle dolduruyorum. battaniyelerimden birini yırttım. Bıçağım yok ama Hassen gittiğinde kemiklerden birini alıp keskinleştiriyorum. ucu ateşin yanındaki kayalardan birine çarparak neredeyse bir sustalıya dönüşüyor. Neredeyse.

Nereye gideceğimi düşünmek için de çok zamanım oldu. Televizyonda bazı hayatta kalma programları izledim, bu yüzden su ve barınağın en önemli şeyler olduğunu biliyorum. Su

Gerçi kar yememeniz gerektiğini biliyorum çünkü vücut ısınız düşürüyor falan. Yeni uzay ısıtıcılı parazitimle bunun benim için geçerli olduğundan emin değilim ama en büyük endişem bu değil. Barınak. Göğsümdeki coo-ee ile korkunç soğuğa biraz daha dayanabilirim ama bu uzun süre dayanabileceğim anlamına gelmiyor. Barınağa ihtiyacım olacak,

Bu da demek oluyor ki Hassen'in gidebileceği güvenli bir yere ihtiyacım var.

beni bulamayacak. Henüz tam olarak neresi olduğundan emin değilim ama manzarayı gördüğümde daha iyi anlayacağım. Ağaçları düşünüyorum, belki güzel karlı bir orman, yiyecek toplanmanın kolay olacağı bir yer.

Oradan nereye gideceğimi bilmiyorum. Büyük mavi adamların nerede yaşadığını ya da o yöne gitmek isteyip istemediğimi bilmiyorum. Ya hepsi Hassen gibiyse?

Maddie'yi istiyorum ama gece geç saatlerde, düşüncelerimle baş başa kaldığımda endişeleniyorum. Maddie'yi bulmama izin vermeyeceklerinden endişeleniyorum.

Ya bizi kasıtlı olarak ayırdılarsa? Ya bu, biz birbirimize düşene kadar kadınları ayırmak için yapılan garip bir şeytan-erkek ayıniyse?

esir alanlarla aşk falan mı?

Çünkü Hassen'ın sessiz sinema partneri aramadığına eminim.

Bu yüzden gitmem gerekiyor. Çünkü tek başıma vahşi doğaya çıkmak delice aptalca olsa da kalması ve hep centilmen kalmasını umması daha da aptalca. Ben o kadar aptal değilim. Bütün güç onda ve

bende hiç yok, bir bıçak bile.

Hoşuma gitsin ya da gitmesin, sıfırımı bir kenara bırakıp kendi kahramanım olmalıyım.

Hassen her zaman yaptığı gibi kuşluk vakti mağaraya döner. Her zaman yaptığı gibi yeni avlanmış bir av getiriyor ve ateşin yanında kesmeyi bitiriyor. Sonra benim payımı pişirebilmek için alevleri daha da yükseltiyor.

Gidip onunla birlikte ateşin karşısına oturuyorum çünkü nasıl yaptığını izlemek istiyorum. Nasıl yapıldığını bilmem gerek.

Hayatta kalmak istiyorsam ateşi yakmalıyım. Aslında, ezici bir listeyi nasıl yapacağımı bilmem gerekiyor, ama yapmamaya çalışıyorum

Bu konuda endişelenme. Her seferinde bir şey.

Hassen bir sopayla kömürleri dürtüyor - hayır, bekleyin, bir kemik, gerçekten uzun, kavisli bir tane - ve onları karıştırdığında, kurumuş kakaya benzeyen bir şeyi ufalıyor ve kömürlerin içine itiyor. Üzerine üflemek için eğiliyor, ve kafasını kaldırdığında, gözlerimiz temas ediyor. Lanet olsun.

Ağzında kendini beğenmiş bir gülümseme görüyorum ve bu beni rahatsız ediyor,

Çünkü şimdi beni yıprattığını düşünecek. Çok kibirli. Birkaç parça daha yaylı, soluk

Sonra da ellerini yıkayıp avını kesmeye devam ediyor. Güçlü bir midem olduğu için mutluyum,

Çünkü o zavallı yarattığı parçaladığını görmek iştahımı kapatıyor.

Sulu (ugh) bir parça koparıyor ve bana tekrar sunacağından eminim. Etini çiğ yediğini fark ettim ve bu beni biraz rahatsız ediyor. Yine de eti bana vermek yerine eğilip bana yedirmeye çalışıyor.

Elini tokatla uzaklaştırdım.

Et parçası mağaranın diğer ucuna uçar.

Şok olmuş bir şekilde birbirimize bakıyoruz. Kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor, dehşet içindeyim. Şimdi ne yapacak?

ona saldırdı mı? O da bana vuracak mı? Beni tutup zorla besleyecek mi?

Gözleri bana doğru daralıyor ve hareketsiz kalmak için

her şeyimi harcıyorum. Hassen yavaşça ayağa kalkıyor ve

eti alıp ateşe atıyor. Yüzündeki ifade taş gibi ve kalbim bir mil hızla atıyor.

Bu böyle devam edemez.

Ona tokat atmaya devam edemem. Ve o ipucunu almıyor.

Gitmem gerek. Şimdi. Bu gece. Yakında. EN KISA ZAMANDA.

Hassen güveç torbasını ateşin üzerine kurup bir avuç kar ekledikten sonra doğradığı etleri içine atarken suratı asık. Bana küskün bir bakış attı, Neden-ne-kadar-cömert-olduğumu-göremiyorsun bakışı atıyor ve mağaradan hışımla çıkıyor. Belli ki onu kötü bir ruh haline sokmuşum.

Gitme zamanı, beynim bana hatırlatıyor. Gitme zamanı.

Tereddüt

ediyorum.

Korkuyoru

m.

Eğer oraya gidersem, bu bir ölüm cezası olabilir. Ya Maddie beni hiç bulamazsa? Ya donarak ölürsem? Ya ateş yakamazsam, yiyecek bir şey bulamazsam ya da ters gidebilecek milyonlarca başka şey olursa?

Ama ya kalırsam? Sadece benimle mi kalacaksın? Hayatımın geri kalanında Hassen mı? Bu, bodrumdaki gizli bir odada yaşayan kızla ilgili hikâyenin uzaylı versiyonu mu? Günlerimin geri kalanında beni çalan o pisliğe tamamen bağımlı olarak yaşayabilir ve bunu sorun etmeyebilir miyim?

Ya diğerleri bir sonraki tepenin hemen arkasındaysa ve ben bunun farkında bile değilsem?

Denemeden asla bilemeyeceğim. Eğer en kötüsü olursa, Hassen beni tekrar bulur ve geri sürükler. Aslında, en kötü ihtimalle insan dondurmasına dönüşürüm. I Sanırım "en kötü "nün de bir ölçüsü var. Ama her halükarda kalamam. Battaniyelerimin yanına döndüm ve Kemik sustalımı bile dim ve çantamı aldım. Ayaklarımı aceleyle botlarımın içine sokuyorum ve onları sıkıca bağlıyorum.

Mağaranın önüne gidip dışarı bakıyorum. Sadece çok

hafif bir kar yağışı var ve gökyüzü dünkü kasvetli, fırtınalı
griden daha açık bir gri.
Sanırım bu bir gelişme. Etrafta Hassen'i arıyorum,

Ama bana arkasını dönmüş, uzaklara doğru ilerliyor. Belki daha fazla yiyecek avlamak ya da yakıt almak için.

Şimdi benim şansım.

Çantamı omzuma atıp bir adım öne çıkıyorum.

Kar ayakkabım olmadan dizlerimin üzerine çöküp nefes nefese kalıyorum. Dışarısı çok soğuk, beklediğimden daha soğuk. Aceleyle mağaraya geri dönüyorum, battaniyelerden birini alıp omuzlarıma sarıyorum ve sonra tekrar dışarı çıkıyorum.

Yapmam gereken ilk şey gözden kaybolmak. Derin karda sendeleyerek ilerliyorum, ayaklarım her adımda batıyor,

ve uçurumun duvarının etrafından dolanarak

Hassen artık. Bu beni de göremeyeceği anlamına geliyor.

Artık özgürlüğe çok daha yakıyım. Gittiğimi anladığında Hassen'in kızgın yüzünü hayal ediyorum ve bu da hızımı artırmamı sağlıyor.

İlerlerken eldivenli elim uçurumun duvarını kavlıyor, diğer elimde sustalı bıçağım. Her adımda sendeliyorum ama ilerlemeye devam ediyorum çünkü geri dönmeyeceğim. Kıcımın üstüne oturup, onun benim bir erkek olmadığma karar vermesini beklemeyeceğim.

Yeterince hoş bir tutsak. Tek başımayşam, tek başımayımdır.

Uçurum yerini bir sırta bırakıyor, ben de tırmanıyorum. Uzakta, karda dalgalanan pembe, çırpınan şeyler ve bir dereye benzeyen bir şey görebiliyorum. Donmamış, ki bu garip. Ama o yönde bir manzara var.

uçsuz bucaksız beyaz tepelerin arkasıındaydım, bu yüzden gitmek için iyi bir yol. Kapüşonumu yüzüme daha sıkı sarıyorum,

çünkü soğuk cildimi çatlatıyor ve yola devam ediyorum.

En kötüsü olmadan önce Hassen'in mağarasıyla arama mesafe koyarak belki yarım saat yürüyorum. Ben sırtın tepesinde, aşağıdaki vadiye bakıyorum. Hızlıca aşağı inmem gerekiyor çünkü burada görünür durumdayım ve Hassen'den saklanmam gerekiyor. Aşağı doğru inen yamaçta bir adım atıyorum.

Ayaklarımın altındaki kar buz gibi bir çatırtı çıkarıyor ve

sonra öne doğru yuvarlanıyorum. Kıçımın üzerine düştüm.

ve sonra aniden bitmeden önce sırtın karlı tarafından aşağıya doğru yuvarlanın, yuvarlanın, yuvarlanın.

Sonra, son on metrede uçuyorum ve aşağıdaki kara karnımın üzerine iniyorum.

Nefesim ciğerlerimden fışkırıyor ve karda yüzüstü yatıp umutsuzca kendimi toparlamaya çalışıyorum. nefes almak ve başımın dönmesinden kurtulmak için. Bunu beklemiyordum.

Botumun topuğunu kavrayan ve beni ileri doğru çeken eli de beklemiyorum.

Kahretsin. Beni buldu.

Geriye doğru sürüklenirken hayal kırıklığıyla bir elimi karlı zemine vuruyorum. Hassen'e bakmak için dönüp arkamı bakıyorum.

Ama o Hassen değil. O

bir Yeti.

Sanırım.

Gözlerim kocaman açılıyor ve yaratığa bakakalıyorum. Çok tuhaftı. Arkadan bakıldığında uzun, tüylü bir kuyruğu olan ve kulakları olmayan kirli bir oyuncak ayıya benziyor. Kürkü keçeleşmiş, kirli grimsi sarı renkte ve çok kötü kokuyor. Islak köpek çarpı on gibi.

Beni arkasından sürüklerken yüzünü göremiyorum ama botumu kavrayan el üç parmaklı ve neredeyse insana benziyor. Bu çok garip. Korkmak için fazla şaşkınım.

Burada başka insanlar da mı var? Yeti insanları mı?

Yeti şey dönüp yana bakıyor ve kocaman, yuvarlak bir göz görüyorum. Tıpkı Hassen ve diğer tüm mavi uzaylılar gibi mavi parlıyor. Ben izlerken, yaratık

Başını geriye atıyor ve ağzı çalışıyor, sanki sesleniyor ya da ağlıyor gibi. Bunun bir kelime olduğunu sanmıyorum.

Yeti duraksar, çağırıyor ve bekler.

Birkaç dakika sonra başka bir gölge beliriyor ve bakıyorum ki tıpkı ilki gibi başka bir yeti görüyorum.

Kahretsin.

Sustalımı arıyorum ama hiçbir yerde bulamıyorum. Gevşek karı kazmak için birkaç dakikam olsaydı, belki

Onu bulabilirim. Ama içimden bir ses bu şansı bulamayacağımı söylüyor.

Beni ileriye doğru sürükleyen tekrar yürümeye başlıyor ve ben de başımı kaldırıyorum, böylece buzun üzerinde sıyrılmıyorum. Yeni gelen onun yanında yürüyor ve şimdilik beni görmezden geliyorlar. Bu mu çılgılık atmadığım için mi? Hala ses çıkarmaktan çok korkuyorum.

Yeni gelen bana bakıyor ve sonra diğerinin koluna dokunuyor. Sanırım uyanık olduğumu ve onlara baktığımı fark ettiler. İkisi de bana bakarken korkuyla olduğum yerde donup kalıyorum. Şimdi ne yapacağım?

Bir tanesi yanıma çömeliyor ve bacaklarını açmasından erkek olduğunu anlıyorum. Eesh. Yüzü kirli tüylerle kaplı ve diğer gözünün olması gereken yerde büzülmüş bir yara izi var. Diğerine bakıyor, elleriyle küçük bir hareket yapıyor,

ve sonra saçıma dokunmak için uzandı.

Ben hareketsiz kalıyorum ve diğeri ağzıyla bir ses çıkarıyor, sonra elleriyle bir hareket yapıyor.

Konuşuyorlar mı? Bu şeyler birbirleriyle işaretleşiyor mu? Elimi kaldırıp ASL dilinde bir selamlama hareketi yapıyorum. Merhaba, tanıştığımıza memnun oldum. Anlamayacaklar ama bir şey söylemem gerektiğini hissediyorum.

Tuhaf, balık gibi parlayan gözleri ellerime odaklanıyor. Biri benimkine benzer bir hareket yapıyor, sonra başını geriye yatırıyor ve duyamadığım başka bir ses çıkarıyor. Diğeri elini yüzüne götürüyor, neredeyse bir çizik gibi, ama hatta

Bu bana bir çeşit işaret gibi geldi. Hareketi tekrarlamaya çalışıyorum.

İkisi de başlarını eğiyor ve bir an için bana köpekleri hatırlatıyorlar.

Sonra birbirlerine bakarlar ve küçük dillerini yutarlar, Yuvarlak ağızları, kaba işaretlere benzeyen elleri hareket ediyor - ya da pireleri kaşıyor. Sonra biri tekrar botumu tutuyor ve beni sürüklemeye devam ediyor.

Bunun Hassen'in mağara şekeri olmaktan daha mı kötü

yoksa daha mı iyi olduğından emin değılim. Tek bildiğıim
bir tanesini takas ettiğıim.

başka bir esir için.

ROKAN

Protestocu, öfkeli bir insanla ayrılıyoruz.
kız kardeşini bulmak için kalır. Kira bile Mah-dee'nin hayal kırıklığına sempati duymaz çünkü o da evine, setine dönmek istemektedir. Geri dönüş yolculuğu uzun ve günler sürüyor. Mah-dee yol boyunca savaşır, ta ki Kira'nın sempatik tavrı bile kırılıp onu tersleyene kadar.

Hepimiz acele ediyoruz, iyi vakit geçiriyoruz ve döndüğümüzde kabile bizi karşılamak için akın ediyor, sevinç içinde. Mah-dee kızgın ve büyük bir yaygara koparıyor, ben de hissetmediğim bir rahatlık numarası yapıyorum. Eğer diğerlerinden uzaklaşacaksam, Li-lah'tan uzaklaşan her adımın işkence olduğundan şüphelenmemeliler. Bu yüzden gülümsüyor ve diğerleriyle şakalaşıyorum, bakışlarım az önce geride bıraktığımız uzak tepelerde.

Diğerleri mağaralara geri dönmek için döndükleri anda, çantamı omuzluyorum ve sessizce uzaklaşıyorum. Şimdi benim şansım.

Artık Mah-dee güvende ve diğerlerinin güvenliğini tehlikeye atmadan kardeşini bulabilirim.

"Bekle! Nereye gidiyorsun?" Taushen yanıma koşarak sesleniyor.

Durmayacağım. Şimdiden çok fazla zaman geçti. "Li-lah'ı bulmak için."

"Öyle mi? Ama sabah bir grupla yola çıkacağız."

"Hayır. Herkes kalmalı. Onu ben bulacağım. Bu benim görevim."

Kaşlarını çatıyor, peşimden koşuyor. "Peki ya Mah-dee? O da seninle gelmek isteyecektir."

"Beni yavaşlatacak. Kalması gerekiyor." Ona baktım. "Diğerlerine av partisine gerek olmadığını söyle. İçimdeki ses bana Li-lah'ı bulacağımı söylüyor. Bunu yalnız yapmam gerektiğini söylüyor. Avlanmak için sana burada ihtiyaç var."

Taushen kaşlarını çatar. "O zaman ben de seninle gelmek istiyorum."

Bu fikir üzerinde düşünüyorum ama bilgim yanıt vermiyor. Hayır, Taushen onu bulamayacak. Ben bulacağım. Onu her düşündüğümde bilme hissim daha da güçleniyor.

Li-lah'ın kurtarılması hakkındaki 'bilgim' başkalarını kapsamıyor... sadece Li-lah ve kendimi kapsıyor. Zihinsel olarak her eklediğimde Taushen ya da Mah-dee, bu fikir yanlış geliyor. "Sadece ben olacağım, Taushen. Diğerlerine nereye gittiğimi söyle ki kimse endişelenmesin ama onu ben bulacağım. Her şeyim bana bunu söylüyor."

Bir süre daha itiraz eder, ama ben pes etmeyince kederli bir şekilde eve döner. Mah-dee'yi teselli etmeye çalışacak, nankör bir görev olsa gerek.

Hassen'in insan ödülüyle birlikte saklandığı yeri bulmak için patikalara çıkıyorum. Adımlarımı yavaşlatacak insanlar olmadan, kendi topraklarımın karlı vadilerinde olabildiğince hızlı yarışabilirim. Bu patikaları biliyorum ve hızlıyım. Tek başıma dağların eteklerine dönmek sadece birkaç günümü alır.

Hassen hâlâ garip gökyüzü mağarasına yakın olacak. Yanında Li-lah gibi kırılğan bir insan varken fazla uzağa gidemez. Bu da hâlâ Metlak topraklarında olduğu ve Li-lah'ın da topraklara inmiş olan gök pençelerinin tehlikesi altında olduğu anlamına geliyor. Onu diğerlerinin korumasından aldığı için inatçı kafasına bir çizme vurmak istiyorum.

Ve eğer khui'sini yankılanmaya ikna ettiyse ona daha fazlasını yapmak istiyorum. Ben çoğu zaman sakin, mantıklı bir erkeğim,

Ama Hassen'i Li-lah ile hayal ettiğimde öfkeyle doluyorum. Arkadaşımın onu kaçırdığını biliyorum çünkü umutsuzca bir eş istiyor ama bu onu bulduğumda boğazlamayacağım anlamına gelmiyor.

Ben de onun için avlanıyorum. Dağ geçitlerinde karla kaplı, kıvrımlı patikaları takip ederek avcı mağaralarını arıyorum. Onu bunlardan birine götürecekt, çünkü buralar erzakla dolu ve onu rahat ettirmesi gerekecek. Dağların bu tarafındaki her kayayı biliyorum, o yüzden tek yapmam

gereken o bulmadan önce onları bulmak.

onu hareket ettirir. Birilerinin onları arayacağını biliyor, bu yüzden onu bulma ihtimalimizin en düşük olduğu yere götürecektir.

Ve onu bizden saklamak için elinden geleni yapacaktır, bu, sonunda ona rezonansa girene kadar onu bir yerden bir yere taşımak anlamına gelse bile.

O zamandan önce onu bulmalıyım.

Aramayla geçen bir gün. Sonra bir gün daha. Ve bir gün daha.

Bedenim yorgun ama umudumu kaybetmiyorum.

Li-lah beni bekliyor, biliyorum. Her gün doğumunda, bilme hissimin güçlendiğini hissediyorum. Yakında onu kurtaracağım. Kuyruğum koptuğunda bile beni ayakta tutan şey bu.

yorgunluktan gevşemiş. Ama kontrol ettiğim her mağara? Hassen ya da Li-lah'tan iz yok, bu yüzden ilerliyorum.

Günlerce aradıktan sonra taze karda bir dizi ayak izi görüyorum - büyük ayak izleri.

Hassen'in ayak izleri.

Gördüğüm manzara karşısında kalbim küt küt atıyor ve hızla ilerliyorum,

patikayı takip ediyorum. Dağların yakınındaki sık kanyonlardan birine giriyorlar ve ben de onu takip ediyorum - ve neredeyse yorgun görünümlü bir Hassen ile yüz yüze çarpışıyorum.

Onu gördüğümde öfkeden kuduruyorum ve o daha beni selamlayamadan yükümü yere atıyorum. Başımı eğiyorum ve boynuzlarımı karnına saplayarak saldırıyorum. onu yere serdi.

"Rokan!" diye hırlıyor. "Dur!"

O daha ayağa kalkamadan, tekrar üzerine atıldım. Onu tekrar yere yapıştırdım ve yumruğum çenesine çarptı. İçimdeki öfke ve hayal kırıklığı o kadar büyük ki Pratik olarak khui'min gücüyle uğuldadığını hissediyorum. Yumruğumu tekrar kaldırıyorum ama Hassen'in üzerinden fırlatıyorum. Karda geriye doğru kaydım ve kendimi toparladım.

ona tekrar saldırdı.

"Bekle Rokan," diye hırlıyor Hassen bana.

"Beni ona götür," diyorum ona, yumruklarım yanımda sıkılı.

Çenesine dokunuyor ve ağzının kenarında kan var.
Karın içine tükürüyor ve sonra bana dik dik bakıyor.

"Bırakın ben konuşayım."

"Söyleyecek bir şey yok. Li-lah'ı çaldın. Onu aldın. O senin değil ki çalasın-"

"O gitti." Mızrağını olduğu yerden alır Karın içine atılmış. "Eğer konuşmama izin verseydiniz bunu söylemeye çalışacaktım."

Asık suratlı sözlerini duymazdan geliyorum ve kaşlarımı çatarak doğruluyorum. "Gitti de ne demek?"

"Yani gitti. Onu bir mağarada güvende ve rahat ettirdim ve geri döndüğümde gitmişti." Kızgın görünüyor. Güzel. Artık onu çaldığından beri neler hissettiğimi biliyor.

Ama sözleri bir anlam ifade etmiyor. Li-lah yumuşak ve kırılgan ve burayı tanımıyor. "Onu metlaklar mı aldı? Aldı mı?"

"Hayır. Bir çanta ve yiyecek malzemeleri aldı. Mağaradan bazı kürkleri çaldı. Gitmeye karar verdi." Sesi hoşnutsuz geliyor. "Görünüşe göre karda dolaşmak ona bakmama izin vermeyi tercih ederim." Kısa ve sert bir kahkaha attım. "Güzel."

"Bu neden iyi olsun ki?" Yüz ifadesi acı dolu. "Onunla ilgilenirdim. Onu eşim yapardım." Göğsünü ovuşturuyor. "Ama o benden nefret ediyor."

Onun sözleriyle bir zevk patlaması hissettim. Li-lah küçük ve zayıf olabilir ama Hassen'i itecek kadar zayıf değil. "Nereye gitti?"

Omuz silkiyor. "Akıllıca bir iz bırakmış. Ayak izleri aniden sona eriyor ve başka bir iz bulamıyorum. Dışarıda onu arıyordum." Bana ekşi bir bakış attı. "Artık burada olduğuna göre aramama yardım edebilirsin."

Gülümsüyorum. Elimde değil. Son birkaç gündür Hassen ve Li-lah'la ilgili işkence dolu düşüncelerimde bunu hiç beklemiyordum. "Kabilenin evine dönmelisin. Ben döneceğim. onu bul." Göğsüme vuruyorum. "Bildiklerim bana bunu söylüyor."

Gözleri kısılıyor ve kürkünün üzerindeki karın tozunu alırken bana meraklı bir bakış atıyor. "Tüm kabile içinde senin

bana saldıran kişi. Bana vurduğunda Bek olduğunu sandım." Göğsünü ovuşturuyor. "Yoksa senin bildiğin Li-lah hakkında sana bir şey söylüyor mu? Bu size onun kiminle rezonansa gireceğini söylüyor mu?"

"Bu bana onun seninle rezonansa gireceğini söylemiyor." Yüzü düşüyor ve arkadaşına karşı bir acıma duygusu hissediyorum. Ben de ekliyorum, "Bu bana onun benimle rezonansa gireceğini de söylemiyor."

Hassen iç geçiriyor ve atılmış çantasını almak için eğiliyor. "Onu bulacağını söylediğini biliyorum ama onun güvende olduğunu öğrenene kadar buradan ayrılmayacağım. Benden nefret etse bile ona hâlâ değer veriyorum. Onun güvenliğinden ben sorumluyum."

Başımı sallıyorum. Li-lah'ın güvenliği benim ya da onun gururundan daha önemli. Bu konuda birleştik. "Ayrılırsak daha fazla yol kat ederiz. Birbirimizi kontrol etmek için birkaç gün içinde buluşmayı kabul edelim mi? Böylece sonsuza dek aramamış oluruz."

O da kabul etti ve plan yaptık. Diğerlerinden daha büyük ve daha merkezi bir avcı mağarası var. Ayrıca metlak bölgesinden daha uzakta ve birkaç gün içinde orada buluşup yeniden toplanmayı kabul ediyoruz.

Kendi çantamı aldım ve farklı bir yöne doğru yola çıktım. ondan daha fazla. Yaralanmadan ya da saldırıya uğramadan Li-lah'ı bulmalıyız. Onu ateşin önünde güvenli bir şekilde oturtana kadar rahatlamayacağım.

Peki ya Li-lah'ın Hassen'den kaçtığını düşününce duyduğum zevk?

Güvende olduğunda bunun tadını çıkaracağım.

LILA

I Tek gözlü yetinin benimle ne yapacağını bildiğinden emin değilim.

İki gündür Yeti'lerle birlikteyim. At En azından iki gün olduğuna eminim. Söylemesi zor. Çünkü mağaralarda kalırlar ve ateş kullanmazlar. Yukarıdaki mağara girişinden içeri ışık giriyor - yeti mağarası normal bir mağaradan çok derin bir çukura ya da deliğe benziyor ve Ayrılmak isteyen herkes dışarı tırmanmak zorunda. Tepedeki güneş ışığı dışında mağara gölgeli ve karanlık. Sanırım büyük, parlayan gözleri karanlıkta görmeleri için yeterli. Ben pek göremiyorum. Ve göremediğim - ve duyamadığım - için son iki günü yarı korku içinde geçirdim ve sakın.

Garip ama sanki hayvanat bahçesindeki hayvanlar tarafından ağıllarına girdikten sonra yakalanmış gibiyim. Yeti'nin bana zarar vermek istemediği izlenimine kapılıyorum, ama aynı zamanda yanlış bir hareket yaparsam kesinlikle beni bir dal gibi kıracak.

Bu buz mağarasında en az yirmi tane var. Bazıları genç, bazıları yaşlı. Bazıları küçük ve dişi, memesini emen bir yavru tüy yumağı var. Bazıları çok daha büyük ve çok daha saldırgan. Mağaranın içinde sinsice dolaşıyorlar.

Mağarada egemenlik kurmaya çalışıyor ve diğerlerini önlerinde titretiyorlar. Arada sırada, erkekler dövüş - acımasız, pençeli ve dişleri olan bir dövüş. Kanlı ve parçalanmış bir şekilde yenilmiş. Peki ya bana baktıklarında? Küçük ve çaresiz görünmek için elimden geleni yapıyorum.

Yine de iletişim kuruyorlar. Jestleri Amerikan İşaret Dili'ne oldukça benziyor, ama bir dişiye yemesi için kök uzatırken aynı ince el işaretini yaptıklarını fark ettim. Bir ya da iki tanesi bana da aynı kökü teklif etti ama hep erkekler teklif ediyor ve kabul edersem 2. Eş ya da korkunç bir şey olacağımdan endişeleniyorum. Bu yüzden cevap vermiyorum ve kürklerimi vücuduma daha sıkı sarıyorum. Bu sadece köklerini arkalarında bıraktıklarında bir tane alıp çiğniyorum. Tadı berbat ama seçeneklerim az.

Seçenekler gerçekten çok az.

Kaçmaya çalışmadım, çünkü mağaranın etrafında her zaman bir grup erkek yeti dolaşıyor ve beni çok korkutuyorlar. Sürekli paçavralar gibi davranıyorlar ve korkarım ki eğer Yeterince hızlı uzaklaşırsam, birinin en son öldürdüğü hayvana yaptığı gibi beni de parçalara ayıracaklar. Görünüşe göre dişiler kökleri alıyor ve erkekler o gün öldürmeye karar verdikleri her şeyi alıyor? I Birinin bir avı parçalara ayırmasını ve sonra bir avuç iç organını yuvarlak, açık ağzına doldurmasını izleyin.

Ugh.

Bir plan bekliyorum. Henüz bir planım yok, ama eminim bir planım olacak. Çünkü burada kalamam. Kokuyorlar, üşüyorum ve beni yakaladıklarından beri uyuduğumu sanmıyorum. Daha önce Hassen'la tehlikede olduğumu düşünmüş müydüm?

Hiç bilmiyordum.

Yemek yiyen erkek yeti bana bakıyor. Bu beni ilk yakalayan tek gözlü yeti. Göz teması kurduk. ve bakışlarımı kaçırarak zihinsel olarak ürperiyorum. İstedğim son şey onların dikkatini çekmek, özellikle de o kişinin. Çok fazla geziniyor ve benim ona ait olduğumu

düşünüyor gibi görünüyor. Ya da arkadaş olduğumuzu. Bu adamlara bunu söylemek imkansız.

Ayağa kalkıyor ve ben korkuyorum. Keşke sustalım yanımda olsaydı. Ya da çantam.

Ya da herhangi bir şey.

Keşke Maddie burada olsaydı.

Gelip tam önüme çömeliyor ve yıkanmamış köpek kokusu üzerime kamyon gibi çarpıyor. Daha önce birkaç kez yaptığını gördüğüm ince bir el hareketi yapıyor, her zaman beni hedef alıyor. Bu arkadaş anlamına mı geliyor? Mülkiyet mi?

Ne?

Ben daha ne olduğunu anlamaya çalışmadan, tek gözlü dostum bana doğru bir bağırsak uzatıyor.

Bunun bir yemek olması mı gerekiyor?

Dehşet içinde, tutunduğum korkunç köklerden birini kapıp çiğnemeye başladım. Belki de benim zaten yiyorsam, bağırsaklarımı zorlamayacaktır. Çünkü bana bunu yedirirse? Bu şeylerin kusmuk festivaline nasıl tepki vereceğinden emin değilim. Bakışlarımı dikkatlice kaçıyorum ve gitmesini bekliyorum.

Saniyeler geçiyor. Yanımda oturmaya devam ediyor ve tenim rahatsız edici bir şekilde karıncalanıyor. Öylece bekleyecek mi? Sonsuza kadar mı?

Mağara girişinin önünden bir gölge geçiyor ve bir anlığına ışığı kapatıyor. Otomatik olarak bakıyorum ve bir parça mavi görüyorum.

Hassen? Nefesimi tuttum, çünkü bu noktada, ortaya çıkıp beni buradan götürürse o adamı bir kahraman olarak bile görebilirim.

Mavi gölge kayboluyor ve yanımda duran yeti pes edip yemeğini bitirmek için birkaç adım uzaklaşıyor. Birinin beni kurtarmaya geleceğini umarak yukarıdaki mağara girişine bakmaya devam ediyorum. O kadar uzun süre yukarı bakıyorum ki boynum tutulmaya başlıyor, o sırada tekrar küçük bir hareket görüyorum.

Orada, bir korna sesi. Orada biri var.

Kalbim göğsümde güm güm atıyor ve elimi kalbimin üzerine bastırıyorum, aynı anda hem heyecanlanıyor hem de rahatlıyorum. Nasıl olduğunu bilmiyorum

Hassen beni buradan çıkaracak, ama eminim ki bunu yapabilecek biri varsa o da büyük mavi uzaylılardan biridir.

Sonra uzaylı mağaranın kenarından dışarı bakıyor, yüzünü görebileceğim kadar uzun bir süre.

Sonuçta Hassen değil.

Bu Rowdan. Nazik gözleri ve gülümsemesi olan kişi.

Kalbim daha da hızlı atıyor ve içimi bir sevinç dalgası kaplıyor.

benim aracılığım. Oh. Bu harika bir şey. Parmaklarımı dudaklarıma bastırıyorum, çünkü gülmek istiyorum ve yetinin bundan nasıl hoşlanacağını bilmiyorum.

Tek gözlü yeti bana tekrar el işareti yapıyor, başı eğik.

Bu sefer görmezden geldim. Onunla konuşmama gerek yok.

Rowdan beni kurtarmak için burada - hem Hassen'den hem de bu yürüyen halılardan. Saklandığı yere bakıyorum ve sırtıyorum.

parmağını dudaklarına götürerek sessizliği işaret ediyor. O da beni görüyor. Cevap olarak hafifçe başımı sallıyorum. Sessiz ol. Anladım.

Ancak kalbim buna aldırış etmiyor. Garip, çünkü göğsüm neredeyse titriyor ve nabzım o kadar yüksek ve çılgınca atıyor ki, bunu tüm vücudumda hissedebiliyorum, gürleyen bir mırıltı gibi.

Ne kadar garip.

ROKAN

Rezonans.

Berbat bir zamanlaması var. Ve yine de harika.

Li-lah'ın metlak mağarasındaki kirli, solgun yüzüne bakıyorum. Göğsüm onu görünce yüksek sesli, sahiplenici bir şarkı mırıltanıyor. Bildiklerim tüm bedenimde titreşiyor.

Günlerdir beni rahatsız eden şey bu. Bu yüzden Li-lah'a karşı bu kadar sahiplenici hissediyorum. İşte bu yüzden

Hassen'ın ona dokunması beni öfkeliendiriyor. Bu yüzden Hassen'ın ilgisini çekmedi.

O benim.

Benimkini.

Bu düşünce beni tarifsiz bir sevinç ve dehşetle dolduruyor. Etrafı metlaklarla çevrili. Bu yaratıklar vahşilikleri ve acımasızlıklarıyla tanınırlar. Göz açıp kapayınca kadar ruh hallerini değiştirebilirler ve kendi yavrularını lime lime ettiklerini gördüm. O güvende değil.

Ben onu buldum. Khui'm onunkini buldu. Ama onu buradan götürmeliyim.

Göğsümü ovuyorum, rezonans şarkısının uğultusu o kadar yüksek ki

Metlaklar duyacak diye endişeleniyorum. Şimdilik mağaradan çekilmeliyim, yoksa yerimi belli etme riskiyle karşı karşıya kalırım. Onu terk etme düşüncesi tüm bedenimi sessiz bir çığlığa boğuyor ama yapmalıyım. Birkaç temkinli adım atarak uzaklaşıyorum, karda bıraktığım izleri bir dal parçasıyla düzeltiyorum ki kimse burada olduğumu görmesin. Yakındaki bir uçurumun gölgelerine doğru acele ediyorum ve cevaplar aramak için çantamı dışarı atıyorum. Üç bıçağım, on altı okum, yayım ve erzağım var. Bir su tulumum ve ateşim var.

malzeme yapmak ve... ve eşimle aramda duran bir sürü metlak.

Bu düşünce beni sersemletiyor ve kendimi desteklemek için uçurumun duvarına tutunuyorum.

Bir dost. Benim bir eşim var. Güzel, kırılgan Li-lah benim. Bu düşünceyle khui'm daha yüksek sesle şarkı söylüyor, ta ki gürültü

Kulaklarımda yankılanıyor ve o kadar güçlü hissettiriyor ki, dağın zirvelerindeki karları elimle silkelemediğime şaşıyorum.

Şarkımın gücü. Neredeyse sonradan fark ediyorum ki aletim sertleşmiş ve ağrıyor. Rezonans beni iyice etkisi altına aldı.

Ancak şimdi eşimi kurtarmaya odaklanmalıyım, sikimin onun amına gömülmek için nasıl acı çektiğine değil. Ya da beni gördüğünde gözlerinin zevkle parladığını görmenin

beni ne kadar sıcak hissettirdiğine değil.
Odaklan.

Malzemelerime bakıyorum. Normalde vahşi doğada metlaklarla karşılaştığımda sayıları bir ya da ikiyi geçmez, ve kolayca yok edilirler ya da korkutulup kaçırılırlar. Yuvalarında onlarla hiç yüzleşmek zorunda kalmadım. Li-lah'ı düşünüyorum.

Metlak ininin dibine gidip oklarıma uzanacağım. Metlaklar ateşi sevmez. Eğer onlara ateş götürmenin bir yolunu bulabilirsem, onları kovalayabilirim. Malzemelerimi toplayıp çantama geri koyuyorum ve düşünüyorum. Ya onları Her okun başına bir şey mi koyacağız? Dengesini bozacaktır ama uzağa gitmesine gerek yok, sadece içine düşmesi yeterli.

ve onları dışarı çıkar. Belki kürk? Dvisti kürkü? Ama nasıl yapışmasını sağlayacağım? Düşünüyorum, sonra yön değiştiriyorum,

Bir sonraki sırttaki pembe, sallanan ağaçlara doğru ilerliyordum. Eğer kaygan dış kabuğu kesersem, iç kısmı Ağacın özsuyu yapış yapış ve yakıyor. Onu kullanabilirim. Ok zulamı yok edeceğim ama önemli değil.

Li-lah'ımı kurtarabildiğim sürece her şeyi yaparım.

Oklarımı hazırlamak istediğimden daha uzun sürüyor. Okları kapladığım zaman topak topak, yapış yapış oluyorlar. Her birinin ön yarısını özsuyna buladım ve sonra botlarımdan birinden aldığım dvisti kürkü tutamlarıyla kapladım. Bir ateş yakıp kömürlerden birini küçük bir kâseye koyuyorum ve yavaşça mağaraya yaklaşırken ellerimle onu koruyorum. İkiz güneşler Ufka doğru, bu da metlakların mağaralarında olacağı anlamına geliyor. Geceleri avlanmazlar. Ancak gök pençeleri başka bir konudur.

Her seferinde bir sorun, diyorum kendime.

Fark edilmeden metlak ininin girişine yaklaşmayı başarıyorum. Dikkatlice, elimdeki Fokurdayan kömürü yakıp üzerine çıra parçaları ekliyor, sonra da ateşi yükseltmek için üzerine üflüyorum. Temkinli ve dikkatli hareketlerle yayımı serbest bırakıp bir ok

hazırlıyorum. Ucunu aşağıya doğrultuyorum.
mağarada, ilk nereye ateş edeceğini düşünüyor. Doğrudan
değil

Li-lah'ın saklandığı yerden çıkma ihtimaline karşı. Onu tehlikeye atmayacağım. Buza ateş edeceğim. ve okumun aşağıdaki mağara zeminine düşmesine izin veriyorum. İlk ok bana bir sonraki okumun nereye gideceğini görmeme yetecek kadar ışık sağlayabilir.

Bir nefes çekiyorum, Li-lah'ın solgun, korkmuş yüzünü hayal ediyorum ve sonra ellerimi sabitliyorum. Onu hayal kırıklığına uğratmayacağım. Mağaraya tekrar yaklaştığımız için khui'm zonklayan bir şarkı mırıldanıyor ve konsantre olmamı zorlaştırıyor. Li-lah'ı düşünemem. Şu anda düşünemem. Bu yüzden planıma konsantre oluyorum. Metlaklar ortaya çıktığında her an sıçramaya hazır olmalıyım. Önümde öfkeli metlaklardan oluşan koca bir kabile ve elimde yapışkan oklardan başka bir şey olmamalı.

Ama bunu yapmalıyım. Li-lah'ımı gece boyunca onların ellerine bırakmaya cesaret edemem. Okumu ucundan tutup titrek ateş kömürü. Fokurduyor ve tıslıyor, sonra yanıyor, ateş okun gövdesinden aşağı akıyor. Hareket ediyor oku tuttuğum yere çok yakın, alev parmaklarımı yalıyor. Yakıcı acıyı görmezden gelip yayımı kavriyorum ve mağara duvarına nişan alıyorum.

Okumu fırlattım.

Sessizlikten başka bir şey yok. Söndü mü diye endişelenecek vaktim yok. Bir tane daha yakıyorum ve aşağıdaki metlakların ilk öfkeli seslerini duyduğumda ateşlemek için kaldırıyorum. Bırakıyorum ikinci ok uçtu, sonra üçüncüsü. Buzlu mağara duvarlarına tırmanan ellerin sesi geliyor ve sonra silahlarımı kapıp hızla uçuşuma tırmanıyorum, görüş alanımın hemen dışında.

Uçuşumun duvarına, inlerinin girişinin iki boy yukarısına tutunuyorum ve metlaklar mağaralarından dökülürken aşağıya bakıyorum. Çılgık atıyorlar ve oklarımdaki alevlerden dehşete düşerek gecenin içine doğru koşuyorlar. Ben izliyorum,

Daha fazlası sürünerek ilerledikçe endişelenir. Sonra, ceset akışı bir ya da ikiye düşer. Sonra sadece bire. Bazıları vadiye doğru koşuyor, ama daha cesur olanlar kalıyor. Li-lah'ı yakalamalıyım ve şimdi tam zamanı. Yere doğru sallanıyorum ve bir gümbürtüyle yere iniyorum, sonra

yayımı yere atıyorum,

bir bıçakla değiştiriyorum. Onu dişlerimin arasında tutuyorum ve metlak yuvasının dik duvarlarından aşağı inmek için ellerimi ve ayaklarımı kullanıyorum. Oklarım hala ateş saçıyor. Biri söndü. Diğerleri daha fazla dayanamaz.

Orada, köşede, kürklerin altında korkulu gözlerle saklanan eşim.

ne atıldım ve onu kolundan tuttum. Bu hareket onu ürkütüyor ve tüm vücudu bir korku sarsıntısıyla titriyor, gözleri şak diye açılıyor. Yüzümü gördüğünde nefesi kesiliyor ve sonra elleri boynuma dolanıyor. "Rowdan," diye fısıldıyor.

Konuşmak için bıçağımı ağzımdan çekiyorum. "Senin için buradayım, Li-lah," diyorum ona, bıçağı bir kenara fırlatıp saçlarını yüzünden uzaklaştırarak. Kirli ve metlak gibi kokuyor ama benim için çok güzel. "Boynuma tutunabilir misin?"

"Ağzını göremiyorum," diye mırıldanıyor ve göğsüme vuruyor. Gözlerindeki telaşlı bakış daha da kötüleşiyor. "Ne dediğini okumak için ağzını göremiyorum. "Ne dediğini okumak için Bana yardım et."

"Keşke el işaretlerinizi bilseydim," diye mırıldanıyorum ama yine de onu ayağa kaldırıyorum. Daha sonra iletişim kurabiliriz. Ellerinden birini tutup boynuma koyuyorum, sonra da diğer kolumu boğazıma dolamaya çalışıyorum, umarım anlamıştır.

Öyle yapıyor - her iki kolu da arkadan boynuma dolanıyor ve sonra sıkıca kavrayarak beni boğuyor. Küçük bedeninin korkuyla titrediğini hissediyorum, khuilerimiz mırıldanırken ve şarkıları birbirine karışırken bile. İçimdeki dalgalanmayı görmezden geliyorum. Bacaklarını belime doluyor ve vücudunu benimkine bastırmanın verdiği heyecanı yaşıyor. Dışarı ıkma zamanı.

I bıçağımı tekrar kapıp dişlerimin arasına koydum ve sonra duvarlara doğru ilerledim.

Ben tırmanırken Li-lah küçük, korkmuş iniltieler çıkartıyor. Onu suçlamıyorum - el tutamaklarım kötü seçilmiş ve biz

Buz parçalandıkça ileri geri sallanıyorum ama amacım hız.
Metlaklar dönmeden buradan çıkmalıyız.

Şaşırtıcı bir şekilde, ilk metlak cesaretini yeniden kazanırken mağaradan yüzeye çıkmayı başarıyoruz. Bu bana kızgın bir meydan okuma çığlığı atıyor ama yaklaşmıyor. Çantamı ve atılmış yayımı kardan çıkarırken bile Li-lah bana sıkıca sarılıyor, boğulacak gibi oluyor. Bir ok daha atmayı düşünüyorum ama Li-lah inliyor ve korkuyor. Neredeyse sönmek üzere olan kömürümü kaptığım gibi -kâsesi ve her şeyle- yakınlarda gizlenen metlak'a fırlatıyorum. Bir çığlık atarak uzaklaşıyor. Li-lah'ı sırtımda daha yükseğe taşıyorum ve tepelere doğru yarışıyorum.

Bir avcı mağarasına varana ve o güvende olana kadar durmayacağım.

LILA

Hava çok soğuk. Şu anda tek yaptığım havadan şikayet etmekmiş gibi hissediyorum ama yeti mağarasında olmak beni geceleri tekrar karda olmaya hazırlamadı. Dışarısı karanlık ama ikiz ay (evet, iki tane de var) pırıl pırıl parlıyor. Karın üstü aydınlık ve etrafımızı görebiliyorum. Yeti kayboldu ve Rowdan beni bir tepeye götürüyor. Sonra bir tane daha. Devam ediyor, diz boyu karda hiçbir şey yokmuş gibi ilerliyor. Kuyruğu sarılmış ama beni ne kadar kaba bir şekilde kavradığına işaret etmiyorum.

Kıçımı kurtardıktan sonra mı? Kuyruğunu istediği yere koyabilir.

Kalçalarımı onun beline daha sıkı sarıyorum, kendi düşüncelerimden dolayı kızarıyorum. Ona arkadan yapışıyorum, sırtıma alıyorum ve kuyruğu her hareket ettiğinde popoma karşı. Buna bir de göğsümün garip mırıltısının kesilmediği gerçeğini ekleyince -ve bunu o da yapıyor- tüm bu hareket ve titreşimin çok azgın hissediyorum. Ya da belki de kurtarılmamdan sonra adrenalindir.

Her neyse mi? Bu biraz garip. Ben düşünmedim

uzaylıların ilgisini çekebilir - şeytan gibi görünüyorlar

Boynuzları ve dişleri var ve çok büyükler. Ama hiç Vücudumun şu anda kesinlikle onunkine dikkat ettiğini inkar ederek.

Bu da gerçekten garip bir kurtarma oluyor.

Rowdan fark etmiyor. O ilerliyor, Soğuğu görmezden geliyor, elleri kalçalarımı tutuyor ve beni kendisine doğru sabitliyor. Dişlerimin takırdamaya başladığını hissedebiliyorum. "Yakında sıcak bir yere gidecek miyiz?" Pısırlıklığımdan nefret etmeme rağmen sesleniyorum. "Ben gerçekten soğuk."

Sessizlik. Tabii ki sessizlik var. Onu duyamıyorum. I Bundan nefret ediyorum; işitme duyum olmadan bu kadar yalnız kalmaktan nefret ediyorum ve kulağımın arkasında eskiden koklear implantımın olduğu küçük kel noktaya dokunmak için kaşınıyorum. Yine de bu konuda yapabileceğim bir şey yok. Kocaman ellerinden biri uzanıp gömleğinin yakasına yapıştığım benimkilerden birini okşayınca biraz rahatlıyorum. Tanrım, çok sıcak. Büyük bir uzay ısıtıcısı gibi. Bu düşünceyle bedenimi ona biraz daha yaklaşıtıyorum.

Kısa bir süre sonra, kayalıkların yakınında, uzaktaki bir kayalığa doğru yöneliyor. Elimi tekrar okşuyor, sanki bana bir şey söylemeye çalışıyor. Ne olduğunu bilmiyorum. Bu gezegenin tamamı kar ve kayadan oluşuyor gibi görünüyor, kar ve kaya.

Şu anda mı? Daha yeni taş bulduk, o yüzden heyecanlanmalı mıyım emin değilim.

Ama sonra beni sırtından indiriyor ve kalçamın derinliğinde karın içine düşüyorum. Dönüp bana bakıyor, ağzı hareket ediyor ama ne dediğini anlayamıyorum. Başımı ona doğru sallıyorum ve o da gömleğini çıkarıp başıma ve üzerimdeki kürklere geçiriyor.

Ve protesto etmeliyim. Gerçekten etmeliyim. Ama sıcak, ter ve baharat kokuyor ve tamam, biraz daha açıldı. Kaşlarımı çatarak onu vücuduma yaslıyorum. Üşümüyor mu? Çünkü yarı çıplak gibi. Ve gerçekten, gerçekten yapılı. O zayıf, sert gövdesinden aşağıya doğru inen bir altılı paketi var ve hatta sert, çıkıntılı oblik kasları

var. Pantolonunun bel bandının içinde kayboluyorlar ve ben

Bu konuda hayal kırıklığına uğradım. Eliyle arkasını işaret ediyor ve sonra bana dönüyor.

"Burada kalmalı mıyım?" Yüksek sesle tahmin ediyorum.

Başını sallıyor ve sonra kemerinden yeni bir bıçak çıkarıp bana uzatıyor.

Oh, tamam. En azından şimdi bir yere varıyoruz. I elimde tutuyorum ve çantasıyla birlikte kayalıkların arkasında kayboluşunu izliyorum. Sanırım orada bir mağara var. Öyle olmalı.

Bir an sonra, kedi büyüklüğünde koyu kahverengi bir şey ayaklarımın yanından hızla geçiyor ve ben sessizce çığlık atarak geriye doğru zıplıyorum. Ne oluyor lan?

Rowdan tekrar beliriyor ve bana evrensel bir sorun yok işareti yapıyor. Omzumu okşuyor ve sonra elimi tutarak beni kendisiyle birlikte çekiyor. Oh. Sanırım güvenli olduğundan emin olmak için mağarayı kontrol ediyordu. Arkasından yakın takip ediyorum ve mağaranın yan tarafındaki siyah, sivri bir deliğe girdiğinde korkumu yutuyorum ve beni ileriye götürmesine izin veriyorum. Ne de olsa, bir ayının beni yemesine izin vermek için beni Yeti'den uzaklaştırmazdı, değil mi?

İçeri girdikten sonra elimi bırakıyor ve kolumu okşayıp uzaklaşıyor.

Kahretsin. Bunun burada kalmak mı yoksa sola doğru ilerlemek mi olduğunu bilmiyorum. "Ben burada kalacağım," diye seslendim.

Elimi tekrar okşuyor ve sonra karanlıktan başka bir şey yok. Korkudan gözlerimi kapama dürtüsüne direniyorum, çünkü şu anda dünyayı bloke etmek bana hiçbir fayda sağlamayacak. Cesur olmalıyım ve neler olup bittiğini öğrenmeliyim. Yeti mağarasında kalmak gözlerimi açtı. ne kadar bokun içinde olduğumu ve dikkat etmeye başlamam gerektiğini.

Karanlıkta parlayan bir kıvılcım Rowdan'ın yüzünü aydınlatıyor. kaybolmadan önce yüzünü gölgeledi. Tanrım, o anda gerçekten şeytana benziyordu. Omurgamdan aşağı süzülen ürperti - ve karnımdaki titremeyi - görmezden gelip izliyorum,

başka bir kıvılcım bekliyor. Bir an sonra gelir ve

Sonra Rowdan'ın yüzü tekrar aydınlanıyor. Bir şeyin üzerine eğiliyor.

küçük bir çıra yığınınına üflüyor. Bir an sonra tutuşuyor ve aleve daha fazla parça beslerken büyük ellerinin hareketini izliyorum.

Hiç zaman yokmuş gibi görünen bir anda yangın çıktı. Rahat bir nefes aldım.

Başını kaldırıp ateş ışığında parlayan gözleriyle bana bakıyor ve nedense garip mırıltılarım güçleniyor gibi hissediyorum.

Rowdan ona katılmamı işaret ediyor. İlerliyorum bıçağını ona geri verip ateşin yanına oturuyorum. Ağzı kıvrıldığında görünen dişlerini görmezden geliyorum. Başka bir hafif gülümsemeye, çünkü onun iyi kalpli gözleri olduğunu biliyorum. Dişleri bir şey ifade etmiyor.

Ben de gülümsüyorum.

Göğsüm biraz daha yüksek sesle titriyor ve Utandım çünkü bu noktada göğüslerim neredeyse sallanıyordu. "Sanırım coo-ee'm üşüdü," diyorum ona. Belki de bu diş gıcirtısının parazit versiyonudur.

Sadece gülümsüyor ve ateşi beslemeye devam ediyor.

Bazı nedenlerden dolayı sessiz olmasını takdir ediyorum. Bana anlatmaya çalıştığı hiçbir şeyi çok çaba sarf etmeden anlamayacağımı biliyor ve sanki ben bir sorunmuşum gibi etrafımda konuşmaya çalışmıyor. Sanki onu duyamayacağımı biliyor ve konuşmak için beklemeyi sorun etmiyor. Ve nedense bu çok rahatlatıcı.

Bıçağını ona geri veriyorum ve ateşin yanına yerleşiyorum. Dostum, ateşe bayılıyorum. Günlerdir ilk kez ısınmak için ellerimi ateşe doğru uzatıyorum. Korkunç gerginlik

Geçen hafta boyunca önce Hassen'den sonra da Yeti'den vücudumda kalan şey içimden akıp gidiyor. Şimdi ne olursa olsun, güvende olduğumu biliyorum. Göz kapaklarım ağırlaşıyor ve birkaç dakika sonra kendimi ateşin yanında uyuklarken buluyorum.

Sıcak kollar beni sarıyor ve aynı dostane el koluma dokunuyor. Sanki bana "sen varsın" diyor. Ve bir

Bir an sonra, bir peri masalındaki prenses gibi havaya kaldırılıp kollarında taşınıyorum. Beni şimdiye kadarki en çökmüş kürk yığını gibi hissettiren şeyin üzerine bırakıyor ve sonra kolumu bir kez daha okşuyor.

Pat'in şimdi uyu demek olduğuna eminim. Ve uyuyorum.

ROKAN

İUykusunu izliyorum, gerçekten burada olduğuna inanamıyorum. O güvende ve benim için yankılanıyor. Onun içinde bile

Uyurken göğsündeki şarkının uğultusunu duyuyorum ve göğsüm neşeli bir ağrıyla doluyor.

Bir eşim olduğunu düşünmek. Bunca zamandır bildiklerimin bana sinyaller gönderdiğini düşünmek. Bu yüzden ona bu kadar takıntılıyım, bu yüzden başka birinin ona dokunma düşüncesi beni öfkeyle dolduruyor. O benim korumam gereken ve benim bakmam gereken biri. Sonunda, o izin verdiğinde, dokunmak için de benim olacak.

O gün için sabırsızlanıyorum ama sabırlı olacağım. O kadar çok şey oldu ki, ne kadar arzulasam da kendini kollarıma atmasını bekleyemem. Vücudum onu istemekten ağrıyor ama kalbimde öyle bir mutluluk var ki bunun önemi yok. Beden bekleyebilir.

Şimdilik yapılacak çok şey var. Geri çekildiğimiz avcı mağarasında iyi malzeme var ama Metlak inine yaklaştık. Burada uzun süre kalamayız. Ama buradayken eşimle ilgilenmeliyim.

Düşündüğümde sırtıyorum. Benim dostum. Benim dostum.

Odaklanmalıyım. Şu anda önemli olan tek şey eşimi güvenli bir şekilde Metlak bölgesinden çıkarmak. O dinlenmeli, ben de erzaklarımızı hazırlayayım. Sonra Hassen'le merkezdeki mağarada buluşup birlikte geri döneceğiz. Hissettiğim acımasız zevki görmezden geliyorum ve Hassen'in yüzündeki ifadeyi hayal ediyorum. benim için yankılandı. Ona acımam gerekirdi; bir eş bulmayı çok istiyor ama yine de defalarca seçilmiyor. Kabileye döndüğünde, aşağıdakiler için cezalandırılacaktır Li-lah'ı riske atıyor ve bunu göstermek için ona bile sahip olamayacak.

Hassen kıskanılmayacak. Vektal onu cezalandıracak. Kabile kurallarını çiğnemek, ama asıl ceza Li-lah'ı kaybetmekten geliyor.

Uykusunda dönüp mağara duvarına bakıyor ve artık yüzünü göremiyorum. Çalışma zamanı o zaman. Stok yapmalıyım mağaradaki yiyecek malzemelerini topladı, ona uyacak yeni kürkler kesti küçük çerçeve, kar ayakkabısı yapmak, oklarımı yenilemek ve uyanık olduğum saatleri yiyip bitirecek bir düzine başka küçük iş. Oturup dostumun uyumasını izleyecek vaktim yok.

Arkadaşım. Bilemek için bıçağı elime aldığımda yüzümde aptalca bir sırıtma daha beliriyor. Bu şimdiye kadarki en güzel gün.

Li-lah karıştırmaya başladığında, kurutulmuş et ve bazı baharatlardan kalın, doyurucu bir güveç yapmıştım. Bir de İkinci keseyi sehpanın üzerine koy ve orada su ısıt.

Mağaralarında geçirdiği günlerden sonra kirli ve metlak kokuyor ve yıkanmak isteyeceğinden şüpheleniyorum.

Benim

giymesi için yedek tunik ve taze kürkler hazırladım.

Mağaradaki postlardan birinden deri şeritler kestim ve eğri kemiklerden onun için bir kar ayakkabısı yapmaya başladım. Ve mağaranın girişinde nöbet tutuyorum, bir metlak bir sakhui avcısının işaretlerini görmezden gelir ve gelirse diye

Onun için avlanıyordum.
Her zaman hazır olmalıyım.

Mağaranın uzak ucunda, Li-lah doğruluyor ve yüzünü ovuşturuyor. Koyu renk yelesi dağılmış ve omzunun üzerinden dökülüyor. Bir yanağında kir lekesi var ve yüzüne dokunduğunda bir tane daha bırakıyor.

Bu kadar güzel olması beni hayrete düşürdü.

Khui'm yüksek sesle bir anlaşma şarkısı söyleyerek bana onunla çiftleşmemi istediğini hatırlatıyor. Vücudum tepki veriyor

ve kucağımın üzerine bir kürk çekiyorum, böylece sertleşmiş sikimi görüp korkmasın.

Bakışları bana odaklandığında yüzündeki ifade yumuşak ve uyuklu halden temkinli bir hale dönüşüyor. Onu kurtarmış olmama rağmen bana güvenmiyor. Şaşırmadım, ama bunun için Hassen'e küçük bir öfke duyuyorum. Onun davranışları yüzünden güvenmiyor. Ona zarar vermek istemediğimi göstermem gerekecek.

Bıçaklarımdan birini kemerimdeki kınından yavaşça çıkarıyorum ve aramızda yere koymak için hareket ediyorum,

Sonra da alması için işaret edeceğim. Bıçakla kendini daha güçlü hissediyor, ben de bıçağı ona geri vereceğim.

Li-lah ileri atılıp onu kapıyor, sonra da elinde tutarak kürklerin arasına geri çekiliyor. My khui hums onunkinin yanında, ses küçük mağarada neredeyse boğucu, ama bundan rahatsız olmuş görünmüyor. Bunun yerine, sıkıntılı bir ifadeyle bana bakıyor.

"Ben Hassen gibi değilim," diyorum ona, sırf ellerime yapacak bir iş vermek için ateşe doğru dönüp onu körüklüyorum. "I seni zorlamayacağım."

"Ağzını göremiyorum," diyor küçük, nefessiz bir sesle. "Ne söylediğini anlayamıyorum. Seni duyamıyorum."

Bakıyorum.

Kulağına dokunur ve elleriyle bir hareket yapar, Bu da duyamadığını gösteriyor. Kelimeleri görmek için ağzımı mı okuyor? O zaman khui'si duyma sorunu her neyse onu çözmemiş. Başımı sallıyorum, sonra kız kardeşinin yapmayı sevdiği el hareketlerini hatırlıyorum ve bir tanesini deniyorum,

orta parmağımı ona doğru uzattım. Bu, Mah- dee'nin birinin sözlerini onaylamak için kullandığı işarettir.

Li-lah'ın soluksuz kahkahası mağarayı dolduruyor ve taşaklarım kasıklarına doğru geriliyor. "Az önce beni çevirdin mi? kuş?"

Sözlerinden bir anlam çıkarmaya çalışıyorum. "Bu bir işaret değil mi?" Yüzümü ona döndüğümde emin oluyorum ve ağzıma bakarken kaşlarının çatılmasını izliyorum. Onunla konuşmak haksızlık gibi görünüyor. Onları duyamıyorum. El hareketlerini öğrenmem gerek.

Ben de başka bir taktik denemeye karar verdim. Ateşin üzerine eğildim ve seyahat kasemi güveçle doldurdum, sonra alt tarafını sildim temizle ve ona sun.

Göz kırpıyor ve beni izliyor.

Kaseyi işaret ediyorum, sonra ağzıma dokunarak yemesi gerektiğini belirtiyorum.

Yüzüne bir gülümseme yayılıyor, güzelliğiyle ürkütücü. Hayranlık içindeyim. Mah-dee dolgun, sağlıklı ve çekici bir kadın.

ama Li-lah? Nefesimi bedenimden alıyor. Dudakları kıvrıldığında, daha önce hiç hissetmediğim bir bütünlük duygusu hissediyorum.

Annem bir insandan bu kadar etkilendiğimi görse nasıl da gülerdi. İnsanlar geldiğinden beri benimle alay ediyor, Aehako'nun Kira'ya yaptığı gibi neden onları kovalamadığımı merak ediyordum. Şimdi biliyorum. Li-lah'ı bekliyordum.

Bir jest yapıyor ve küçük bir 'teşekkür ederim' mırıldanıyor.

Ah. Ben de aynı hareketi yapıyorum ve o yine gülümsüyor. Onun mutluluğu benim kazandığım bir ödül gibi geliyor ve ben

onu gülümsetmeye kararlıyım. Yemekten bir ısırık alıp parmaklarını yalamaya başlamasını izliyorum. Sonra burnunu kırıstırıyor ve yüzünde sıkıntılı bir ifadeyle kaseyi yere bırakıyor.

Elleri başka bir hareketle havalanıyor ve sonra

parmaklarıyla bir fırçalama hareketi yapıyor. Ah. O kirli
ve bundan hoşlanmıyor. Ateş dürtme çubuğumu ikinci
Asılı duran poşet. "Su," diyorum, sonra fark ediyorum ki

nasıl işaret edeceğimi biliyorum. Bir an düşünüyorum, sonra bir yıkama işareti yapıyorum.

"Su?" diye soruyor, ben de başımı sallıyorum. Sonra bir hareket yapıyor, üç parmağını ağızına yaklaştırıp hafifçe vuruyor. "Bu su."

Bana kelimelerini öğretiyor. İçimden zevk akıyor ve hareketi tekrarlıyorum, ondan daha az parmağım olduğu için mümkün olduğunca onun hareketine yaklaştırmaya çalışıyorum. Zihinsel olarak defalarca tekrarlıyorum, öğrenmeye kararlıyım. Onunla rahat ettiği şekilde iletişim kurmak istiyorum. Eğer o sözlü kelimeler kullanamıyorsa, ben de kullanmayacağım.

Li-lah ellerini ılık suda yıkıyor ve sonra bana bakıyor. Yüzü hâlâ kirli olduğu için yanağıma dokunup sıçratma hareketi yapıyorum. Başını sallayıp ılık suyu yüzüne sürüyor ve temiz olduklarından emin olmak için ellerini tekrar suya daldırıyor. Ellerini sudan çıkarıyor ve nemden kurtulmak için fiske vuruyor, ben de keseyi ateşten alıp atmaya gidiyorum. Yemeğini bitirdikten sonra yıkanmayı bitirmek için yeni ve taze su isteyecektir.

Keseyi daha fazla karla doldurup erittikten sonra ısınmak için yeterli miktarda su kalana kadar tekrar doldurduğumda, Li-lah battaniyesine kıvrılmış yemek yiyordu. Beni izliyor, ama omuzları biraz daha rahat görünüyor ve bıçak bacağına dayanıyor. Bana güvenmeye başlayacak ama bu zaman alacak.

Ben sabırlı bir erkeğim; ona ihtiyacı olan tüm zamanı vermeye hazırım.

Küçük bir iç çekişle yemeğini bitiriyor ve ben de ona doğru bakıyorum. Bakışları benimkilerle buluşuyor ve parmaklarımı ağızma yaklaştırarak 'su' işareti yapıyorum. Susamış mı? İşaretim onu gülümsetiyor ve başını sallayıp kaseyi bana geri veriyor. Ona su derimi veriyorum ve içerken izleyin. İçmek için daha fazla suya, yıkanmak için daha fazla suya ihtiyacı olacak ve su yapması gerekecek ve kendini rahatlatmak. Biliyorum ki insanlar mahremiyeti sever.

ve sa-khui'den çok daha utangaçlar. Kendini baskı altında hissetmesini istemediğim için elimle kaseyi işaret ettim. Mağaranın bu tür eylemler için ayrılmış köşesine gidip onu işaret ediyorum. Sonra ateşin üzerinde ısıttığım suyu işaret ediyorum ve yıkama hareketi yapıyorum. İşaret ediyorum ve bir süreliğine mağaradan ayrılacağımı belirtmeliyim. Yine de tuzaklarımı kontrol etmeliyim.

Li-lah bana başını sallıyor ve elleriyle telaşlı hareketler yapıyor, sonra duraksıyor, yüzünde mahcup bir gülümseme. "Sanırım henüz o noktaya gelmedik. Burada bekleyeceğim, evet." Ve yeri işaret ediyor.

Başımı sallayıp yayımı ve mızrağımı alıyorum, omuzlarıma bir kürk sarıyorum ve sonra dışarı çıkıyorum. Mağara girişinin üzerindeki perde. Khui'm bir protesto mırıldanıyor; onu terk etmemi istemiyor. Aletim ihtiyaçtan zonkluyor ve karın içine dalarken dişlerimi sıkıyorum.

Belki de sandığım kadar sabırlı değilim, çünkü tuzaklarımı kontrol etmek için mağaradan uzaklaşırken, Li-lah'ı çıplak ve kürkleri içinde, kollarıyla beni karşılar gibi hayal ediyorum.

Keşke çoktan orada olsaydık.

LILA

Kendime sünger banyosu yaptırmak için aceleyle kıyafetlerimi çıkarırken, ROWDAN'ın muhtemelen şimdiye kadar tanıştığım en iyi uzaylı olduğunu düşünüyorum. Hassen gibi o da benimle ilgilenmeye çalışıyor ama Hassen'in aksine ondan tuhaf bir elektrik almıyorum. Hassen bana her yiyecek ya da içecek verdiğinde, ben "Dört kez daha yemesini sağlarsam, o zaman benim kızım olmak isteyecek" gibi zihinsel bir çetele tutuyormuş gibi hissediyorum. Rowdan'da bu hissi hiç yaşamıyorum. İyi birine benziyor. I zorba olmadığı için önyargılı olabilirim ama evet. Ondan

hoşlanıyorum.

Kürklü giysilerim hala yeti mağarası kokuyor ve bu koku artık çok fazla gelmeye başladı. Onları bir yığının içine atıyorum ve koku biraz azalıyor. Ne kadar kalacağını bilmiyorum, o yüzden acele etmem gerektiğine karar verdim. Sabun yok, bu yüzden ılık suyu cildime sıçratmakla ve kirin en kötüsünü çıkarmak için uyku tişörtümün yırtık parçalarıyla ovmakla yetiniyorum. Yağlı saçlarımı da hızlıca duruluyorum. O zamana kadar

Kendimi temiz hissediyorum ve artık tenimdeki yeti kokusunu alamıyorum, su neredeyse bitti ve mağaranın sıcaklığına rağmen titriyorum.

Atılmış kürklerime bakıyorum ve giyecek başka bir şeyim olmadığını fark ediyorum. Bu iç karartıcı. Tartışıyorum ama bunu yapmaya kendimi ikna edemiyorum. Rowdan geri döndüğünde çıplak olursam muhtemelen yanlış sinyaller göndereceğim ama aslında bunu Hassen gibi bir davet olarak göreceğini sanmıyorum.

Yatağa çırılçıplak girmek üzereydim ki, yatak kürklerinin yanında yerde düzgünce katlanmış taze bir tunik olduğunu fark ettim. Onu alıp inceledim. Açıkça elle dikilmişti.

derin, açık yakalı, dantelli ve kürk süslemeli kollu. Etek ucunda biraz daha koyu, dekoratif bir kürk var ve elimi merakla üzerinde gezdiriyorum. Dikişler pürüzlü ama desenli gibi görünüyor, bir tasarım gibi. Bunun için çok çalışıldığı ve çok sevildiği açık - bunu benim için mi bıraktı yoksa

Benim için mi yaptı?

Başıma geçirdim ve bir kahkaha attım. Bu kesinlikle bir insan fiziği için yapılmamış. Yakası neredeyse göbeğime kadar açık duruyor ve kolları ellerimi aşıyor, tüylü etekleri baldır boyunda. Uyluk olmalı-

karar verdim ve kolları sıvadım. Yakayı terbiye için yeterince yükseğe bağladığımda, perde

Mağaranın önü hareket eder ve Rowdan içeri bakar. Gözlerindeki bakış sorgulayıcıdır.

Başımı salladım ve içeri girmesi için işaret ettim.

İçeri girip silahlarını yere bırakıyor, sonra da ekranı emniyete alıyor. Güzel ve sıcak olan yatağa geri

tırmanıyorum ve

Yorganı kucağıma çekiyorum. Şimdi o döndüğüne göre, göğsüm yine tuhaf ve titreşimli hissediyor, bu çok garip. I Yine de onu geri dönerken görmek hoşuma gidiyor. Onunla ilgili bir şey beni zevkle dolduruyor ve uyluklarımı birbirine bastırıyorum, ancak uyluklarımın arasında ıslak ve kaygan olduğumu fark ediyorum.

Um.

Battaniyeleri vücuduma doğru çekiyorum, sessizce meme uçlarımın diken diken olmamasını diliyorum. Vay canına, uygunsuz

Zamanlama çok mu body? Neden böyle cevap verdiğim hakkında hiçbir fikrim yok. Yani, ondan hoşlanıyorum, ama ondan hoşlanıp hoşlanmadığımı bilmiyorum.

boynuzlarını tutmayı düşünecek kadar.

İçimi bir ürperti kaplıyor. Tamam, belki de ondan böyle şeyler düşünecek kadar hoşlanıyorum. Ki bu garip. Belki de mutlu olduğum için mırıldanıyorumdur. Göğsüme dokunuyorum ve ona bakıyorum. "Bu da ne?"

Bir şeyler söylüyor ve sonra kendi göğsüne vuruyor. Başımı sallıyorum. Bunu yakalayamadım.

Üç kez daha tekrarlıyor ve her seferinde hala anlamıyorum. Dördüncü kez kaşlarını çatıp düşünüyor ve sonra "Şarkı mı?" diyor.

Tamam, o kısmı anladım sanırım. Coo-ee olayının bir parçası olmalı. "Coo-ee şarkısı mı?"

Gülümseyerek başını sallıyor.

Ben de gülümsüyorum. Şu anda gösterdiği dişleri umurumda bile değil. Onlar da boynuzları ve kuyruğu gibi - onu farklı kılıyorlar ama bu canavar olduğu anlamına gelmiyor. Tuniğin önünü okşuyorum ve ASL dilinde 'teşekkür ederim' işareti yaptığında memnun oluyorum. Teşekkür etmesi gereken kişi benim, ama anlamı açık ve ben de onun teşekkür etmesinden mutluyum. benimle iletişim kurmaya çalışıyor. Uyluklarım tekrar karıncalanıyor ve onları sıkıca sıkıyorum, ellerimi kaydırma dürtüsüne direniyorum bacaklarımın arasında. Kendimi çok garip ve kızarmış hissediyorum, tıpkı olduğum aptal bakire gibi. Yirmi iki

yaşımdayım ve benim yaşımdaki çoğu kız
en az bir sevgilisi olmuştur, ama ben her zaman çoğundan
çok daha çekingen oldum. Bir erkeğin beni en son ne
zaman öptüğünü bile zar zor hatırlıyorum. Burada
otururken

beni ıslatan yarı giyinik bir uzaylının önünde
Bacaklarımın arasında hiçbir sebep yokken? Her
dakikamın, her saatimin, her saniyemin
Bekaret.

Özellikle de gelip karşıma oturduğunda. Kızarmamı
durduramıyorum. Bana odaklanmış bir yoğunlukla
bakıyor, bu da bana muhtemelen süper azgın hislerle dolu
tek kişi olmadığımı söylüyor, ki bu daha da garip. Tüylü
yastıklardan birini alıyor ve
sonra parmaklarını üzerinde gezdiriyor ve beni işaret
ediyor. Ne soruyor?

Bana tekrar göstermesi için işaret ediyorum.

Beni işaret ediyor, sonra tekrar yürüme hareketi
yapıyor ve sonra bir şey söylüyor. Hassen. Hassen, diyor.
Neden gittiğimi bilmek istiyor.

Dudaklarımı büzüyorum, bunu nasıl yapacağımı
düşünmeye çalışıyorum.

nasıl hissettiğimi anlatmak için. Bir el hareketinin bir
şeyleri yeterince ifade etmesine imkân yok ve o sadece
birkaç işaret biliyor. "Beni güvensiz hissettirdi. Çok
izlendiğimi. Sanki

Karısı olmamı falan istiyordu. Endişelendim.
istemeyi bırakıp talep etmeye başlayacağım." Kelimeleri
konuşmanın yanı sıra imzalıyorum da, çünkü bu rahatlatıcı.

Yüzündeki ifade öfkeyle gök gürültüsünü andırıyor ve
sanki Hassen'in
ısrarcı olmak onu huzursuz ediyor. Yerde bıraktığım bıçağı
alıyor ve önce sapı olmak üzere tekrar elime koyuyor. Elleri
havada bir dakika düşünüyor, sanki
doğru hareketi bulmaya çalışıyor. Sonra yumruğunu sıkıyor
ve başını sallıyor. Güvenli, ağzını açıyor, sonra kendini
işaret ediyor.

Bu Hassen olsaydı? Kendini güvende ilan etme
düşüncesine tamamen gülerdim. Ama bu Rowdan. Her
yönden farklı biri. "Biliyorum Rowdan. Ve teşekkür
ederim."

Dudakları seğiriyor. Rowdan, diyor.

"Rowdan," diye yardımsever bir şekilde tekrarlıyorum.
"Bu senin adın değil mi?" Göğsüme dokunuyorum. "Lila."

Sonra öne uzanıp onun göğsüne dokunuyorum. "Rowdan."

Ona dokunmamalıydım. Teni parmak uçlarımda altında kadifemsi bir yumuşaklıktaydı. ona tekrar dokunma dürtüsü. Göğsümdeki mırıltı titreşimi artıyor ve meme uçlarımda yeniden geriliyor. Tanrım. Kendime zihinsel not - artık uzaylılara dokunmak yok. Bu yol tehlikelidir.

Ama ne kadar tedirgin olduğumu fark ederse, hiçbir şey söylemiyor. Omzuma dokunuyor ve dilini izliyorum adımı söylerken hareket ediyor. Li-lah. Sonra kendine dokunuyor ve kendi adını söylüyor.

Bana Rowdan gibi geldi. Adını tekrar söyledim.

Kafasını sallıyor.

"Özür dilerim," diye yüksek sesle mırıldandım. "Dudak okuma kesin olmayan bir bilimdir çünkü çoğu şey ağzın dille birlikte nasıl hareket ettiğine bağlıdır ve ben nüansları anlamıyorum. I
_."

Elimi avucunun içine alıp parmaklarımı ağzına bastırduğunda sessizleşiyorum. Çok sıcak. Vay canına, o çok Acayip sıcak. Bu buzlu gezegende her zaman biraz soğuk olan parmaklarım kadifemsi bir ısıtma yastığına sürtünüyormuş gibi hissediyor. Tanrım. Her yerine dokunabilirim.

Ve sonra, tabii ki, bu düşünceyle kızarıyorum ve kalçalarımı bir kez daha sıkıca birbirine bastırıyorum.

Ağzı hareket ediyor ve adını söylediğini fark ediyorum. Demek ki ismini doğru söylemem onun için önemli. Tamam. Ağzına ve parmaklarımda altında nasıl hareket ettiğine odaklanıyorum ama tek düşünebildiğim parmak uçlarıma sürtünen şaşırtıcı derecede yumuşak dudakları. Neredeyse yemin edebilirim ki

O mırıldanıyor, ya da belki de ben mırıldanıyorumdur ve bunu ondan hissedebiliyorumdur.

Ama şimdi bekliyor.

Evet, bir şey bulamadım. Adını bile düşündüğümü sanmıyorum, sadece nasıl hissettiğini düşünüyordum.

"Tekrar, ama daha yavaş?"

Tekrar yapıyor ve aman Tanrım, sanki parmaklarımı öpüyormuş gibi hissediyorum. Kes şunu, Lila, kendimi

azarlıyorum. Odaklan. Ben de
Her heceye konsantre oluyorum. Ro ilk kısım, ama ikinci
kısmı geldiğinde, dilin olmadığını fark ettim-

D sesi için orada olması gereken dişlere bir fiske vuruyorum. Bir an sonra tekrar deniyorum. "Ro-kan?"

Başını sallıyor ve sonra ağzı bir sırtışı dönüşüyor ve parmaklarımın üzerinde hareket ettiğini hissediyorum. Ben de gülümsüyorum, çok memnunum. I

Ona dokunmak çok iyi hissettiriyor. Sonra, son derece hareketsiz kalıyor.

Ve ikimizin de sessiz kaldığımızı, iletişim kurmadığımızı ve parmaklarımın hala onun ağzında olduğunu fark ediyorum. Tanrım, daha bir gün bile geçmeden Rowdan'la - pardon, Rokan'la- aramı bozmuşum bile. Elimi çekip battaniyenin altına sokuyorum ve yarım yamalak bir özür işareti yapıyorum göğsümün önüne koyup arkamı dönüyorum. Çok utaniyorum-

Elimi tutuyor ve beni ona bakmaya zorluyor. Bu bakış Yüzündeki ifade Hassen gibi tuhaf ya da çok yoğun değil. Artık dikkatimi çektiği için elimi bırakıyor ve Göğsünde daire hareketi yapıyor ve sorgulayarak bana bakıyor.

Oh. "Bu 'üzgünüm' demek. Sana dokunduğum için özür dilerim."

Kaşları hafifçe aşağı iniyor ve yavaşça başını sallıyor. İlk defa yüzünün üzerinde kalın çıkıntılar olduğunu fark ediyorum.

boynuzlarına giden kaşları. İlginç bir durum. Sormak istediğim o kadar çok şey var ki ama konuşmanın nüanslarını yakalayamadığım için kendimi boğulmuş hissediyorum.

Belki Rokan da aynı şeyi hissediyordur. Çünkü dikkatimi çekmek için omzuma dokunuyor ve sonra bıçağı işaret ediyor. Eli hafifçe hareket ediyor ve sonra bana bakıyor, bakışlarında bir soru var. Bunun işaretini bilmek istiyor.

Benimle iletişim kurabilmek istiyor.

İçim sıcaklıkla doldu, yerleştim ve hareket ettim.

ROKAN

Üç gün sonra

Out? Li-lah kürkünün üzerinden kalkarken yüzünde bir soruyla bana işaret ediyor. Dışarıda mısın?

Hunt, geri sinyal veriyorum. Yemek.

Kaşları birbirine yaklaştı ve kaşlarını çattı, sanki Bu cevaptan hoşlanmadım. Yemek mi? Ateşin yanındaki tütsülenmiş eti işaret ediyor.

Yemek. Seyahat. Kelimeleri imzalıyorum, keşke nasıl yapılacağını bilseydim onunla daha iyi iletişim kurmak. Sen, ben, seyahat. Yemek. Ek malzemeye ihtiyacımız olacağını anlatmanın bildiğim en iyi yolu bu. Bu bir yalan değil, ancak ona mağaradan ayrılmamın nedeninin bu olduğunu söylemekten suçluluk duyuyorum.

Gün. Çünkü bu gerçek, ama hepsi değil. Ona elimle işaret ederek kalması gerektiğini ve benim gideceğimi söyledim.

Belli belirsiz mutsuz görünüyor ama sonra başını sallayıp battaniyesine geri dönüyor. Uzun, ince bacakları altında kıvrılıyor, battaniyeleri vücudunun üzerine çekmeden önce tuniğin eteklerinin altından parlıyor.

Dudaklarımı ısırarak iniltimi bastırıyorum. Ağzımın hareket ettiğini görmesini ve ne söylediğimi merak etmesini istemiyorum.

Onun yerine başımı sallayıp mağarayı geride bırakıyorum. Li-lah'la birlikte olmak hayal ettiğimden çok daha iyi, ve bir şekilde çok zor. Her anımı onunla geçirmek istiyorum; küçük hareketlerini, uzun saçlarını zarif bir hareketle omzunun üzerinden geçirişini, bir işareti kötü yaptığımda dudaklarında beliren minik gülümsemeyi, tüm bunları izliyorum. Onu bütün gün izleyebilirim. Bazen Uyurken onu izliyorum, çünkü o benim içimde bir özlem. Gülüşünün hafif, neredeyse gergin sesini ve kendini duyamadığı için çok yüksek veya çok sessiz olabilen acele sözlerini seviyorum. Konuşurken ellerinin hareket etmesini seviyorum. Ve onun kelimelerini öğrenmek için elimden geleni yapıyorum.

Çünkü ona söylemek istediğim çok şey var.

Ben de rezonansla mücadele etmek için elimden geleni yapıyorum. Umduğum kadar kolay değil.

Kalbim, aklım ve bedenim mi? Hepsi onu istiyor. Uyuduğunda, kürklerin içinde ona katılmamak için kendimi zor tutuyorum. Gülümsediğinde, tüm vücudum tepki veriyor. Ne zaman Adımı o yumuşak şekilde söylediğinde, kesemin gerildiğini ve kuyruğumun tepki olarak sallandığını hissediyorum. Daha önce de arzu hissetmiştim ve bu her zaman benimle çabucak halledilen bir şey olmuştu. özel bir anda.

Ama küçük mağarada çok fazla özel an yok. Ve ben elimi istemiyorum. Li-lah'ı istiyorum.

O da benim kadar etkilendiyse bile bunu belli etmiyor. Kolay ve rahat görünüyor ve beni gördüğünde gülümsemesi her zaman parlak. Khui'si mırıldandığında göğsünü ovuşturuyor ama bu konuda başka bir şey söylemiyor.

Yankılanmanın ne anlama geldiğini bilmiyor. Mah-dee öğrendiğinde oldukça üzgündü, bu yüzden Li-lah'ın

khui'sinin ona ne söylediğini anlamamış olması muhtemel. İnsanlar rezonansa girmez, bu yüzden hemen kollarıma gelmesini bekleyemem. Her iki durumda da, o isteyene kadar Li-lah'a dokunmayacağıma yemin ettim.

Sonra da hiç sormayacak diye endişeleniyorum.
Mağaradan ayrılmamın bir nedeni de bu.
Çabucak. Sikimi elime almak için yalnız kalmaya ihtiyacım
var. Sikim dik dururken koşup avlanamam ve bütün gün
onunla mağarada kalıp
İhtiyaçtan bunalmış.
Sabırlı olmalıyım.
Sabırlı olmalıyım.
Li-lah'ın gülümsemesini, güvenini hiçbir şey için
kaybetmeyeceğim.
Karın içine, mağaradan güvenli bir mesafeye doğru
ilerliyorum. Giriş artık görünürde olmadığına, yayımı
omzuma asıyorum ve peştemalimi tutan bağları yırtıyorum.
Sertleşmiş, ağrıyan sikim serin havada serbest kalıyor ve
onu elime alıyorum. Li-lah'ın yüzü aklımdan çıkmıyor.
Kendimi hızlı ve sert bir şekilde okşuyorum. Bu zevkle ilgili
değil. Bu rahatlamayla ilgili.
Yine de bunu yapmak ihanet gibi geliyor. Bedenim artık
Li- lah'ın.

Kısa bir süre sonra mağaraya geri dönüyorum ve kendimi
ayrıldığımdan daha huzurlu hissetmiyorum. Elimle
geçirdiğim zaman kısıydı ve sadece bir anlık rahatlama
getirdi. Sadece
rezonans vücudumdaki ağrıyı iyileştirecek, ama Li-lah'a
baskı yapmayacağım. O hazır olana kadar idare edeceğim.
Ve Hassen'e bir kez daha kızgınlık duyuyorum.
Bu da onu bizden olması gerekenden daha fazla
korkutuyor.

Onu bulmamız ve güvende olduğunu ona bildirmemiz
gerektiğini söylediğimde bana güvenmeyecektir. Bana ne
kadar acı verse de, Hassen'ı bulmak yapılacak en doğru şey.
Hassen'i iyi tanıyorum ve onu bulana kadar aramayı
bırakmayacağını biliyorum. Onun güvenliğinden kendini
sorumlu hissedecektir. Onun güvende olduğunu bilmesini
sağlamalıyım, sonra da
ev mağaraları birlikte.

Li-lah ile rezonansa girdiğimi öğrendiğinde nasıl tepki vereceğinden emin değilim.

Bununla başa çıkmamız gerekecek ama şimdi değil. Şimdilik eşimle konuşmalıyım. Bu düşünce göğsümde hoş bir uğultu yaratıyor. Eşim. Mağaraya girdiğimde o da orada, ateşin yanında battaniyeye kıvrılmıştı. Beni görünce doğruluyor, uzun, kirli saçlarını yüzünden itiyor ve bana selamlama hareketi yapıyor. Eşimin ne kadar güzel ve kırılgan olduğunu fark ediyorum. Böylesine güzel bir dişiyle çiftleştiği için benim kadar şanslı bir erkek var mıydı? Bu bende onu daha da koruyacak.

Dışarıdayken avlandım ve küçük yorgan hayvanımı ateşe getirdim. Etinin kömürleşmesini tercih ediyor. Taze kanla dolu, bu yüzden derisi yüzülecek ve şişe geçirilecek. Yapacağımız yürüyüş için çok fazla ete ihtiyacı olacak. Her ne kadar burada onunla yalnız kalıp beni kürklerine buyur etmesini beklemek istesem de bunu yapamayız.

Yorgan canavarının derisini yüzüyorum ve ateşin üzerine tükürüyorum, bir tarafı yanmasın diye çeviriyorum. Elle konuşmak isterse diye gözümü ondan ayırmıyorum. Tek bir kelimeyi bile kaçırmak istemiyorum. Ama o sessiz, bakışları ateşte. O zaman meşgul olmaya karar veriyorum, içme suyu için kar eritiyorum ve sonra Sırtında taşıdığı dikenleri koparmak ve ateşe atmak için yorgan canavarı postunu ters çeviriyor.

"Rokan?" Yumuşak sesi omurgama bir ürperti gönderiyor. Vücudum tepki veriyor, kesem geriliyor ve bir yumruğumu sıkıyorum, kendimi kontrol etmeye çalışıyorum. Gözlerimi kapatmak istiyorum ama yapamıyorum, çünkü onu görmeliyim. Bu yüzden yüzümü gülümsemeye zorluyorum ve başımı sallıyorum. Dinlediğimi belirtmek için bana öğrettiği 'konuş' el işaretini yapıyorum.

El kol hareketleri yapmaya başlar ve sonra yüksek sesle iç çeker. "Kelimeleri bilemezsin. İyi misin? Gergin görünüyorsun." Ellerini hareket ettiriyor, el konuşması olması gereken bir hareketle geri çekiyor. "Gergin."

Cihat ağacının ne anlama geldiğini bilmiyorum ama gergin olduğum konusunda haklı. Cevabımı düşünüyorum. "Bu rezonans," dedim.

Ona söyle ve elimi kalbimin üzerine koyup hafifçe vur, Şu anda bile göğsümden çıkan şarkının uğultusunu gösteriyor. Onunki de aynısını yapıyor. "Ve daha fazlası." Doğru kelimeleri bulmaya çalışıyorum. "Yarın yola çıkıyoruz." Bacakları işaret etmek için parmaklarımı yere koyuyorum ve onları yürütüyorum, sonra onu gösteriyorum. "Sen. Ben. Seyahat." Dışarıyı gösteriyorum Sonra da güneşin dağların üzerinden doğuşunu anlatan bir jest yapmaya çalışın. "Günaydın."

İri gözleri beni izlerken düşünceli, sonra başını sallıyor. "Gidiyor muyuz?"

Rahatladım, başımı salladım.

Beni şaşırtarak gülümsüyor. "Maddie mi? Kız kardeşim mi?" Bir el işareti daha yapıyor. "Bu kız kardeş demek." Gözleri parlıyor. "Beni ona mı götürüyorsun?"

Yanlış anladı ve başımı salladığımda gözlerindeki heyecan kayboluyor. Rezonanstan bahsetmemi görmezden gelmesi beni hayal kırıklığına uğrattı. Benim gibi onu da rahatsız etmiyor mu? Her anımı tüketiyor. Aklıma daha karanlık bir düşünce geliyor - bana rezonans yapma fikrinden hoşlanmadığı için mi bunu görmezden geliyor? Umutsuzluğa kapılıyorum.

İsteksizce göğsüme dokunuyorum ve sonra parmaklarımı kalbimin üzerinde gezdirerek onun için çıkardığı şarkıyı işaret etmeye çalışıyorum.

Li-lah kaşlarını hafifçe çatar ve sonra başını sallar.

"Maddie?" diye tekrar sorar.

Üzüntümü bastırıyorum. Belki zamanla beni önemsemeye başlar. "Hassen," diye düzeltiyorum. "Hassen'e gidiyoruz."

Geri çekiliyor, ateşten uzaklaşıyor. "Ne?" Bir an sonra kendini hatırlıyor ve aynı kuşkulu el hareketini yapıyor.

Birkaç dakikamı ve bir sürü el sallamamı alır.

Hassen'ın onu avladığını ve onu bulana kadar durmayacağını ona iletmeden önce. Hassen eve, sinyal veriyorum. Li-lah eve. Roka eve.

Yüz ifadesi yeniden hüzünleniyor. "Benim evim yıldızların ötesinde," diye fısıldıyor, gözleri parlıyor.

Onun mutsuzluğu içimi deliyor. Yeni bir cevap imzalıyorum.

Li-lah Rokan'ı evine götür.

Bunun üzerine başını sallıyor ve gözlerindeki bakış temkinli. Rokan no Li-lah Hassen?

Ne dediğini anlamam için bunu iki kez işaret etmesi gerekiyor. Kızı ona geri mi veriyorum?

"Hayır!" El hareketini hızlıca yapıyorum ve yüzünde rahatlama ifadesi beliriyor. İstesem bile yapamazdım. O benim rezonans eşim. Göğsüme dokunuyorum ve sonra onunkini işaret ediyorum. "Rezonans karar verir."

Başını eğiyor ve sonra küçük bir sallama hareketi yapıyor. "Yani yarın seyahat mi ediyoruz?" Güneşin doğuşunu, sonra yürüyüşü, sonra da beni işaret ediyor.

Kalbim sıkışsa da başımı sallıyorum. Yine değişiyor. konu. Rezonansın ne anlama geldiğini hiç mi merak etmiyor? Neden sormuyor? Eşim olmak istemiyor mu? Her şeye rağmen Hassen'e geri dönmek mi istiyor? Bu olamaz, değil mi? Leezh ve Raahosh'u düşünüyorum ve onların

Aralarındaki didişme alaycılıktır. Asha'yı ve nefret ettiği eşini düşünüyorum. Kalbim sanki göğsümde eziliyormuş gibi hissediyorum.

"Rokan?" Li-lah endişeli gözlerle bana bakıyor.

Başımı salladım. "Yarın."

Tekrar gülümsüyor ve ateşin üzerinde ısınan suyu işaret ediyor. İçelim mi? Yıkanmak mı?

Yıkanmak isterse, biraz daha su eriteceğim. Evet işareti yapıyorum ve sonra çantama uzanıyorum. O sırada sabun meyveleri buldum ve onun için topladım. Küçük keseyi çıkardım ve ona sundum.

Li-lah çantayı alıp inceliyor, sonra bana bakıyor. Açtı ve içinden bir dut çıkardı, sonra da kokladı. Güzel mi? Onun el işaretiyle sorar.

Dalgınca başımı sallıyorum, ateşe odaklanıyorum ve khui'min şarkı söylemeyi bırakmasını diliyorum.

Bir an sonra tükürüyor ve ben tam zamanında kafamı kaldırıp dilini elinin tersiyle sildiğini görüyorum. O

dehşete düşmüş bir surat yapar.

Gülüyorum. Elimde değil. Güzel, yıka, imzalıyorum. İyi değil, ye.

"Şimdi sen söyle," diye mırıldanıyor. Burnunu kırıstırıyor ve çantayı bana geri veriyor. "Çileklerle nasıl yıkanacağımı bilmiyorum."

Onun dünyasında böyle şeyler yok mu? Diğer insanların bahsettiklerini düşünmeye çalışıyorum ama bulamadım. eski evleriyle ilgili anlattıklarına çok dikkat ettim. Şimdi keşke dinleseydim diyorum. Ondan bir avuç böğürtlen alıyorum ve avucumu böğürtlenlerin etrafına kapatarak suyunun köpüğe damlamasına izin veriyorum. I Diğer elimle saçını işaret ediyorum ve 'su' işareti yapıyorum.

Yüzü aydınlanıyor. Evet, diye işaret ediyor ve sonra ateşin üzerinde ısınan suya doğru ilerliyor. Kesenin kancasını açıyor ve bana bakıyor. Başımı salladığımda eğiliyor ve uzun yelesini yarı döküyor, yarı suya daldırıyor. ıslanana kadar. Bunu biraz hayranlıkla izliyorum, ve meyvelere uzandığında, elimi ona uzattım.

Li-lah'ın parmakları avuç içimi okşuyor. Sikim canlanıyor ve dişlerimi sıkıyorum. Khui'm daha da yüksek sesle şarkı söylüyor, şarkı acil ve ihtiyaç dolu. Onunkini duyuyorum ama o bunu duymazdan geliyor, parmaklarını köpürtüyor ve sonra dut suyunu saçlarına sürüyor. Gözleri kapanıyor ve yüzünde mutlak bir zevk ifadesi beliriyor. Nefes nefese küçük bir inilti çıkarıyor.

Bu çok fazla.

Sarsılarak ayağa kalkıyorum, mağaradan çıkma ihtiyacı beni bunaltıyor. Aslında hiç de ayrılmak istemiyorum. Onu elinden tutup birbirimizin bedenlerini keşfedebileceğimiz kürklere götürmek istiyorum. Sikimi onun amının sıcaklığına gömmek istiyorum.

Ama bunların hiçbirini yapamayacağıma göre, buradan ayrılmalı ve kendimi yeniden ele almalıyım.

LILA

Gözlerimi açıyorum ve Rokan'ın tökezleyerek mağaradan çıkışını izliyorum. Ellerim sabunlu saçlarımda, bu yüzden ona işaret edip neyin yanlış olduğunu soramıyorum. Gerçi sormama da gerek yok. Pantolonunun önünü kaplayan devasa ereksiyona bakarak tahmin edebiliyorum.

Bu da beni hem iyi hem de kötü hissettiriyor.

Belki de düşük dereceli bir vibratör gibi davranan göğsümdeki sürekli mırıltıdır (kabul, yanlış noktada bir vibratör, ama yine de) ve belki de paylaştığım gerçeğidir. oldukça tuhaf, boynuzlu ve kuyruklu bir şekilde seksi bulduğum bir adamla yakın mesafedeyim. Her neyse, Bu buz gezegenine inmek beni farklı bir kadına dönüştürdü. Daha önce seks hakkında çok fazla düşünmemiştim. Şimdi, bunu düşünmeden duramıyorum. Ben de duramıyorum.

Rokan ile bunu düşünmek. Son birkaç gün içinde aramızda düzinelerce senaryo hayal ettim. Belki parmaklarımı yalıyorum ve o da tadına bakmaya karar veriyor. Belki gecenin bir yarısı uyanıp benimle yatağa giriyor ve ben hayır demiyorum. Belki de ona seks için ASL hareketini gösteriyorum?

Belki de saçımı yıkamaya başladığımda bilerek inliyorumdur.

Yani, köpürmek ve saçımdaki yağın bir kısmından kurtulmak iyi hissettiriyor. Kesinlikle inlemeye değer. Ama içimdeki küçük, yaramaz bir parça nasıl tepki vereceğini görmek istiyordu.

Ve kaçtı, sanırım bu benim özellikle istediğim bir tepki olmasa da bir tepki. Yine de ne istediğimden tam olarak emin değilim. Şu gerçek beni rahatsız ediyor.

Yarın yola çıkıp Hassen'i bulacağız. O bulmak istediğim son kişi, ama Rokan'ın ne dediğini anlıyorum - Hassen hala dışarıda beni arıyor. Ve Küçük, önemsiz bir parçam onun zor zamanlar geçirmesinden memnun olsa da, Rokan'ın iyi, sevecen bir adam olduğunu biliyorum ve o arkadaşının güvende olmasını isteyecektir. Ya da öyle bir

sey.

Kesin olan bir şey var ki, Hassen için asla Rokan için mırıldandığım gibi mırıldanmadım.

Son kalan suyla saçımdaki dut köpüğünü duruluyorum ve kendimi yüz kat daha temiz hissediyorum. Rokan geri dönmedi, bu yüzden kullanılmış suyu kara atıyorum, sonra ateşin yanında oturmak ve ıslak saçlarımın donunu yeniden çözmek için mağaraya geri dönüyorum. Parmaklarımla tarıyorum ve kendi kendime mırıldanıyorum.

geri dönmesi için. Vücudum kızardı ve meme uçlarım inanılmaz derecede sıkı. Elimi pantolonumun içine sokarsam ıslanacağıma eminim.

Ve ne yapacağımı bilmiyorum.

Mastürbasyon en olası tepki gibi görünüyor, ancak bu kaygan bir yokuş gibi geliyor - ya kendimi boşaltmak işleri daha da kötüleştirirse? Rokan'ın yanındayken neden sürekli tahrik olduğumu anlamaya çalışıyorum. İlk başta bunun coo-ee yüzünden olduğunu düşünmüştüm ama Hassen'in yanındayken tahrik olmuyordum. Tam tersi, gerçekten. Kira da sürekli kendinden geçmiş gibi görünmüyordu. Yani coo-ee olamaz

İspanyol Sineği gibi, değil mi?

Sadece Rokan'ın yanındayken sürekli tahrik oluyorum. Belki de bunu benim için yapıyordur. Bilirsen, bilirsin derler. Belki de vücudum onun bakire zihnimin hayalini kurduğu her şey olacağını biliyordur.

Bana deliymişim gibi bakacağını düşünerek ilk adımı atmaktan korktum. Bana karşı hep çok dikkatli olmuştur. Kendisine arkadaş diyor ve bu jesti kullanıyor.

Evet, belki de arkadaş olmaktan yoruldu. Çünkü onun tepkisinden - ve benimkinden - aramızda bir şeyler olduğu açık ve daha fazlasını bilmek isteyecek kadar ilgimi çekti.

Saçlarımın kurummasını beklerken konuyu nasıl açacağımı düşünüyorum - kullanacağım doğru işaretler, olaylara yaklaşmanın doğru yolu. Döndüğünde ise yüzü ve ateşin yanına bıraktığı taze bir avı daha var.

Yemek mi? İmzalıyorum. Son yaratıktan sonra hala tokum.

Başını sallayıp ateşi çevreleyen yassı kayaları işaret ediyor ve ardından kömürlerden yükselen dumanı gösteriyor. Ah. Onu tüttüreceğiz. Sonra yolculuk hareketi yapar ve yaratığın bağırsaklarını deşmeye başlar.

Öldürdüğü kişiyi giydirirken burnumu tiksintiyle kırıştırıyorum.

İç organları dışarı çıkıyor, elleri kan içinde ve yüzünde odaklanmış, kararlı bir ifade var. Pekala, belki de şimdi flörtten bahsetmenin zamanı değildir.

Peki ya yarın seyahat ediyorsak? O zaman da uygun olmayabilir. Dostum Hassen'e doğru gidiyorsak olmaz.

Sabırlı olup bekleyeceğim o zaman. Ya o çalışırken geniş omuzlarına biraz sert bakarsam? Kimse bir kızı suçlayamaz.

Rokan'la ilgili inanılmaz derecede edepsiz şeyler hayal ediyorum. Kuyrukları, boynuzları, dişleri ve bol bol öpüşmeyi içeren edepsiz şeyler. Uyandığımda hayal kırıklığına uğruyorum, çünkü o rüyalara geri dönmek için. Ama kendimi oturmaya ve günü karşılamaya zorluyorum.

Ateş neredeyse sönmek üzere ve Rokan çoktan mağarada hareket etmeye, eşyaları toplamaya ve temizlik yapmaya başladı. Yardım etmek istiyorum ama ayak bağı olacakmışım gibi geliyor, o yüzden sabırla oturup beni fark etmesini bekliyorum.

Bir kürkü sarmayı bitiriyor ve sonra bana doğru bakıyor. Tüm yüzü aydınlanıyor ve bana attığı sırıtış hayrete düşürüyor. Vay be. Burası çok sıcak oldu. Kendimi yelpaze gibi açma dürtüsüne direnip gülümsüyorum, sonra da küçük bir el sallamayla onu selamlıyorum.

Ye, diye işaret ediyor. İç. Sonra seyahat.

Bana sunduğu yemeği alıyorum ve hızlıca atıştırıyorum. O mağaranın son bölümünü düzeltirken ben de et tüttürüyorum. Bana botlarımı verdi ve ayağa kalktığımda hemen yatak takımlarını toplamaya başlar. Bu arada

İlk kat sıcak kürkümü kıyafetlerimin üzerine giydim ve sonraki birkaç kat için bana yardım etmek üzere durdu, Sanki küçük bir çocukmuşum gibi. Bu kadar sinir bozucu olmasaydı komik olurdu. Kendime bakabilmek istiyorum.

Sanki ben

Herkese bağımlıyım ve bu çok zor. Çok daha fazlasını yapabileceğimi biliyorum.

Rokan beni kürklerle sarmayı bitiriyor ve benim için yaptığı kar ayakkabılarını giymeme yardım ediyor.

Bana

Bıçağıma kın taktım ve kat kat kürk giysilerimin en dıştaki kemerine bağladım. Başlığımı taktım, eldivenlerimi giydim ve kar ayakkabılarımı giydim. Doldurulmuş bir hayvana benziyorum,

Hassen'i bulmaya hazırım çünkü onu bulduktan sonra kız kardeşime gideceğiz.

Sonra Rokan bir ip uzatıyor ve ben şaşkınlıkla göz kırpiyorum. Bu ne için?

Eliyle belime bağlamak istediğini işaret ediyor. Başka bir kemer mi? Kıpırdamadan durup ona izin veriyorum ve hemen diğer ucunu bağladığında kaşlarım havaya kalkıyor kendi beline doladı, aramızda sadece birkaç metrelik bir kurşun ipi bıraktı.

Neden? Hassen'a bağlı olmaktan hoşlanmıyordum ve bu da beni kaçırmasına neden oldu. Bu... tuhaf bir kur değil Ritüel mi bu? "Bunu sormam gerekiyor," diyorum yüksek sesle, sonra da ipi gösteriyorum. Ona nedenini işaret ediyorum, çünkü

Anlıyorum. Kar o kadar derin mi? Yoksa bunun karla hiç ilgisi yok mu?

Tereddüt eder, sonra ellerini birleştirir ve kanat çırpmaya benzer bir şey yapar.

"Bir kuş mu?" Soruyorum, sonra fark ediyorum ki Aynı şey burada da var. "Kanatlar mı? Kanatlı bir şey mi?" Başını salladığında, bununla nereye varmak istediğini düşünmeye çalışıyorum. Olmamak Gerçek anlamda iletişim kurabilmek için çok fazla sessiz sinema oynuyoruz ve bu benim tam olarak takip edemediğim bir tanesi. "Neden kuşlar için ip?"

Rokan tekrar işaret ediyor. Elleriyle yaptığı 'kuş' aşağı doğru süzülüyor, sonra beni işaret ediyor ve sonra

bir eliyle çiğneme hareketi yapar.

Omurgamdan aşağı soğuk dikenler iniyor. El kol hareketi yapmaya başlıyorum, sonra ne sorduğumu anlamayacağını fark edip ağzımdan kaçırıyorum. "Bu kuş ne kadar büyük?"

Mağaranın bir ucunu işaret ediyor, sonra arkamı. Dönüyorum ve birkaç metre ötedeki duvarı işaret ediyor. Mağara en az 15 metre uzunluğunda.

Tamam, ne oluyor lan?

Zihnimde bir anı canlanıyor, uzaylıların Düşen uzay gemisinin dışında duruyor, biri devasa bir ölü yaratığı diğerlerinin üzerine atıyordu. Bu Hassen'e bağlanmadan hemen önceydi.

Bunlar kuşlar mı? Eğer öyleyse, aman Tanrım.

Paniğim yüzümden okunuyor olmalı, çünkü elimi okşadı. Beni rahatlatmak için koluyla halatı işaret ediyor. Li-lah yok, diye işaret ediyor. Kuş yok Li-lah. Yemek yok.

Sanırım bu rahatlatıcı. Sayılır. İp, araba büyüklüğündeki devasa kuşun beni yememesini mi sağlayacak? Bu mu? beni daha iyi hissettirmesi mi gerekiyordu? Çünkü hâlâ kafamı toparlamaya çalışıyorum. "Korkuyorum," diye itiraf ediyorum ve ellerimi işaretle açıyorum. "Gerçekten korkuyorum."

Rokan beni şaşırtarak yanağımı okşuyor. Beni işaret ediyor.

Sonra da ipe. Sonra yumruklarını sıkıyor ve sanki daha büyük görünmeye çalışıyormuş gibi omuzlarını şişirmek için elinden geleni yapıyor. Sanırım bana sahip olduğunu söylüyor. Ne olursa olsun, o beni koruyor ve güvende tutacak.

Bu tatlı bir mesaj ama ben o kısa yanak dokunuşuna takılıp kaldım. Teni benimkine karşı çok yumuşak ve sıcak hissettirdi ve bu beni daha da yüksek sesle mırıldanmaya itti.

Yavaşça başımı sallıyorum, bakışlarım tekrar onun bakışlarıyla buluşmadan önce dudaklarına kayıyor.

Rokan mı? Hâlâ ağzımı izliyor. Eli omzumda, yanağıma tekrar dokunmaya çok yakın ve aramızda birkaç santim mesafe var. Acaba... Acaba öne doğru eğilip beni öpecek mi? Vücudumun her santimi bu düşünceyle canlanıyor.

Ama bana sadece nazik bir gülümseme veriyor ve sanki kardeşmişiz gibi omzumu okşuyor.

Hayal kırıklığıyla çılgılık atmak istiyorum, ama bu Duyamadığım için tatmin edici. Arkasını döndüğünde yumruklarımı sıkmak ve yüzümü buruşturmakla yetiniyorum.

Sonra karın içine giriyoruz, bizi ayıran birkaç metrelik ipten başka bir şey yok. Yavaşça yürüyor, ipi ayarlamama izin veriyor.

ve ben de onun arkası yerine yanına geçiyorum. Gökyüzüne baktım, endişeliydim.

Rokan omzuma dokunuyor ve ben ona doğru baktığımda önce kemerini sonra da elimi işaret ediyor. Ona tutunmak istiyor muyum?

Yapıyorum ama kemerini tutmak yerine elini tutuyorum. Benimki eldivenli, bu yüzden tenini benimkine karşı hissedemiyorum ama hayal edebiliyorum.

Cevabıma şaşırmış görünüyor, ama sonra yüz hatlarında bir zevk ifadesi belirliyor ve ben sertçe mırıldanmaya başlıyorum

tekrar tekrar. Yanaklarımın kızardığını hissediyorum ve bunu görmezden gelerek elini sıkıyorum. Tamam mı?

Rokan başını sallıyor ve elimi sıkıyor.

Bu beni biraz daha iyi hissettiriyor. Ayrıca, şimdi Yenmekten başka bir şeye odaklanmak, elinin benimkine kıyasla ne kadar büyük olduğu gibi. Bir uzaylı hakkında aptalca ve romantik şeyler düşünmek, kuşlara yem olma endişesinden daha iyidir.

ROKAN

TLi-lah'la gezmek beni aynı anda hem sevinç hem de dehşetle dolduruyor. Onun küçük elini tutuyorum ve dikkatli bir şekilde derin karda adımlar, çünkü yürümek zorunda Hantal kar ayakkaabılarıla dikkatlice. Sessiz, elinin benim elimde olması konuşma yeteneğini engelliyor ama yalnız hissettirmiyor. Harika hissettiriyor ve güneşler dışarıda, hava ılıman, sanki güneşler yolculuğumuza gülümsüyor.

Uzaktaki gök pençelerinin gölgeleri ve diğer elimde tuttuğum mızrak olmasaydı, bu hoş olurdu. Bana bağlı olan dişi en büyük ödöl ve onu korumak için elimden gelen her şeyi yapmalıyım. Onu omzuma atmak ve aşağıya doğru taşımak istiyorum.

Vadiden geçip uçurumların diğer tarafına, daha az tehlikeli bir bölgeye. Onu güvenliğe yaklaştıracak herhangi bir şey. Ama onu kızdırma ya da korkutma riskine girmeyeceğim, risk en aza indirilebilecekken değil. Kira ile seyahat ettik ve Gök pençeleri partimize yaklaştı. Belki de Li-lah'ın yanında benim iri vücudum bizi korkutucu bir av gibi gösterir. Haeden'in eşi Jo-see kaçırıldı ama Jo-see aynı zamanda insanların en küçüğü. Li-lah çok daha uzun.

Belki de boş yere endişeleniyorum.

Gün ortasında yemek yemek ve ayaklarımızı dinlendirmek için mola veriyoruz. Titriyor ve su tulumu kaskatı donmuş. Ona elimi uzattım.

Benimki; vücut ısımin onu çözmesi için sargılarımın altında tutuyorum. Birkaç yudum alıyor ama ona ikram ettiğim eti reddediyor. Soğuk, diye işaret ediyor ve ellerini vücuduna yaklaştırıyor.

Ve sonra endişelenecek yeni bir şeyim var. Belki de bir insanla seyahat etmenin en büyük tehlikesi gök pençeleri değildir. Belki de ona gerektiği gibi bakmıyorumdur.

Hassen'le buluşacağım mağara, kısa ve zorlu bir yürüyüşten ibaret.

bulunduğumuz yerden uzağa seyahat edebiliriz. Oraya bir günde varabiliriz ama insanların sa-khui kadar hızlı yürüyemediği açık.

Buradan çok uzakta olmayan bir avcı mağarası var, daha küçük bir tane. Onu oraya götüreceğim ve Hassen'e ulaşmamız iki gün sürecek. Umarım benden haber almak için bekler.

tekrar yola çıkıyoruz.

Kısa bir süre daha dinlendikten sonra ayağa kalkıp ona elimi uzatıyorum. Parmaklarımla seyahat hareketi yapıyorum ve uzaktaki bir uçuşumu işaret ediyorum. Onun diğer tarafında sıcak bir dere ve avcı mağarası var. Fazla uzakta değil.

Başını sallıyor ve kar ayakları üzerinde sallanarak ayağa kalkıyor. Bana özür dileyen bir bakış attı ve işaret etmek için ellerini kaldırdı, sonra eldivenlerine kaşlarını çattı. Li-lah eldivenlerini çıkarmaya başladı ama ben başımı sallayıp tekrar uzaktaki uçuşumu işaret ettim. Daha sonra konuşabiliriz.

Eli elimde, biraz daha yürüyoruz. Adımları öncekinden daha yavaş görünüyor ve yorgun olduğunu biliyorum. Ona kucakta taşınmak isteyip istemediğini sormak için döndüğümde

İçimden bir his geçiyor ve vücuduma bir ürperti yayılıyor. Bir an sonra göz ucuyla bir gölge görüyorum.

Düşünmeye bile vakit kalmadan bizi karanlığa gömüyor.

Tek gördüğüm açık bir ağız, uzanan pençeler ve dişler.
- Gök pençesi kendini gökyüzünden aşağı fırlatıp doğruca Lillah'ıma yönelirken o kadar çok dişi var ki.

Düşünmüyorum bile; tepki veriyorum. Li-lah'ı kenara itip mızrağımı havaya kaldırıyorum ve bacaklarımı kaçınılmaz darbeye hazırlıyorum.

Bir an sonra hissediyorum; mızrak kollarımda sarsılıyor, sonra çeneler üzerime kapanırken ve geriye doğru savrulurken bile binlerce kırılğan parçaya ayrılıyor. Üzerimden sıcak bir sıvı akıyor - kan ve yaratığın ağzının yapışkan pisliği.

Li-lah'ın sesinin zayıf, tiz çığlığını duyarken bile gök pençesi kulaklarımda çığlık atıyor. Bacaklarım zonkluyor ve kemiklerim ağrıyor ama hayattayım ve bir bütünüm.

Ben de yaratığın ağzındayım.

O şey yine acı içinde çığlık atıyor ve ben acıyı hissediyorum.

kaplanmış alt kollarıma karşı sivri dişlerin gıcirtısı. Dil hareket ettikçe ve dişler derime battıkça acı içinde homurdanıyorum. Beni çiğnemeye ya da ağzından kurtarmaya çalışıyor ve kolum diş sıralarının arasında sıkışmış durumda. Mızrağım gitmiş, geriye kaygan, kırık bir sapından başka bir şey kalmamış. Diğer kolumla kemerimi yokluyorum, taşıdığım birçok bıçaktan birini arıyorum. Tüm bunlar olurken, gök pençe Çenesini hareket ettiriyor ve kolum tehlikeli bir şekilde onun pençesinde kopmaya yakın hissediyor.

Uzakta, muffled, Li-lah'ın adımı haykırdığını duyuyorum. Sesi yakın değil; ip mi koptu? Yaratık ona zarar mı verdi? Eşim için endişelenmek bedenimi ateşliyor ve daha hızlı hareket ediyorum.

Onu korumak için özgür kalmalıyım.

Parmaklarım belimdeki bıçaklardan birinin etrafına dolanıyor; bu bir

Küçük olanı, çünkü büyük olanı Li-lah'a vermiştim. Onu çekip çıkarıyorum ve yaratığın kaba diline saplıyorum. Derine batıyor ve gök pençenin tepki olarak titrediğini hissediyorum. Tekrar tekrar sapladım. Şimdi öl. Şimdi öl! Beni eşimden uzak tutuyorsun!

Bıçak tuttuğum yerde çatlıyor, kırık sapı avucuma saplanıyor. Bunun şoku beni sarsarak Kana susamışlık zihnimi bulandırıyor. Duruyorum, içine

sıkıştığım ağzın artık beni çiğnemeye çalışmadığını fark ediyorum -

Koluma batan dişler hareket etmeyi kesti. Yine de dışarıdan Li-lah'ın dehşet dolu çığlıklarını duyabiliyorum. Hareket etmeye çalışıyorum ama başım sıkışmış durumda - boynuzlarımın arka uçları yaratığın ağzının çatısına gömülmüş. Başımın serbest kalması için biraz itmeme gerekiyor, sonra da kolum serbest kalıyor. Gök-pençe'nin geniş ağzından ellerim ve dizlerim üzerinde, bitkin ve kanlar içinde sürünerek çıkıyorum.

Li-lah. Onu bulmalıyım. Onu korumalıyım. Ayağa kalkmak için mücadele ediyorum. Kolum acıyla zonkluyor ve tüm vücudum ağrıyor. Kuyruğumda ve kaburgalarımın altında bıçak saplanır gibi bir ağrı var ama onları görmezden gelip kırmızıya bürünmüş karda eşimi arıyorum.

İşte orada, sırtı bana dönük. Bıçağı elinde, hıçkıra hıçkıra ağlıyor ve uzaktaki bir şeye bakıyor. İpin kopmuş kordonu, sahip olmadığı kuyruğu gibi karda arkasından sürükleniyor.

"Li-lah," diye yorgunca sesleniyorum. Sadece onu yakınımda tutmak ve güvende olduğunu görmek istiyorum. Dönmüyor ve o zaman kendimi aptal gibi hissediyorum. Unutmuşum. Ona doğru sendeliyorum ve omzuna dokun.

Nefes nefese kaldı ve bıçağı sallayarak döndü. Bana bakarken gözleri geniş ve ıslak. Pürüzsüz insan alnında büyük bir sıyrık ve elmacık kemiğinde morarmış bir çürük var.

Bunu ben mi yaptım?

"Li-lah," diye mırıldandım, dehşete düşmüş bir halde. Onu korumak için iterek yolumdan çektim, ona zarar verebileceğimi hiç düşünmemiştim. Bir kayanın üzerine düşmüş olmalı. Utanç ve nefret içimi dolduruyor ve uzanıp bir parmak eklemimi yanağına dokunduruyorum. "Zavallı eşim."

Hıçkıra hıçkıra ağlıyor ve kollarını bana dolayarak belimi sıkıyor.

Kaskatı kesiliyorum çünkü üzerim gök pençenin salyaları ve kanla kaplı ama o yine de bana sarılıyor. Onu incitmiş olmama rağmen, onu rahatlatmamı istiyor. Ben

korkunç bir
ama o güvende. Bunun farkına vardım ve

Bu düşünceyle sendeledim, dizlerimin üzerine çöktüm.

Bastırıyorum

Yüzümü kürkle kaplı göğsüne yaslıyor, şarkısını benimkiyle eşleştirirken khui'sinin uğultusunu hissediyorum.

Li-lah güvende.

Güvende.

Güvende.

"Rokan," diye hıçkırıyor, yumuşak sesi kırılmış. Omzumu tekrar tekrar okşuyor. "Rokan. Rokan."

Onu bir süre daha tutuyorum, sonra isteksizce ayağa kalkıyorum. Vücudumdaki tüm enerji boşalmış durumda ve boynuzlarımı yukarıda tutmak ve kuyruğumu sallamak çaba gerektiriyor. Yüzü kirli ve kürkleri de öyle, ama bu düzeltilebilir.

Onu incittiğim gerçeğini asla düzeltemem. Sadece görmek

Solgun yanağındaki morluk beni hasta etmeye yetiyor. Özür dilerim, diye imzalıyorum ve parmak eklemimi yanağına sürüyorum.

Tanımadığım bir hareket yapıyor. "Kan," diyor yüksek sesle ve el hareketini tekrarlıyor. "Her yerde kan var. Yaralandın mı? İyi misin? Endişelendiğin şey buydu, değil mi?"

Yavaşça başımı sallıyorum, vücudumu garip bir sakinlik kaplıyor. Ona iyiyim işareti yapıyorum ve sonra diğer elimi kollarında ve bacaklarında gezdirerek göremediğim bir yerinden yaralanmadığından emin oluyorum. O çok daha fazla

benden daha önemli. Ben güçlü bir savaşçı ve avcıyım; geçmişte yaralandım ve bunun üstesinden geldim.

Ama Li-lah? Li-lah benim kırılgan, değerli eşim. Ona zarar gelmemeli.

Onun sağlıklı olduğundan emin olduğumda Yüzünde korkunç bir morluk vardı, onu elinden tuttum ve sonra durdum. O yorgun ve ona bakmak benim görevim.

Yolun geri kalanında onu ben taşıyacağım.

Rokan beni taşımak istediğini işaret ettiğinde, deli olduğundan emin oluyorum. Burnumu çekiyorum, hıçkırıklarımın birbirine karışmasını görmezden geliyorum.

göğsümdeki mırıltı ile. Adam az önce otobüs büyüklüğünde bir pterodaktıl görünümlü şey tarafından yarısı yenmiş ve beni taşımak mı istiyor?

Kollarımı tekrar ona dolama dürtüsüne direniyorum. İyi olduğu için o kadar rahatladım ki. Bütün ve hayatta olduğu ve bana gülümsediği için. Adrenalin patlamasının etkisiyle titriyorum ve çıldırmış durumdayım. On yıldır işitme duyum var ve bazı aşağılık uzaylılar onu benden tekrar çalana kadar ona ne kadar güvendiğimi fark etmemiştim. Arkasını döndüğünde bir şeylerin ters gittiğini anlamalıydım. Bunun yerine, beni yüzüstü yere fırlatana kadar hiçbir fikrim yoktu. Bir kayaya çarptım ve çarptığımda ilk düşüncem bana zarar verdiği için şok olmaktı. Sonra tamamen yıkıldım çünkü onun hakkında tamamen yanlış düşünmüştüm. Sonra kafamı kaldırıp baktım. korkunç canavarın onu ve mızrağını yuttuğunu görecektim kadar zaman vardı.

Sanırım çılgılık attım. Hem de çok. Rokan ve yaratık Birkaç metre öteye savruldu ve her yere kar saçtı. Her yer kan içindeydi ve yaratık çırpınıyordu; Rokan'ın bacaklarından birinin ağzından çıktığını görebiliyordum ve kimse ayağa kalkmıyordu.

Ne yapacağımı bilemedim.

Hala ne yapacağımı bilmiyorum.

Burası sürekli olarak kendimi kurtarılmaya muhtaç, çaresiz bir prenses gibi hissetmeme neden oluyor. Ve ben bunu gerçekten hiç sevmiyorum.

Şu andan itibaren, kendi kendini kurtaran bir prenses olacağım. "Yürüyebilirim," diyorum ona ve ileri doğru bir adım atıyorum. Dizlerim bükülüyor ve tüm vücudum titremeye başlıyor. Yine ağlamanın eşiğindeyim. Bu şok. Tabii ki öyle. Az önce

aşık olduğum çocuk uçan bir canavar tarafından yenildi.

Beni bir hiçmişim gibi kollarına alıyor ve tıpkı olmak istemediğim prenses gibi taşıyor.

Tamam, yarından itibaren kendi kendini kurtaran bir prenses olacağım.

Kulağa hoş geliyor. Bugün titreyeceğim ve bir süreliğine pısrık olacağım.

biraz daha uzun. Kahramanın kollarına gömölüp benimle ilgilenmesine izin vereceğim.

Sadece yarına kadar.

ROKAN beni uzun süre taşımadı. Tıpkı onun işaret ettiği gibi, uzaktaki uçuruma doğru gidiyoruz ve orada, kaya duvarının içine sıkışmış küçük bir mağara daha var. Tüm bu gezegen kar, kaya ve daha fazla kardan başka bir şey değil gibi görünüyor, bu yüzden sanırım

Bir sürü mağara olması şaşırtıcı. Beni nazikçe ayağa kaldırıyor ve bu sefer beni mağaranın dışında bekletmek yerine bıçağımı elime veriyor, son bıçağını da kendi eline alıyor ve birlikte mağaraya giriyoruz.

Tamamen karanlık ve hiçbir şey duyamıyorum. Kolumu nazikçe okşayıp beni mağara duvarına doğru yönlendirdiğinde rahatlardım. Orada bekliyorum ve birkaç dakika sonra ateş çukurunda bir kıvılcım çıkıyor. Ateşi yakmasını sabırla bekliyorum ve sonra oturup ona katılabileceğimi işaret ediyorum.

Yanına oturup ateşin üzerine yemek pişirme sehpasını kurmasını ve keseyi alıp gitmesini izliyorum kar toplamak. "Bunu yapabilirim," diyorum yüksek sesle ve sonra bana doğru baktığında imzalıyorum.

Başını sallıyor ve kalmamı işaret ediyor. ateşin yanında oturmak. Öyle yapıyorum ama bu beni biraz rahatsız ediyor. Bu bir kontrol olayı mı? Bu şekilde mi travmanın üstesinden geliyor?

neredeyse yiyor muydu? Çünkü ben titriyorum ve korkuyorum, o ise tamamen sakin. Bu çok garip. Davranışlarına bakılırsa yenenin ben olduğumu sanırsın.

Rokan keseyi ateşin üzerine koyup kendi kürklerini soyuyor, sonra da benimkileri soymama yardım ediyor. Görünüşüne kendisinden daha fazla özen gösteriyor gibi görünüyor, geniş yüzünde sıkıntılı bir ifadeyle yaralı yanağımı tekrar tekrar inceliyor.

Sorun değil, imzalarım.

Kafasını sallıyor. Hayır, tamam.

Neredeyse seni yiyordu, ona bağırmak istiyorum. Bunun beni ne kadar etkilediğini nasıl anlamıyor? Eğer o yenilirse, ben kaybolurum. Hassen'i, kız kardeşimi ya da başka birini bulamam. Kendimi nasıl besleyeceğimi, ateşi nasıl yakacağımı bilemem.

Beni mırıldanacak ya da bana gülümseyecek kimsem olmayacak. Kıvrık boynuzları, görkemli bir göğsü olan ve Amerikan İşaretini öğrenmek için çok çabalayan büyük bir uzaylım olmayacak.

Dil çünkü benimle konuşmaya can atıyor. Konuşmayacağım. Ağlamak istediğimde bile beni güldürmeye çalışan ya da neredeyse yenecek olan aptal çürüğümün üzerine titreyen birine sahip olmak.

Rokan benim için neden ve nasıl bu kadar önemli oldu bilmiyorum ama oldu ve kollarımı tekrar ona dolama dürtüsüyle savaşmak zorundayım. Bunun yerine ellerimi sıkıca kavrayıp ateşin yanına oturuyorum, ağzım hayal kırıklığı içinde büzülüyor.

Yırtık pırtık, kanlı elbisesinin son parçalarını da çekip çıkarmasını izliyorum. ve çıplak göğsünü ortaya çıkarıyor. O da aynı şekilde kirli. Tüm katmanların altında, ki bu biraz şaşırtıcı. Sanırım yaratık onu iyice çiğnemiştir. Bunu düşünmek bile beni biraz hasta ediyor.

Eriyip erimediğine bakmak için su kesesine eğiliyor ve ardından çantasından kepçeyi çıkarıp bana uzatıyor.

O ciddi mi? Sen ciddi misin? Anlamadığını bildiğim halde imzalıyorum. Sonra, beklediği için, tanıyacağı bir şey imzalıyorum. Sen. Wash.

Bana kaşlarını çatıyor ve kepçeyi tekrar bana doğru itiyor, sonra eliyle işaret ediyor. İcki.

Neden benimle ilgilenmeye çalışıyor? Neredeyse bir canavar tarafından yenecek olan ben değilim. Elindeki kepçeyi tokatlama dürtüsüne direniyorum çünkü su israf edilmemeli. Yine de hayal kırıklığına uğradım. Burada endişelendiğim şey

ve o da benimle ilgilenmek mi istiyor? Bu saçmalık.

Yüzündeki inatçı ifadeden anlaşıldığı kadarıyla, yaygara koparırsam bir yere varamayacağız. Ben de

kepçeyi alıyorum, olabildiğince hızlı içiyorum ve sonra ona geri veriyorum.

Onu yerine koyuyor ve sonra oturmamı işaret ediyor. Bunu yaptığımda hemen yanıma geliyor ve önümde diz çöküyor. Botlarımı çıkarmasını şaşkınlıkla izliyorum, çünkü bunun nereye gittiğinden emin değilim.

Sonra ayaklarımı ovmaya başladı.

Ondan uzaklaşıyorum ve o da aynı anda şaşkınlıkla başını kaldırıyor. Bana dokunduğunda bir ses çıkarmış olmalıyım. Göğsüm yarın olmayacakmış gibi mırıldanıyor ve sadece parmaklarının ayaklarıma kısa bir dokunuşundan dolayı bile kendimi sıcak ve rahatsız hissediyorum. Özellikle de hayatımı kurtardıktan sonra hâlâ kanlar içinde olduğu düşünülürse, bu bana son derece uygunsuz geliyor. Hayır, imzalıyorum. Sen yıka.

Yüzündeki ifade harap olmuş, sanki işi bitmiş gibi. Yanlış bir şey var. Başını sallıyor ve ayağımı tekrar eline almaya çalışıyor. Benimle ilgilenmek istediği çok açık. Bu çok tatlı ama aynı zamanda şu anda çok yersiz. Başımı tekrar sallıyorum ve koluna dokunuyorum. "Rokan. Ben iyiyim. Gerçekten iyiyim. Lütfen git yıkan ve kendine iyi bak.

Senin için endişeleniyorum ve kendi başının çaresine baktığını görmek beni daha iyi hissettirecek." Uzun saçının bir tutamını itiyorum, Kirli saçlarını yüzüne döktü.

Kıpırdamıyor, gözleri kapanıyor, sanki dokunuşum şimdiye kadar hissettiği en iyi şeymiş gibi.

O sıcak çarpıntı karnıma geri dönüyor ve Ellerimi onun yarı çıplak vücudunda, pislik içinde gezdirmek için garip bir dürtü duyuyorum. Dostum, son zamanlarda çok azgınlaştım. Bu Benim gibi değil. Rokan'da beni ateşleyen bir şey olmalı. Ama bu benim için sorun değil, değil mi? Yani, ondan gerçekten hoşlanıyorum. Hulk'un mavi kardeşi gibi yapılı olmasına rağmen, dikkatinde ve tatlı kişiliğinde beni cezbeden bir şeyler var.

Sonra gözlerini tekrar açıyor ve bana ayak parmaklarımı kıvrandıran başka bir ateşli bakış atıyor.

Wash, tekrar imzalıyorum. Çünkü onu uzaklaştırmak şu anda hissettiklerimi açığa çıkarmaktan daha kolay.

Rokan başını sallıyor, yüzünde bir hayal kırıklığı titreşimi var. Arkasını dönüp ateşe yöneliyor ve ben onu cesaretlendirmediyim için bir şekilde duygularını incitip incitmediğimi merak ediyorum. Yapmam mı gerekiyordu?

Peki ya yaparsam, o zaman ne olacak? Ben tecrübeli değilim. Ya uzaylılarla olan şeyler insanlarla olanlardan farklıysa? Ya ona asılmam ve ilgilendiğimi belli etmem evlendiğimiz ya da başka bir delilik anlamına geliyorsa?

Alnımı ovuyorum. Bu işler ne zaman bu kadar karıştı? Keşke Maddie burada olsaydı. O ne yapacağını bilirdi. Her şey için

Kız kardeşim daha büyük bir kız, kendine çok güveniyor. Bense utangaç ve beceriksiz olanım.

Rokan'a bakıyorum.

Ve sonra göz kırpmıyorum. Zor.

Ben üzölmekle meşgulken, o soyunuyordu. Taytları yok ve giydiğı tek şey oldukça küçük bir pantolon. Kıcının yanları görünöyor ve aynı mavi, gergin ve çok ısırlılabilir - iç çekiş -

Her yerde olduğı gibi orada da. Kuyruğı ileri geri sallanıyor, uzun ve zarif, ucunda daha önce olmayan hafif bir kıvrım olsa bile. Tüm gövdesi

Kir içindeydi ve sırtındaki geniş kaslardan aşağıya doğru kan lekeleri vardı.

Elbette daha önce de üstsüzdü ama hiç bu kadar çıplaklığa yakın olmamıştı. Ve ben bakmadan duramıyorum.

Ateşin üzerine eğilip bezi ılık su dolu keseye daldırmasını hayranlıkla izliyorum. Mağara küçük ve dar, bu da demek oluyor ki kıcı

Eğer eli çabuk bir kız olsaydım. Onu görünce

Bunun gibi mi? Kesinlikle parmaklarımı kaşındırıyor ve umutsuzca olduğumdan çok daha cesur olmayı istememe neden oluyor. Maddie yakalardı. Maddie ona ne kadar ilgileniyor.

Hayatımda ilk kez Maddie gibi olmak istemedim.

Sonra doğruldu, sırtı hâlâ bana dönüktü ve göğsünü geniş darbelerle yıkamaya başladı. Dudağımı ısıriyorum çünkü sırf daha iyi görebilmek için mağaranın diğer tarafına geçmem ürkütücü olurdu, değil mi? Ama gerçekten çok istiyorum. Büyük elinin ıslak kasların üzerinde gezinmesini izlemek istiyorum. Göğsümdeki mırıltı, uyarılmış nabzımla aynı anda zonkluyor gibi görünüyor ve elimi bacaklarımın arasına kaydırma dürtüsü karşı konulmaz.

Bu çok, çok yanlış ama bir o kadar da doğru.

Sanki bu uyarılmamı yavaşlatmaya yardımcı olacakmış gibi bacaklarımı birbirine kenetliyor ve ellerimi dizlerimde kenetliyorum. Sanki bu beni korkunç kirli düşünceler düşünmekten alıkoyacakmış gibi, mesela o makat bezini çıkaracak mı? Ya da bu uzaylı ekipmana benziyor mu? Ya da derisi kollarında olduğu gibi uyluklarının iç kısımlarında da tüylü ve yumuşak mı?

Benim ilgimden habersiz Rokan yıkanmaya devam ediyor, Bezi kollarında bir aşağı bir yukarı kaydırarak cildindeki en kötü yapışkan maddeyi temizliyor. Tekrar tekrar batırıyor, derisini temizlemeye çalışıyor. Büyük, esneyen bir omzunda büyük bir leke var ve ben izlerken onu ıskalıyor. Ve sonra tekrar ıskalıyor.

Tanrım, sanki varlığıyla benimle alay ediyor.

Onu yıkayan ben olsaydım? Kesinlikle o noktayı alırdım. Bu düşünce parmaklarımı kaşındırıyor, çünkü bu ne kadar cesurca olurdu? Ama bezi tekrar kolunun üzerinde gezdiriyor ve bir kez daha ıskalıyor.

Argh.

Rokan bana bakıyor ve su işareti yapıyor. Gözlerimle onun kıcını nasıl yalayıp yuttuğumu fark ediyor mu acaba? Hiçbir şey söylemiyor. Aksine, kirli suyu mağaranın önüne götürüp karlara atarken biraz sert ve beceriksiz.

Yanından geçerken kuyruğunda da eski bir kan lekesi olduğunu fark ediyorum. Tanrım, bu gerçekten bir banyo rezaleti, değil mi?

Öyle mi? Yardım
etmeliyim.

Gerçekten
yapmalıyım.

Sadece bir arkadaş olarak, tabii ki.

Bir arkadaş bir arkadaşına kesinlikle
büyük, kaslı omuzlarında bir nokta eksikti. Kalçalarımın
arasındaki ısrarcı, içi boş ağrıyla hiçbir ilgisi yok.

Bir süre sonra geri döndüğünde, su
Cildinde parlak bir kaplama gibi kristalleşmiş, kar dolu su
kesesini tam kasıklarının önünde taşıyor. Az önce sert ve
beceriksizce yürümesine şaşmamalı - ereksiyonunu yine
benden saklamaya çalışıyor.

Parmaklarımı dudaklarıma bastırıyorum, karı ateşin
üzerine koymasını ve sabırsızca kollarını kavuşturmasını
izliyorum. Sırtı bana dönük. Bu Rokan'ın asla yapmadığı bir
şey,

Çünkü el hareketlerimi görebilmek istiyor. Bu konuda her
zaman çok dikkatlidir.

Ama şimdi? Bana döndü ve geri dönmeyecek.

O muhtaçlık hissi bacaklarımın arasında yeniden nabız
gibi atıyor ve kalçalarımı sıkıyorum.

Bir şey söylemeli miyim? Bir şey yapmalı mıyım? Benim
ondan etkilendiğim kadar onun da benden etkilendiği çok
açık. Sadece korkuyorum.

geri çevirdi. Ya evde onu bekleyen bir uzaylı kadın varsa?
Bu yıkıcı olurdu.

Dudağımı çiğniyorum, o test ederken kararsızlık
içindeyim.

Eriyen karı temizledikten sonra bezini tekrar daldırıyor
ve bir kez daha yıkamaya başlıyor. Hareketleri hızlı ve
acelecidir,

ve her sert vuruşunda omzundaki kirli noktayı kaçırıyor.

Gah.

Bunun devam etmesine izin veremem.

Cesaret, Lila. O da seni seviyor. Bunu unutma.

Nefesimi içime çekip ayağa kalkıyorum. Tüm vücudum
titriyor gibi hissediyorum. Tabii bu çok mırıldandığım için
olabilir. Bu konuda yorum yapmamasına şaşırdım.

Gürültülü olmalı, değil mi?

Vücudunu kaplayan don eriyor, geriye çok az şey kalıyor. Yıkılırken derisinin üzerinde alaycı damlalar oluşuyor. Doğal olarak, beni çılgına çeviren o tek nokta korunmuş gibi görünüyor, çünkü tabii ki öyle. Evren bana müdahale etmemi söylüyor.

Ayaklarımın üzerindeyim; sadece ilerlemem gerekiyor. Bunu yapabilirim. İnsanlardan iğrenmiyor; benden saklamak için elinden geleni yaptığı ereksiyon bana bunu söylüyor. Ama sonra bocalıyorum - ya harekete geçmemesinin başka bir nedeni varsa? Evli falan olduğu için mi?

Saçmalık.

Boktan boktan boktan.

Nedense bunu düşünmek bile canımı yakıyor. Yine de sormazsam asla bilemeyeceğim. Bu yüzden cesaretimi toplayıp bir adım öne çıkıyorum ve koluna dokunuyorum. "Rokan."

Şaşkınlıktan parlayan gözleri irileşmiş bir şekilde arkasını dönüyor. Bakışları benimkilerle buluştu ve bir elektrik akımı hissettim.

benim aracılığım.

Artık geri dönüş yok.

Yıkama işareti yapıyorum ve sonra elimi uzatıyorum.

Kumaş parçasını avucumun içine koyuyor. Gözleriyle tam olarak buluşmasam da bakışlarını üzerimde hissedebiliyorum. Yüzüm kızarıyor. Yanaklarımda bir sıcaklık var.

Bacaklarımın arasında beni çılgına çeviren bir şey var.

"Bir noktayı atlamışsın," diye yüksek sesle

mırıldanıyorum ve bezi daldırıyorum.

Su hâlâ soğuk ve çamurlu, henüz erimesi için yeterli zaman olmamış, ama bu onu rahatsız etmiyor gibi görünüyor. I Dönmesi gerektiğini işaret ettim, o da döndü ve geniş sırtını bana gösterdi.

Ve ıslak bezi tenine değdirmeden önce çelik gibi bir nefes daha alıyorum.

O çok sıcak. Çok sert ve kaslarla kaplı. Sanki bu kadar yakın olmak her şeyi aşırı hızlandırıyor. Yapabilirim Göğsümün çılgınca mırıldandığını hissediyorum ve

gerçekten onu ovmak, tüm işimi yapmak ve etkilenmediğimi göstermek istiyorum. Ama yapamıyorum. Elim bezle birlikte geniş bir omzunun üzerinde geziniyor ve ben

Suyun sırtından aşağı süzölüşünü hayranlıkla izliyorum. Ateşin titrek ışığında mavi bir gölge gibi görünüyor ve ben ona dokunmak için can atıyorum.

Ben de yapıyorum. Parmaklarım kürek kemiklerini sıyrıyor ve kaskatı kesiliyor ama hareket etmiyor. Kuyruğu bacağıma çarpıyor, sonra sanki beni korkutmaktan korkuyormuş gibi hareketsiz kalıyor. Sanki öyle bir şey olacaktı gibi. Bu kadar derine girdim. Bu işten biraz zevk alsam iyi olur, değil mi?

Ellerimle kaslarının izini sürüyorum, sırtını hissediyorum. Dokunması yumuşak, sanki kas tabakalarının üzerine çekilmiş kadife gibi. Bu çok garip bir his ama aynı zamanda hoş bir his. Omurgası boyunca, alnında ve kollarında olduğu gibi kemikli, kaplamalı çıkıntılar var. Parmaklarımın, su damlacıklarının toplanıyor gibi görüldüğü sırtının küçük kısmına dalmadan önce bunları keşfetmesine izin veriyorum.

Eminim o küçük makat bezini hemen çıkarabilirim.

Yaramaz bir düşünce aklıma giriyor ve bir kez girdikten sonra da çıkmıyor. Yine de harekete geçmiyorum - ona bu şekilde dokunmak tüm cesaretimi alıyor. Ne yapacağımı bilmiyorum

ama aklımda birkaç fikir var. İğrenç, iğrenç akıl.

Yavaşça dönüyor ve ben başımı kaldırıp ona bakamıyorum. Bunun yerine, parmaklarımın artık onun yerine karnının düz düzlemleri üzerinde gezindiği gerçeğine odaklanıyorum.

Arkada. Burada da aynı gerginlikte, izini sürdüğüm six pack'i örtecek bir santim bile yağ yok. Aşağıda, tam görüş alanımda

ve sandığımdan çok daha büyük görünüyor. Vay be. Tamam. Uzaylı ekipmanı kesinlikle insan ekipmanından daha büyük. Bunu görmek

Ağzım kuruyor, daha çok mırıldanmama neden olsa bile.

Pekala, bendeki parazit kesinlikle boynuzlu köpek gibi bir parazit. Acaba herkesinki böyle mi? Yine de benimkinin mükemmel bir zevki olduğunu kabul etmeliyim.

Parmaklarımı göğüs kafesinin üzerinde gezdiriyorum, aynı sert kaplamadan onda da var. Elimi üzerine koyuyorum,

dokusundan büyüleniyorum-

Ve elimin altında mırıldandığını hissediyorum.

Başımı kaldırıp baktım, irkildim. O da mı mırılıyor? Fark etmemiştim.

Çünkü duyamadım ama acaba o da benim gibi başından beri mırıldanıyor muydu? Rokan'ın yüzündeki ifade tamamen yoğun bir şekilde bana bakıyor. Aynı anda hem sahiplenici hem de özlem dolu görünüyor ve bu beni ürpertiyor.

"Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum," diye fısıldıyorum yüksek sesle.

Jest yapmak için bir elini kaldırıyor ve sonra doğru kelimeleri bulmaya çalışıyormuş gibi tereddüt ediyor.

İşte o zaman kolunun yaralı olduğunu fark ettim.

ROKAN

[Li-lah kolumdaki çizikler üzerinde küçük sesler çıkarırken, onları elindeki Bez. Derin değiller ve bir gün içinde iyileşecekler. Kaburgalarım ve kuyruğum daha çok acıyor ama onlar bile görmezden gelinebilir.

En çok sikim ağrıyor ve bu görmezden gelinemez. O bu kadar yakınımda dururken ve küçük elleri vücudumdayken olmaz.

Bu hayalini kurduğum an - eşim bana dokunuyor, amının parfümü havayı ihtiyacıyla dolduruyordu. Eli göğsümde, ona yankılandığımı hissediyorum. Bu şimdiye kadar istediğim her şey-

-Ta ki rezonansın ne anlama geldiğini anlamadığını söyleyene kadar.

Rezonansın ne anlama geldiğini bilmediğini hatırlamak karnına saplanan bir bıçak gibi. Bunun ne kadar önemli olduğunu, hayatını nasıl değiştirdiğini kavrayamıyor.

Dünyamın nasıl tamamen ona odaklanacak şekilde değiştirildi. Halkımın ve hayatlarımızın o kadar önemli bir parçası ki, onun bunu bilmemesini anlayamıyorum.

Bana yaklaşmamasına şaşmamalı. Bunu fark etmek hem rahatlatıyor hem de hayal kırıklığına uğratıyor. Arkadaşım bunu bilmiyor.

O benim dostum.

Memnun olana kadar kolumdaki yaraya dokunmasına ve drtmesine izin veriyorum, yüzündeki ifade büyüleyici olsa da

Bu kadar küçük bir çizik için zldm. Dnmeliyim. Eğer e olduğumuzu fark etmezse, ona kur yapmalıyım. İnsan erkekleri diilerine kur yapar. Onu kazanmak için ona şefkat gstermeliyim. Benim hissettiklerimi hissetmediği sürece kürklerime geleceğini varsayamam.

Bakışları benimkilerle buluşuyor ve o güzel yüzünü ellerimin arasına almamak, onun bana dokunduğu gibi ben de ona dokunmamak için kendimi zor tutuyorum. El bezini bana geri verdiğinde aklıma bir fikir geliyor. Onun yaptığı gibi yıkama hareketi yapıyorum ve sonra dönmesi gerektiğini gösteriyor.

Tıpkı bana yaptığı gibi.

Parmaklarını ağzına bastırıyor ve ben bekliyorum. Ondan çok şey istiyorum. Bir süre sonra saçlarını omzunun üzerinden çekip bana sırtını dönüyor. Elleri boğazına gidiyor ve kıyafetinin bağcıklarını çözmeye başıyor.

İhtiyaç beni fkelerendiriyor ve tuniğini yakasından tutup vücudundan ayırmamak için her eyimi veriyorum. Kendimi beklemeye zorluyorum. Parmakları titriyor ve yavaş hareket ediyor, ama sonra tuniği ekitiriyor ve kayıyor

Omuzlarının etrafında, soluk insan derisi ortaya ıktı.

İçimden bir inilti kaçıyor ama o dönmüyor. Ayakta duruyor.

benden önce, utangaç, onun khui'si benimkine yüksek sesle arkı söylüyor. Ona kur yapmalıyım, diye kendime hatırlatıyorum. Bezi alıyorum ve yumuşak ve temiz olmasına rağmen çıplak tenine nazikçe sürüyorum. Eğer O bana dokunacak kadar cesursa, ben de ona dokunacağım.

Titremesi duruyor ve ben bezi cildinin üzerinde yumuatmaya, onu yıkamaya devam ettikçe rahatlıyor. Gerginliği

omuzlarını bırakıyor ve omuzları düşüyor, başıını yana eğiyor, saçları omzunun üzerinden kayıyor. O dokunuşumdan zevk alıyor ve bu düşünce beni sevinçle

dolduruyor. Ağzımı o yumuşak tene bastırmak, onu tatmak istiyorum ama yavaş gideceğim. Yavaş gitmeliyim.

Sonra tuniğın geri kalanını beline kadar indirdi ve ben Elimdeki bezi düşürdüm, onu görünce afalladım. Li-lah'ın sırtının yumuşak kıvrımı, gördüğüm en güzel şeydi. hiç görmedim.

Ta ki bana dönene kadar.

Ve nefesim boğazımda düğümleniyor.

Bana utangaç bir bakış atıyor ve imzalamaya başlıyor, sonra ellerini bırakıyor. "Ben... Ben senin yüzünü görmek istiyorum eğer dersen

Bir şey," diyor Li-lah. "Diğer taraf korkunç sessiz."

Tabii ki. Ellerimi kaldırıyorum, sonra bırakıyorum.

Onun ne kadar güzel olduğunu anlatacak kelimelerim yok.

Çıplak memelerini görmek neredeyse kontrolümü

kaybetmeme neden oluyor. Nasıl hem

Eşim olduğu için zevkle dolu ve vücudum onun için o kadar

yüksek sesle şarkı söylediği için hayal kırıklığına uğradım ki

onu kürklerin içine itmemeye çalışıyorum. Ama bu el

kelimelerini bilmiyorum, bu yüzden evet işareti yapıyorum

ve sonra aramızdaki mesafeyi kapatmak için bir adım öne çıkıyorum.

Ben yaklaştıkça onun küçük bedeninin titrediğini hissediyorum. Bu şekilde, başının tepesi göğsümün ortasına

kadar geliyor. O kırılgan, benim Li-lah'ım, yine de onunla

ilgili hiçbir şeyi değiştirmedim, çünkü o benim ve

mükemmel. Daha da yaklaşıyorum ve

Onun hafif kokusu burun deliklerimi dolduruyor. Tadını

çıkarmak için gözlerimi kapatıyorum, kokusu da kendisi

kadar narin. Yüzümü tenine sürtmek ve kokuyu içime

çekmek istiyorum.

"Lütfen beni öper misin?"

Küçük sesi dikkatimi çekiyor. Gözlerimi açıyorum

Başını arkaya eğmiş bana bakıyordu. Kızarmış ve nefessiz

görünüyor ve bakışları ağızma doğru kayıyor

ve sonra gözlerime.

Heyecan ve korku karışımı bir duyguyla doluyorum -

insanlar ağızlarıyla öpüşüyor ama ben bunu nasıl

yapacağımı bilmiyorum. Bu konuda iyi olamayacağımdan

korkuyorum ve onu etkilemek istiyorum.

Evet, diye imzalıyorum ve sonra eğilip omuzlarını tutarak

yüzünü inceliyorum. Ağzımı ona doğrultmam gerekecek.

Dikkatlice onunkine bakıyorum ve aramızdaki boyut farkından dolayı biraz çömelmem gerekiyor. Ağzını inceliyorum, sonra öne doğru eğilip dudaklarımı şapırdayan bir sesle onunkilere bastırıyorum. İşte. Bir öpücük. Memnun olup olmadığını görmek için geri çekiliyorum.

Kaşları birbirine çatılıyor ve sonra küçük bir kıkırdama duyuyor. Bir elini ağzına götürüyor, omuzları titriyor.

Evet mi? Tekrar imzalıyorum. İyi yaptım mı? O kadar memnun ki gülümsüyor mu?

Ama içinden daha fazla kıkırdama ve homurtu çıktıkça, gözlerini silmeye başlıyor, omuzları kahkahalarının gücüyle hareket ediyor.

"Özür dilerim," diyor, yanaklarından daha fazla gözyaşı süzülürken bile nefesini tutmaya çalışıyor. "Sadece bu çok korkunçtu." Ve yine kıs kıs gülüyor.

Kaşlarımı çatmamak için elimden geleni yaparak kaskatı kesildim. Öpücük istedi. Göğsüme vurup hayır işareti yaptım, sonra da ona yeni olduğumu söylemek için yüzünü öpüyorum.

Daha fazla kahkaha atarak uluyor. "Özür dilerim," diye nefes nefese kalıyor. "Özür dilerim, özür dilerim."

Kızgınlığım azalıyor ve onun yerine kendimi gülümserken buluyorum.

Eğlencesi çok sevimli ve mağara duvarından çıkarıldığından beri onu en mutlu gördüğüm an bu. Ben de Sırf onu kızdırmak için, daha da kıkırdıyor ve yanlarını tutuyor.

Bu onun pembe uçlu memelerini çıplak bırakıyor ve kahkahalarıyla titretiyor. Bu durumdan hiç hoşnut değilim. Parmaklarım

Onu keşfetmek için yanıp tutuşuyorum ama şimdi gülümsemesiyle yetineceğim. "Üzgünüm," diye tekrar nefes alıyor ve bir işaret yapıyor. "İ Sanırım siz öpüşmüyorsunuz?"

Omuz silkiyorum. İnsanlardan çok şey öğreniyoruz ama bunun için elimde kelimeler de yok. Tekrar söylüyorum, ben

Onunla sadece parça parça konuşabildiğim için hayal kırıklığına uğradım. Söylemek istediğim o kadar çok şey

var ki. Vektal, eşi Shorshie ile bunu nasıl aşıtı?

Sonra Yaşlılar Mağarası'nı hatırladım. Konuşan duvarları olan. Dilleri öğretiyor. Li-lah'ımla nasıl iletişim kurabileceğimi bilir.

Onu oraya götüreceğim. Onu kucakladım ve heyecanla sarıldım.

Kollarımın arasında kaskatı kesiliyor, dokunuşuma şaşıyor. Küçük bir 'oh' kaçıyor.

Tenini tenimde hissettiğimde boğazımdan bir inilti daha kopuyor. Göğsüme sürtünen minik pembe meme uçları dışında her yeri yumuşacık. Li-lah'ım yuvarlak ve tatlı bir şekilde kavıyor ve sikim onu sahiplenme ihtiyacıyla zonkluyor.

"Sanırım siz sarılıyorsunuz," diye mırıldanıyor göğsüme karşı ve beni itmiyor. Sevindim; kollarımda kendini iyi hissediyor. O buraya ait. Saçlarını, kollarını, omuzlarını, ona dokunabildiğim her yeri okşuyorum. onu korkutuyor.

Solgun tenini yalamak ve tadına bakmak istiyorum. Her yerini. Elleri yanlarımı yumuşatıyor ve sonra geri çekiyor, Bana bakıyordu. "Tekrar öpüşmeyi denemek ister misin? Söz veriyorum bu sefer gülmeyeceğim. Sadece şaşırdım."

Çabucak başımı sallıyorum. Bunu her şeyden çok istiyorum.

Bana utangaç bir gülümseme veriyor. "Tamam. Neden bu sefer sen oturmuyorsun da ben ayakta duruyorum? Biraz eşitleniriz."

Geriye doğru çekiliyorum ve daha önce oturak olarak kullandığı büyük, pürüzsüz kayanın üzerine düşüyorum. Bacaklarımı açtım ve öne çıkması için bir jest yaptı.

Li-lah dudağını ısırır ve elleri memelerine giderek onları kapatır.

Kaşlarımı çatıyorum. Neden kendini saklıyor? O ilerlerken ellerinden birini tutup göğsünden çekiyorum ve başımı sallıyorum. Utanıyor mu? Buna gerek yok; o çok güzel ve dokunmamı istemezse ona dokunmayacağım. Saklanmaya gerek yok.

"Doğru. Sanırım bu aptalca görünüyor." Ellerini

indiriyor ve sonra omuzlarıma koyarak aradaki mesafeyi kapatıyor.

Aramızda. Bu açıdan bakıldığında meme uçları yüzüme çok yakın, ama onları görmezden gelip gözlerine bakıyorum.

"Şimdi,

Ben de bu konuda uzman değilim. Sanırım hayatımda belki bir erkeği öpmüşümdür."

Bu beni memnun ediyor. Onun sadece ve sadece benim olması hoşuma gidiyor. Ona el-konuşma kelimesi veriyorum.

Tekrar gülüyor ve başını hafifçe sallıyor. "Sana kendi berbat öpüşme denememi yaptıktan sonra bunu söylemeyeceksin."

Yaptığı hiçbir şey 'kötü' olamaz. Bunu anlamak için benim bilmeme gerek yok. O her yönüyle mükemmeldir.

Ama sonra hareket edip dizime oturuyor ve yüzlerimiz aynı hizaya geliyor. Parmakları yanağımı okşuyor ve ben hareketsiz kalıyorum.

Yanlış hareket edip onu korkutmamak için nefesimi tutuyorum.

ağzını benimkine koymadan önce. Beni öpmesine ihtiyacım var. Buna her şeyden çok ihtiyacım var. Khuilerimizin zonklayan şarkısı mağarayı dolduruyor ve o eğilirken meme uçlarını göğsüme bastırıyor. Küçük elleri çenemi kavırıyor ve ağzını benimkine doğru indiriyor.

Dudakları ağzımın üzerinde gezinirken yumuşacık. Buna şaşırmamalıyım; insanların her yeri yumuşaktır. Ama ben Küçük dili dışarı çıkıp ağzımın kenarına sürtündüğünde şaşırdım. Şaşkınlıkla geriye doğru sarsıldım. Bu Dilinin küçük dokunuşu neredeyse kontrolümü kaybetmeme neden oluyordu. Sikim taş gibi ağrıyor ve zor nefes alıyorum.

"Özür dilerim," diyor tekrar, ama yüzünde özrünün yalan olduğunu söyleyen bir gülümseme var. "Öpüşmek böyle bir şey. Dudakların birbirine değmesi ama aynı zamanda dillerin de değmesi. Bilmiyor muydun Bu mu?"

Tekrar omuz silkiyorum, tenim onun farkındalığıyla karıncalanıyor. Dillerin işin içinde olduğunu tahmin etmeliydim ama

İnsanların ağızlarını birbirine bastırıp birbirlerinin ağzına

hava üflediklerini sanırdım. Bir eşim olduğunda bunun mantıklı olacağını düşünmüştüm.

Ben bir aptalım. Kendi alnıma vuruyorum. Tabii ki diller kullanılır. Dil zevk içindir. Ağıza girebilir.

Sanırım bir amcık kadar kolay. Ben ikisini de yapmadım ama diğer avcılar bir dişiyi nasıl memnun edeceklerinden bahsettiler. Görünüşe göre daha çok dinlemeliymişim. Bir rezonans pisliği yapıyorum. Eşim bunu anlamıyor ve bana şefkat göstermeye çalıştığında şaşıyorum.

Ben berbat bir dostum.

"Tekrar denemeye hazır mısın?" diye soruyor ve dikkatimi çekmek için yanağımı okşuyor.

Bu küçük dokunuş nefesimi kesiyor ve gözlerimi kapatıyorum çünkü tohumumu harcamaya çok yakıным. Kendimi toparlamak için birkaç dakika ayırıyorum ve gözlerimi tekrar açtığımda, sanki bir sorun varmış gibi bana kaşlarını çatıyor.

Durması için onu endişelendirdiğimden korkarak bir elimi başının arkasına koydum ve onu kendime doğru çektim.

Başka bir öpücük. Dudaklarımız tekrar buluşup birleşiyor ve küçük, şaşkın bir ses çıkarıyor ama geri çekilmiyor. Onun yerine dudakları benimkilere değiyor, okşuyor ve ben de dikkat kesiliyorum. Bu konuda onun önderlik etmesine izin vereceğim. Dudakları hafif bir hareketle benimkilere değdiğinde, ben de onu öpüyorum. Dili ağzıma değdiğinde, beni tadabilmesi için dudaklarımı ayırıyorum.

Bir sonraki anda dili benimkine değiyor, ve ben kayboldum. Dilli bir öpücük daha önce deneyimlediğim hiçbir şeye benzemiyor. Ağız sıcak ve kaygan.

Dili pürüzsüz, çok pürüzsüz. Onu benimkine sürtüyor ve küçük bir şaşkınlık iniltisi kaçıyor, bu da benim horozumun karşılık olarak zonklamasına neden oluyor. Yine de dili benimkine değdiğinde durmuyor. Beni öpmeye devam ediyor, dili

dans ediyor ve narin, alaycı fırçalarla benimkiyle oynuyordu. Bu konuda da onun liderlik etmesine izin veriyorum. Sorumluluğu üstlenmek istemediğimden değil - ama nasıl olduğunu görünce hayrete düştüğüm için Şu anda hissettiklerimden çok daha fazlası. Tekrar tekrar öpüşüyoruz, dillerimiz kilitleniyor ve oynuyor, ta ki ben

nefessiz kalana ve kontrolümü kaybetmeme ramak kalana kadar.

Dudakları ıslak ve şişmiş bir şekilde çekiliyor ve bana şaşkın bir bakış atıyor. "Bu... vay canına."

Evet, işaret veriyorum.

Bakışları ellerime kayıyor ve gülüyor, sonra kollarını boynuma doluyor ve bana iyice sokuluyor. Kollarıma gelmesine şaşırdım ama memnun da oldum. Kollarımı ona doluyorum, yumuşak tenini tenimde hissediyorum. Titriyor ve üşüdüğünü fark ediyorum. Dokunuşum için bu kadar istekli olmasının nedeni buydu. Tabii ya.

Onu aldım ve mağaranın köşesine götürdüm. Rulo haline getirilip saklanmış kürkler var ve onu nazıkçe ayağa kaldırırken, ona bir yatak yapacağımı belirtiyorum. Başını sallıyor ve kollarını tekrar göğsünde kavuşturuyor, bir kez daha titriyor.

Kendimi aptal gibi hissediyorum. Arkadaşım üşüyor ve ben burada öpücüklerle oynuyorum. Onunla ilgilenmem gerekirdi. Kürkleri hızla çözüp silkeliyorum, sonra kalın bir yuva oluşturunca kadar üst üste koyuyorum. Bittiğinde elimle işaret ediyorum ve o da battaniyenin altına giriyor.

Ben ateşi yakmak için kalkamadan küçük eli benimkini yakalıyor. Battaniyeleri sıyrıyor ve yatağı okşuyor. "Sadece sarılmak için mi?"

Snuh-gull'ün ne olduğunu bilmiyorum ama tahmin edebiliyorum. Yaptığımızdan daha fazlasını yapmak istemiyor, çünkü deneyimli değil. Ve onun khui'si benimki kadar yüksek sesle şarkı söylese de, anlıyorum. Beni yanında istediği için mutluyum.

Onunla birlikte kürklerin altına giriyorum ve kolları bana dolanıyor, göğüsleri tekrar yanıma bastırıyor. Ben de kollarımı ona doluyorum, göğsüm mutlulukla inliyor.

"Sanırım artık uzaylı bir erkek arkadaşım var," diye düşünüyor soğuk ellerini yanıma bastırırken. "Bu farklı."

Eğer erkek arkadaş insanlarda eş anlamına geliyorsa, o zaman evet, evet bir eşi var.

Li-lah'ı tüm öğleden sonra ve akşam boyunca dinlendiriyorum.

Yakınlarda bir zula var ve küçük bir av için oraya baskın yapıyorum - bir donmuş hazne - üzerine bir kat kar atmadan ve işaretleyiciyi geri vermeden önce. Ateşi harlıyorum ve dostum için bir güveç yapıyorum, o da bana daha fazla el konuşması öğretiyor.

O kadar çok kelime var ki başım dönüyor ama hepsini öğrenmek için elimden geleni yapıyorum. Ona söyleyecek çok şeyim var.

Daha fazla öpüşme pratiği de yapıyoruz. Daha fazla dil var,

Daha fazla iç çekiyorum ve sikim o kadar sertleşti ve o kadar ağrıyor ki kopacakmış gibi hissediyorum. Ama Li-lah öpüşmekten ve sarılmaktan memnun görünüyor ve ben de öyle olacağım. Kollarımda uyuyakalıyor.

ve saatlerce orada kalıyorum, ayrılmaktan ve anı kaybetmekten korkuyorum.

Sabah çok erken geldi. Li-lah'ın yanağındaki morluğun geçmesine sevindim. Kendi ağrılarım azaldı, khui'm de sıkı çalışıyor. Ben mağaramızı temizlerken Li-lah esniyor ve yorganın altına giriyor. Bugün Hassen'le buluşmalıyız. Bizi bekliyor olacak ve eve dönmesi gerektiğini bilmesi gerekiyor.

Ayrıca diğerlerine Li-lah ve benim güvende olduğumuzu ama henüz eve gitmediğimizi söylemesi gerekecek. Yaşlılar Mağarası'na gitmeliyiz, böylece onun sözlerini öğrenebilirim. Ve ben onunla geri gönderiyor. O benimle kalacak. Henüz ona söylemedim ama sanırım o da bunu isteyecektir.

Sanki düşüncelerim onu çağırmış gibi, Li-lah omzumun üzerinden bakıyor ve yanağını koluma bastırıyor. Esniyor ve çantayı bağlayışımı izliyor. "Onlardan birine ihtiyacım var."

Ona baktığımda açıklıyor. "Bir çanta. Bir hayatta kalma kiti. Her ihtimale karşı kendime nasıl bakacağımı öğrenmek istiyorum. sana bir şey olursa."

Bu düşünceyle sarsılarak topuklarımın üzerinde geriye doğru sallanıyorum. O haklı. Ya biz seyahat ederken bana bir şey olursa? Çaresiz ve yalnız kalacak ve onu avlayabilecek yaratıkları duyamayacak. Çabucak başımı salladım ve
Kalan iki bıçağımdan birinin onun için olduğundan emin ol.
Bu gece, dinlendiğimizde, ona kendi çantasını yapacağım.

Malzemeleri. Yaşlılar Mağarası'nı ziyaret ettikten ve birkaç kısa cümleden daha fazlasını konuşabildikten sonra, ona nasıl

avlanmayı ve ateş yakmayı öğrenir. Akıllıdır ve çabuk öğrenir.

Ve bu bana onu bir süre daha kendime saklamak için bir bahane verecek.

Soğuk bir yemek yiyoruz, biraz erimiş su içiyoruz ve sonra Li-lah kat kat kürkünü giyerken ben mağarayı toparlıyorum. Dış kürklerim kirli ve onları tekrar kamp kurduğumuzda temizlemek üzere çantama koyuyorum. Gün, onlara ihtiyaç duymayacağım kadar güneşli ve sıcak olacak gibi görünüyor.

Sonra Li-lah'ın kar ayakkabılarını bağlayıp el ele, bellerimiz birbirine bağlı bir şekilde bir kez daha karda ilerliyoruz.

Onu biraz daha yakınima çekiyorum ve daha fazla gök pençesinin ortaya çıkma ihtimaline karşı gökyüzüne dikkat ediyorum.

Ama hava sıcak, güneş parlak ve gök pençeleri görünürde yok.

Kuşluk vakti, karda Hassen'in izlerini görüyorum. İzleri bir sonraki vadiye iniyor ve güneye, kabile mağarasına doğru ilerliyor. Li-lah'ın koluna dokunup izleri ona gösteriyorum.

"Arkadaşım mı?" diye soruyor kuru bir sesle.

Hayır, imzalıyorum, kafam karıştı. Hassan. Dışarıda başka biri olduğundan mı endişeleniyor?

Ama o sadece eğlenerek küçük bir homurtu çıkarıyor ve kolumu biraz daha sıkı tutuyor.

Bir virajı dönüyoruz ve orada, uzakta, sırtına iki mızrak bağlamış kürklü bir avcı var. Tanıdım bir kolunu kaldırarak ona seslendi. "Ho!"

Dönüyor ve duraklamadan önce elini yarıya kadar kaldırıyor. I

Li-lah'ı yanımda gördüğü anda bunu anlayabiliyor, çünkü başını eğip bize doğru koşuyor, karda hücum eden bir dvisti geyiği gibi ilerliyor. Yaklaşırken yüzünde bir sevinç ifadesi var ama yaklaşıp Li-lah'ın elini kolumda gördüğünde bu ifade kayboluyor.

"Onu bulmuşsun," diyor, yaklaşırken adımları yavaşlıyor. "Zarar görmemiş mi?"

"Zarar görmemiş ve iyi durumda," diye kabul ediyorum. Bakışları onu yutuyor, ve hissettiğim sahiplenme duygusunu görmezden geliyorum. O benim. Bu sefer onu benden alamaz.

Li-lah bana yaklaşıyor, eli sıkılaşıyor. Onu rahatlatmak için eldivenli elini okşuyorum ve khui'm hemen yükseliyor, şarkı göğsümde yankılanıyor ve bir an sonra onunkine katılıyor.

Hassen'in yüz ifadesi bir yıkıma dönüşüyor. Li-lah'tan bana bakarken omuzları çöktü.

"Rezonans," diyor ve sesinde büyük bir ağırlık var. "Şanslısın dostum."

Başımı sallıyorum. Onu azarlamanın bir anlamı yok. O yenildi. Onun her şeyden çok istediği şeye sahibim. Arkasını dönüyor, bize arkasını dönüyor ve ben arkadaşım ve kabile dostum için üzülüyorum. Bir şeyi bu kadar çok isteyip de elinizden kayıp gitmesi çok zor. "Senin için olacak Bir gün," diyorum ona ve göğsümde bildiklerimin bunu doğruladığını söyleyen küçük bir yankı hissediyorum. "Mah-dee var ve Farli yakında reşit olacak. Belki-"

"Mah-dee benden nefret ediyor. Farli de küçük kız kardeşim gibi. Kim kaldı? Esha mı? O daha sezonun dört turunda. Yeni yavrulardan biri mi? Belki de ben yaşlı, solmuş bir ihtiyar olacağım. kadın göğsüm bana yankılanmadan önce." Homurdanıyor. "Kabile kurallarına ihanet ettiğim için Vektal'ın beni affetmesi o kadar uzun sürecek. Bek ve Warrek dışında üzüntümü anlayacak kimsesi olmayan yalnız ve yaşlı bir erkek olacağım."

Acı sözlerini duymazdan geliyorum. "Daha erken olacak. Umudunu kaybetme."

Ağır ağır iç geçiriyor, Li-lah bana endişeli bir bakış atarken bile uzaklara bakıyor. Konuşmamızı duyamıyor ve ben onun yanında konuştuğumuz için kendimi suçlu hissediyorum.

Yüzünü ovuşturuyor ve ayağa kalkmadan önce kuyruğu karda öfkeyle sallanıyor. "Tek istediğim bir eş ve

Aile. Eminim diye düşündüm..." Başını sallar ve sonra

Li-lah'ın karşısındaki omzuma bir el koydu. "Eğer onun eşi ben değilsem, sen olduğun için mutluyum dostum. Sen bir iyi bir erkek ve iyi bir avcı. Onu mutlu edeceksin." Li-lah'a bakar. "Benimle geçirdiği her andan nefret ederdi, biliyorsun. Konuşmazdı."

"Elleriyle konuşuyor," diyorum ona ve Li-lah'ın bana gösterdiği hareketlerden birkaçını yapıyorum. Su. Güzel. Evet. "O kelimeleri duyamazken konuşmak adil değil, bu yüzden kelimeleri ellerimizle yapmalıyız."

Li-lah benimle Hassen'in arasına bakıyor, kaşları çatık. konuşmamızı deşifre etmeye çalışıyor. Eldivenlerini çıkarmaya başladı ama ben onu durdurdum. Daha sonra açıklayacağım. Şimdilik, Hassen'i yoluna göndermeliyim. "Çünkü

Eliyle konuşuyor, onunla konuşmak için kelimelerini öğrenmeliyim. O rezonansı anlamıyor."

Hassan bana inanmaz bir bakış attı. "Rezonansı anlamıyor musun?"

"Bu doğru. Göğsünün şarkı söylediğini biliyor ama anlamıyor."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Onu kürklerinin yanına götür ve ona göster o zaman."

Sözleri karşısında içimde parlayan öfkeyi görmezden geliyorum. "Bir eşin olduğunda, bunu neden yapmayacağımı anlayacaksın."

İrkildi. "Sözlerin hiç nazik değil."

"Seninki de değil." Koruyucu bir şekilde eşimin önüne geçiyorum. "Ben dışımı tanıyorum. Onun için en iyisinin ne olduğunu ben bilirim, sen değil. Ve onu Yaşlılar Mağarası'na götüreceğim, böylece el dilini öğrenip onunla konuşabilirim."

Hasan yavaşça başını sallıyor ama yüzündeki ifade sert. Bugün onun için pek çok hayal kırıklığının yaşandığı bir gün. "Yani beni kabileme dönmem ve onlara utancımı anlatmam için yalnız mı bırakacaksın?"

"Tek utanç senin utancın. Li-lah sizde yankı bulmadı. Bunda utanılacak bir şey yok. Ve onu çalmanın sonuçları olacağını biliyordun."

"Sadece umut ediyordum," diye iç geçiriyor ve ona tekrar bakıyor. "Çok emindim. Eğer onu benimle yalnız bırakırsam, khui'sinin

benimkine şarkı söyledi. Sanki o tekmiş gibi hissettim."

Tartışmıyorum. Bu duyguyu biliyorum. Ama burada Li-lah yanımdayken, onun yanıldığını biliyorum. O benim.

"Onlara, rezonans tatmin olduğunda ve Li-lah'ın el konuşmasını öğrendiğimde eve döneceğimizi söyle. Geri döneceğiz.

acımasız sezondan önce."

"Bu kadar uzun mu?" Şaşırmış görünüyor. "Bu en azından bir tam ay döngüsü, belki de iki."

"Ona kendi başının çaresine nasıl bakacağını öğreteceğim," diyorum. "Ateş yakmayı, yemek pişirmeyi ve avlanmayı öğrenmek istiyor. Ona bunları öğretmek zaman alacak ve Yaşlılar'ın

Mağara bunu yapamaz." Ona Li-lah'a eşi olduğum gerçeğini kabullenmesi için mümkün olduğunca çok zaman tanımak istediğimi söylemiyorum.

Hassen ile geçirdiği zamandan belli - ve Şu anda bana attığı sinirli bakış, şaşırmaktan hoşlanmadığını gösteriyor.

Çenesini ovuşturuyor ve sonra başını sallıyor. "Metlak ve Gök Pençe bölgesinden çıktıktan sonra buradan kabile mağarasına geri dönmek kolay bir yol. İyi hazırlandın mı?"

"Bir mızrağa ve bıçağa ihtiyacım var," diyorum ona. "Ve fazladan varsa erzak."

Başını sallıyor ve arkasına uzanıp ağır mızraklarını çantasından çıkarıyor, sonra ikisini de bana uzatıyor.

"Sapanım ve fazladan bıçaklarım var. İhtiyacın olanı al."

"Teşekkür ederim, dostum."

Hassan önce Li-lah'a, sonra bana baktı. "Kız kardeşi, kızgın olan. Geri döndüğümü görmekten memnun olmayacak. yalnız."

"Beklemesi gerekecek." Eşyaları paylaşabilmemiz için kendi çantamı Hassen'inkinin yanına koydum.

"Biri bana neler olduğunu anlatsın diye kankalık yapmayı bitirdiniz mi?" Li-lah kollarını kavuşturarak şöyle diyor.

"Çünkü bu saçmalık gerçekten eskimeye başladı."

Hassan homurdanıyor. "Sen arkadaşınla konuş. Ben malzemeleri gözden geçireceğim."

Li-lah'la konuşmak için uzaklaşıyorum ve bunu yaparken, Mah-dee'nin tek 'kızgın' kişi olmadığına dair nefesinin altından bir şeyler mırıldandığını duyuyorum.

LILA

[Hassen'in gidişini izliyor ve biraz endişe duyuyorum. Plan değişti ve ne olduğunu tam olarak bildiğimden emin değilim. devam ediyor. Çocuklar bir süre konuştular ve Hassen saygılı bir mesafeyi korudu ki bunu takdir ediyorum. Aslında, neredeyse benimle hiç ilgilenmiyormuş gibi hissediyorum, ki bu gerçek bir Öncekinden farklıydı. Sonra, vites değiştirdiler ve Rokan elleriyle neler olduğunu anlatmaya çalıştı.

İki farklı yolculuk, diye açıkladı bana. Hassen'in şu anda çekip gittiğini düşünürsek

Mızrakları olmadan ve Rokan bizim için tamamen farklı bir yöne işaret ediyor. Bana anlatmaya çalıştığı şeyin geri kalanını anlamadım ve sanırım Rokan da benim gibi hayal kırıklığına uğramıştı. Bu yüzden eliyle Hassen'in gittiği yön yerine tekrar karla kaplı tepelere doğru ayaklarımı uzatıyorum. "Neler oluyor?" Diye soruyorum ve aynı anda kelimeleri imzalıyorum. Ayak uyduramayacağını biliyorum ama etrafımdaki herkesin konuşması beni sinirlendiriyor. "Planın birlikte olmamız olduğunu sanıyordum.

sonra da eve git. Senin evine, benim evime değil."

Evimi ya da onu bir daha asla göremeyeceğim gerçeğini düşünmemeye çalışıyorum. O hayat göz açıp kapayıncaya kadar tamamen değişti.

beni bir kez daha çaresiz ve duyamaz halde bıraktı. Bir buz gezegeninde kız kardeşimden başka kimsem olmadan mahsur kaldığımı ve onun bile çok uzakta olduğunu. Tüm bunları düşünürsem ağlamaya başlayacağım ve asla duramayabilirim. Şu anda elimden gelenin en iyisini yapıyorum.

Rokan önce Hassen'in kaybolan bedenini, sonra da beni işaret ediyor. Bir an düşünüyor, elleriyle yolculuk işareti yapıyor, sonra önümüzde uzanan tepeleri işaret ediyor. Sonra ateş işareti yapıyor, sonra da uyuyor.

"Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok," diyorum ona sinirli bir şekilde.

Tekrar yapıyor ve konuşmak için bir işaret ekliyor ve sonra kendini işaret ediyor.

"Hâlâ anlamıyorum."

Rokan yine eliyle kendini işaret ediyor, beni işaret ediyor, işaretle konuşuyor ve sonra önce kendini sonra da gitmek istediği yönü işaret ediyor.

Benimle konuşmak istiyor ama sadece bu yönde mi? Neyin değiştiğini anlamıyorum.

Artık uzaylı sevgilim olduğu için mi? Bu kur yapmakla bir ilgisi var mı? Bu yüzden mi Hassen'la gitmiyoruz? Yani, Hassen'den hoşlanmıyorum ama Rokan'ın bana kız kardeşimin o yönde olduğunu ve beni yönlendirmek istediği yönde olmadığını söylediğinden de eminim. "Ben gerçekten Keşke iletişim kurabilseydik."

Rokan sözlerim karşısında heyecanlanıyor, başını sallıyor ve el kol hareketleri yapıyor. Çıplak elimi avucunun içine alıp ağzına götürüyor ve konuşmaya başlıyor. Sözlerini anlamamı istiyor ama ona dokunduğumda içimden ateşli bir his fışkırıyor ve nefesim kesiliyor. Mırıltı bir kademe daha yükseliyor ve tüm vücudum tepki olarak karıncalanıyor. O da aynı tepkiyi veriyor, gözleri Dün gece öpüşmeye başladıktan sonra gördüğüm o uykulu bakış.

Sonra kendini küçük bir sarsıntıdan geçirir ve odaklanır. Elini ağzına götürüyor ve sonra bir şeyler söylüyor.

Dudaklarını okumamı istiyor. Tamam, Lila, odaklan.

Dişlerinin parıltısını görmezden gelip dudaklarını ve dilini nasıl hareket ettirdiğine konsantre oluyorum. Uzaylılar birçok insan kelimesini geveliyor, bu yüzden daha fazla konsantre olmam gerekiyor. Yine de dikkatim dağılıyor, çünkü söylemeye devam ettiği ilk kelime dilini parmaklarımın arkasına bastırıyor, Yine içim karıncalanıyor. Tekrarlıyor ve ben de kelimeyi seslendirmeye başlıyorum. "Luh...lord...aşk?" Tatlı bir karıncalanma içime hücum ediyor. "Aşk mı?"

Başını sallıyor.

Oh. Bu beni hayal kırıklığına uğratmamalı. Yani, daha yeni 'çıkmaya' başladık ya da mavi buz insanların yaptığı şey her neyse. 'L-kelimesini' kullanmak için biraz erken ama bu, olayları yanlış yorumladığım için aptalca üzgün olmadığım anlamına gelmiyor.

Tekrar konsantre oluyorum. "Lord...Lord...lorn, hayır, bekle. Öğrenmek mi?"

Heyecanla başını sallıyor, konuşmak için el işareti yapar ve o yönü işaret eder.

"Konuşmayı öğrenmek mi? Orada mı?" Gözlerimi karda gezdiriyorum ama orada daha fazla kardan başka bir şey göremiyorum.

Ama Rokan sırtlıyor, kendinden çok memnun görünüyor ve kelimeleri tekrarlıyor, sonra kendine, sonra bana işaret ediyor.

"Oh. Benimle konuşmayı öğrenmek mi istiyorsun?"

Başıyla onaylaması meme uçlarımı sertleştiriyor ve içime ılık bir zevk doluyor. "Gerçekten mi? Oraya gidersek daha iyi konuşmayı öğrenebilir miyiz?" Tekrar başını salladığında önce SHassen'in kaybolduğu yere, sonra da Rokan'a bakıyorum. "Peki ya kız kardeşim?"

Rokan'ın hevesli ifadesi düşüyor ve ciddileşiyor. Hassen'i işaret ediyor, sonra çantasını alıp bana bakıyor.

Seçim yapmamı istiyor. Bir yön beni kız kardeşime geri götürecektir. Diğer yön sihirli bir şekilde Rokan'la onun heyecan duyacağı şekilde konuşmamı sağlayacak.

İkiye bölündüm. Görevim bana Maddie'ye geri dönmem gerektiğini söylüyor. Muhtemelen benim için çok

endişeleniyordur, kırılgan küçük kız kardeşini burada büyük kötü uzaylılarla hayal ediyordur. Ve gerçekten, o var her hakkı var. Bana her zaman göz kulak oldu.

Kimse yapmazken benim için yaptı ve birçok savaşım da benim yerime savaştı.

Ama bir de Rokan var. Rokan, bana kendimi Bana kendime nasıl bakacağımı öğretecek olan. Kendime bakabilmenin düşüncesinden heyecan duyan Benimle gerçekten konuş. Sanki bu özel bir yetenekmiş gibi.

Gerçekten de bu iletişim meselesi beni Hassen'e değil tepelere yönlendiriyor. Çünkü eğer geri dönersek kabile mağarası, Maddie ve belki de

İnsanların dudaklarını okuyabildiğim sürece. Ama dil engelini aşmanın bir yolu varsa, bunun için gitmek istiyorum. Ve muhtemelen uzaylı erkek arkadaşım ile biraz daha yalnız zaman geçireceğim. Onu kız kardeşime tercih etmem tuhaf mı? Merak ediyorum.

Eğer doğru düşünmüyorsam.

Ama sonra elini benimkine uzatıyor, yakışıklı mavi yüzünde bir gülümseme var ve tekrar mırıldanmaya başladığımda göğsümde sersemletici bir dalgalanma hissediyorum. Belki yanlış ama Şu an için oldukça doğru.

Öğleden sonra ROKAN'ın gerginliği gözle görülür şekilde azalıyor. Nedenini sorduğumda gökyüzünü işaret ediyor ve artık insan yiyen dev kuşların olmayacağını söylüyor. Bu bir brownie.

bana göre önemli bir nokta. İp çözülür ve Rokan birini taşımak yerine iki mızrağı da çantasına bağlar.

Günün geri kalanı neredeyse keyifli geçiyor, tabii eğer hava çok soğuk ve göz alabildiğine kar yağıyor olmasaydı. Rokan bir sonraki mağaramızı bulana kadar yüzüm çatlıyor ve kar ayakkağılarıyla yaptığım yürüyüşten dolayı ayaklarım dizlerime kadar zonkluyor. Rokan ateş yakarken ben mağaradaki tek taburede bitkin bir halde dinleniyorum. Yarın onu izleyeceğim ve nasıl yapıldığını öğreneceğim, kendime söz veriyorum. Yarın bunun için iyi bir gün gibi görünüyor. O kadar yorgunum ki daha yemek yemeden gözlerim kapanmaya başlıyor.

Hatta hazır bile. Bir noktada uyuyakalmış olmalıyım, çünkü uyandığımda kürklerin içinde tek başıma kıvrılmıştım. Akşam yemeği için bile uyanamayacak kadar yorgun bir şekilde tekrar uyuyorum.

Birkaç saat sonra kolum sıcak bir erkeğin göğsüne dolanmış, çıplak ayak parmaklarım sıcak bir erkeğe bastırılmış halde uyanıyorum, kadifemsi bacak. Göğsüm her zamanki Rokan'la gurulduyor-mırıldanıyor ve ben de uykulu bir şekilde parmaklarımı göğsünün ortasında gezdirerek onun da aynı şeyi yapıp yapmadığını kontrol ediyorum.

Öyle. Hareket ettiğim anda eli elimi tutuyor ve içim şefkatli bir sıcaklıkla doluyor.

Günlerdir üzerimde taşıdığım tahrik olmuşluk hissi.

Parmaklarımı göğsünün üzerinde hafifçe gezdiriyorum, başımı kolunun kıvrımına yaslıyorum.

Rokan elini kaldırıp göğsüme vuruyor, sonra eliyle işaret ediyor

Ateşin aydınlattığı gölgelerde ağzına doğru. Yemek mi?

Gözleri alçak ışıktaki yumuşak bir mavi renkte parlıyor.

Açım ama aynı zamanda sıcakım ve dünyanın en büyük, en lezzetli uzaylısına sarılmış durumdayım. Bu yüzden tam olarak hareket ediyormuş gibi hissediyorum. Ona doğru kayıyorum ve kalçalarımın biri bacağının üzerine dökülüyor. O kaya gibi sert kasa sürtünmeye başlamak için delice bir dürtüyle savaşmak zorundayım, çünkü bir kez başladım mı? Durabileceğimi sanmıyorum. Şimdilik sadece ona dokunmak istiyorum. Elim tekrar göğsünün üzerinde kayıyor, birbirimize bağlı mırıltılarımızı hissediyorum.

Sonra ona evli olup olmadığını sormayı unuttuğumu hatırladım.

Sarsılarak doğruldum.

Dik oturuyor, gözleri vahşi ve yatağın yanına uzanıp bir bıçak çıkarıyor. Vücudu alarma geçti ve gerildi, tehlike için mağaranın etrafına baktı ve sonra şaşkın bir ifadeyle bana döndü. Tamam mı? Eliyle işaret etti.

Hoppala. Başımı salladım ve onu sakinleştirmeye çalışarak göğsünü tekrar okşadım. Başım belada falan değil, sadece endişeliyim.

başka bir uzaylı kadının erkeğini süzüyorsun.

Rokan rahatlar, bıçağı bir kenara koymadan önce son bir kez etrafına bakar ve sonra kabarık sırtını ovalar.

yüz ifadesi, kelimeler yüksek sesle söylenmese bile beni bir daha asla böyle korkutma diyor.

Onun endişesini görmek çok tatlı. "Siz çocuklar yılan yok, sanırım sorun yok." Bacaklarımı altına alarak ona doğru geri kayıyorum. "Zaten seninle güvende olmalıyım, değil mi?"

Elimi tutup ağzına götürüyor ve parmak eklemlerimi öpüyor.

Vay canına. O etraftayken külotlarımın güvende olmadığı kesin. Buz gezegeninde uyandığımdan beri hiç olmadı. Son birkaç gündür onun uzun tuniği ve tozluklarının altında komando olarak dolaşıyorum. Kesinlikle oldukça çıplak bir his, aynı zamanda Rokan'ın yanında olmanın beni ne kadar tahrik ettiğinin de aşırı farkında olmamı sağlıyor. Şu anda karşılıklı oturuyoruz ve bu gecenin onun yanındayken tamamen giyinik uyuduğum ilk gece olduğunu fark ediyorum.

Keşke olmasaydım. Keşke pantolonumu cesurca çıkaracak kadar cesur olsaydım ama değilim. Bunun yerine, o ağzını parmak eklemlerimin üzerinde gezdirirken ben bir kukla gibi orada öylece oturuyorum.

Belki de utangaçlığımı hissediyordur. Bana gülümsüyor, dişleri dudaklarının gerginliğinin altından dışarı çıkıyor ve sonra elimi ağzından göğsüne doğru hareket ettiriyor. Parmaklarımı göğsüne bastırıyor ve tekrar mırıldandığını hissedebiliyorum. Bu onun için bir şey ifade ediyor olmalı, benimle gerçekten iletişim kurmak istediği bir şey. Keşke ne olduğunu bilseydim.

"Lütfen, lütfen bana evli olmadığını söyle," diye fısıldıyorum. "Yoksa bu iş çok tuhaflaşacak."

Başını eğiyor, sonra anlamadığını belirtiyor.

"Evde senin için bir kız var mı?" Kelimeler ağzımdan hızla dökülüyor ve döküldükleri anda hastalıklı bir korku ve endişe hissediyorum. Sanki sınırı aşmışım gibi. Sanki onunla birlikte olmanın büyüsünü bozmuşum ve şimdi gerçekler ortaya çıkacakmış gibi. "Mağaranı paylaştığın biri mi?"

Dudakları seğiriyor ve başını sallayıp bana işaret ediyor. Sanırım bu onun seçimi olduğum anlamına mı geliyor? Ya da benimle kalıyor mu? Ya da paranoyak olmak istersem, bunu okumanın milyonlarca yolu var. Ama bilmek zorundayım. "Evde kimse ve sadece aşk yok mu? Bebekler yok mu?"

Bana hafifçe kaşlarını çatıyor ve başını sallıyor, sonra öne doğru eğilip mırıldanan göğsüme dokunuyor.

Tamam, beni seçiyor. Ya da benden başka kimse yok diyor. Bu çok tatlı. Ona gergin bir gülümseme veriyorum. "Tamam o zaman."

Uzun, elektrikli bir an boyunca birbirimize bakıyoruz, sessiz. Acaba ilk hamleyi benim yapmamı mı bekliyor? Eğer öyleyse, bu biraz zaman alabilir. Yeterince cesur olduğumdan emin değilim.

Uzaklaşmaya başlıyorum, sonra duruyorum. Ona dokunmamı engelleyen ne? Bu farklı bir dünya, farklı kurallar. Burada kimse bana iyi bir kız olmamı ya da erkeklerin bakamayacağı kadar utangaç ya da çekingen olduğumu söylemiyor. Burada kimse yok. Rokan ve ben hariç. Bana dünyalar onunmuşum gibi bakıyor.

Parmaklarımın karnındaki çıkıntılardan göbeğine doğru kaymasına izin verdim. Ve dokunuşuma verdiği tepkiyi izliyorum.

Nefesini içine çekiyor ve ben parmaklarımda hissediyorum, vücudunu saran ürpertiği hissediyorum.

Konuşmaya devam etme ihtiyacı hissediyorum.

Göz teması kuracak ve tepkilerini görecek kadar cesur. Beni anlamak zorunda, neden bu kadar ürkek olduğumu sanırım. "Bu benim için zor," diyorum ona. "Kendime pek... pek güvenmiyorum. Koklear implantlar yüzünden, her ne kadar harika olsalar da. Harikaydılar." Onlar olmadan ne kadar zor olduğumu düşünerek kendi kendime kaşlarımı çatıyorum. Ama ilk birkaç gün üzölmek dışında, onlarsız da idare ediyorum. Rokan çok yardımcı oluyor. Benimle iletişim kurmaya çalışmak bir yükmiş gibi davranmadığını bilmek beni gerçekten normal hissettiriyor. Buna ihtiyacım var. Bunu arzuluyorum. "Yani, evet. İmplantlar. Onlarla kendimi hep garip bir çocuk gibi hissedirdim.

Normal. Ergenlik çağındayken nasıl olduğunu bilirsiniz ve kendinizi gelmiş geçmiş en berbat, en inek şey olarak görürsünüz.

değil misin? O bendim. Belki de hayatımın ilk on iki yılında o garip sağır çocuktum ve çok fazla arkadaşım yoktu. Maddie herkesin bana iyi davranmasını sağladı ama o orada olmadığına kimse benimle konuşmazdı. Ve İmplant takıldıktan sonra bile bu his hiç geçmedi. Sanırım içimde hala o üzgün, yalnız çocuk var."

Ve şimdi de sözlü olarak ona geçmişimi kusuyorum. Tanrım. Bir erkeği korkutmanın bir yolu varsa, o da bu andır sanırım. Yine de kendime engel olamıyorum, tıpkı o alt karın kaslarını tekrar tekrar okşamaktan, parmaklarımı platisinin olduğu kısımda gezdirmekten kendimi alamadığım gibi

Göğüs çıkıntıları düz karına doğru hareket eder.

Ben de konuşmadan duramıyorum. "Yani ben hiç Çok eski. Ve bu biraz, sanırım, yakalamak gibi bir şey. Sanki flört havuzu senin dışarıda olduğunu hissettiği an, tamamen dışarıda kalıyorsun. Şimdiye kadar sadece iki erkekle çıktım. Benim de bir

Sekizinci sınıftaki erkek arkadaşım ile bir hafta çıktım ve sonra ilk işimde bir erkekle iki kez çıktım, ta ki o implantım hakkında sorular sordu ve çıkarıp çıkaramayacağımı sordu. Bu da duygularımı incitti ve bir daha onunla çıkmadım çünkü kendimi çok tuhaf ve garip hissettim. Yani flört geçmişim bu kadardı. Ama şimdi, sanırım, burada seninleyim."

Bana deliymişim gibi bakacağından emin bir şekilde başımı kaldırıp bakıyorum. Sanki kaçmak ve buradan başka bir yerde olmak istiyormuş gibi. Ama bakışlarım onunkilerle buluştuğunda

Gözlerindeki sıcaklıktan kavrulmuş. Orada kızgınlık yok, utanç yok. Kızgınlık ya da çenemi kapatmamı istemek yok.

Onun yerine, vahşi görünüyor.

Sahiplenici. Ve benim için tamamen

aç.

Üşümediğim halde titriyorum. Parmaklarım göbek

deliğini buluyor ve etrafında geziniyor, sonra aşağı inerken
çırpınıyorum. Ve tepkisini görmek için tekrar ona
bakıyorum.

Bakışlarındaki açlık daha da artıyor. Beni kollarından tutup kendine doğru çekti ve sonra ben Ama bu sefer yatakta uzanmak yerine oturuyoruz ve ben ona doğru bastırılıyorum. Güçlü kollarından biri sırtımı sıkıca sararken bile elim göğsüne gidiyor. Diğer eliyle başımın arkasını kavırıyor ve beni kendine doğru çekerek öpüyor.

Nazik bir öpücük değil. Çekingen bir öpücük değil.

Bu yakıcı, şiddetli bir öpücük ve bir damgalama gibi hissettiriyor. Bir sahiplenme. "Senden başka kimse yok, Lila" türünden bir öpücük. Ve beni nefessiz bırakıyor. Dili ağzımın içinde süzülüyor.

ve sonra hiç düşünemiyorum - beni her öptüğünde sırtları olduğuna şaşıyorum ve bu sırtlar içimde her türlü garip, çılgın şeyi yapıyor. Dilini benimkine her vuruşunda pantolonumu çıkarmaya bu kadar yaklaşıyorum.

Onun yerine, belki de onunkini atmalıyım.

Bu düşünce kışkırtıcı ve öpüşürken elimin göğsünde gezinmesine izin veriyorum. Bu şekilde kontrolü ele almayı düşünmek hem yaramaz hem de son derece güçlü hissettiriyor, ama şimdi

Bu fikir kafamdayken, gitmesine izin veremem. Ona dokunmak istiyorum. Ona dokunmam gerek.

Gerçekten, gerçekten onun sırtının aşağıya inip inmediğini öğrenmem gerek.

dilinde olduğu gibi. Ya da bir penis. Aslında, Penis olduğundan oldukça eminim, çünkü makat bezindeki şişkinlikte hata yapmak zor.

Ama elimi aşağı kaydırıp parmaklarımı uzunluğunun üzerinde gezdirdiğimde beklediğimden fazlasını hissediyorum. Sikinin kalın, çıkıntılı (evet, öyle deniyor) dış hatları o kadar büyük ve sert ki, neredeyse ekstra büyük bir su şişesini okşamak gibi. Sonra altında taşaklarının yumuşak kesesi var, ama parmaklarım onu tabanında daire içine aldığı anda, ben sert ve neredeyse kemikli bir şeye çarptı. Tam sikinin üstünde.

Bu yeni keşif beni o kadar şaşırtıyor ki elimi çekip öpüşmeyi kesiyorum.

Çıldırđımı fark etmiyor. Ellerini saçlarımda yumruk yaptı ve yüzünü boynuma gömdü, içine çekerek Kokum. Nefes alış veriş hızlı, ve beni kaydırđında mırıltısının benimkiyle eşleştğini hissedebiliyorum. Ona karşı yeniden erimeye başlıyorum.

Ama...

Dudağımı ısırıyorum ve omzuna dokunuyorum. "Rokan?"

Geri çekilip bana bakıyor. Gözlerinde endişe ve bir soru var. Konuyu açmanın en iyi yolunu düşünmeye çalışıyorum. Yani, insan penisleriyle çok fazla deneyimim olmadı, ama ekstralarla gelmediklerini biliyorum. Malları kontrol etmem gerektiğini ona nasıl söylerim?

ilerlemek istediğimden emin olmak için ne yapmalıyım?

Seks yapmaya hazır olduğumdan değil tabii ki. Bunun için çok erken. Ama artık bir şeyler olduğunu biliyorum. Orada mı gizleniyor?

Ne olduğunu bilmem gerek.

"Sana bakabilir miyim?" diye sordum. Aynı anda hem çok utangaç hem de inanılmaz cesur hissediyorum.

"Sadece, bilirsin işte..." Bir şeyler görüyor musun? Anlaşmayı bozacak bir şey olmadığından emin olun.

Orada mı? Dikenler, kıskaçlar ya da deliklerim olmayan şeyler yok mu?

Vücudunu işaret ederek bana izin veriyor. Yani benim için yapmayacak mı? Tamam o zaman. Olma zamanı

Cesur ol ve istediğimi al. Tereddüt ediyorum, sonra elimi tekrar karnının alt kısmına koyuyorum.

Rokan'ın peştamalı basit bir şey gibi görünüyor. Uzun bir deri ve onu tutan kalın bir kemeri var. Ayrıca kemer bağlarını çözersem her şey düşecek gibi görünüyor.

Nefes nefese, büyük elinin yukarı doğru hareket ettiğinin farkındayım.

ve sırtımdan aşağı iniyor, parmak eklemleri kıyafetlerimin arasından bana ve üzerine tünediğim büyük kalçama hafifçe sürtünüyor.

Ona sürtünmek için delice bir istek duyuyorum, ama daha ileri gitmeden önce malları görmeliyim.

Dudağımı ısırarak düğümü çözmeye çalışıyorum ve

sonra serbest kalıyor. Kemerini çektiştiriyorum ve deri düşüyor, ama düğümün üzerinde kalıyor.

sikini. Onu bir hediye gibi açmak zorunda kalacağımı görüyorum.

Tekrar tereddüt ettiğimde, eli tuniğimin arkasına kayıyor ve belimi ovmaya başlıyor, parmak eklemlerini binlerce kez görünen nazik bir okşamayla okşuyor
Bir an öncesinden daha samimi. Ve dokunuş aynı anda hem tahrik edici hem de rahatlatıcı olduğu için peştamalının kenarından tutup aşağı çekerek onu bakışlarıma maruz bırakıyorum.

Tamam.

Çok fazla penis var.

Elim üzerinde geziniyor, çünkü, vay canına. Tamamen ereksiyon halinde, sikinin başı bana doğru uzanıyor. Geri kalanından daha koyu bir mavi tonu var ve başı parlak ve ıslak. Uzunluğundan aşağı doğru inen çıkıntılar var, tacın altından başlayıp pürüzsüz kasıklarına kadar gidiyor. Sanırım vücut kılları yok.

Onun yerine, büyük kör bir boynuzu var. Ya da öyle bir şey. Aletinin üzerinde çıkıntı yapıyor, yaklaşık bir parmağım kadar uzun ve bir o kadar da kalın. Korkutucu görünmüyor mu? Sadece garip bir şekilde insanlık dışı ve yersiz. Uzun bir süre her şeyi inceledim, dokunmalı mıyım diye düşündüm ve sonra neden bu kadar korkak olduğumu merak ediyor. Benim yapmamı istiyor.

ona dokunmak. Elim yaklaştığı anda nefesini içine çekiyor. Ben bir hareket yapmayınca yavaşça nefes veriyor. Eli sırtımda hareket etmeyi bıraktı ve ben onun farkında.

Nefes aldıkça siki hareket ediyor ve onu ölçme dürtüsüne direniyorum çünkü gerçekten büyük görünüyor. Demek istediğim, o zaten büyük bir adam, bu yüzden onun büyük olmasına şaşırmamalıyım.

Ekipman büyük ama... vay canına. Bunun sıkı bir sıkıştırma olacağından oldukça eminim. Parmaklarımı esnetiyorum, elimi yaklaşıtıyorum ve bunu yaptığımda, sikinin başında bir inci tanesi sıvı boncuklar oluşuyor ve sonra aşağı doğru kayıyor.

Bu büyüleyici ve gerçekten seksi. Kalçalarım sıkıştı ve

sadece ona bakarken bile ıslandığımı fark ettim. Bir şey var.

Bacaklarımın arasında zonkluyor, kendimi sıcak ve nefessiz hissediyorum ve ona dokunmadım bile. Elimi bir süre daha havada bekletiyorum ve sonra parmaklarımı yavaşça sikinin dibinden başına doğru sürüklüyorum. O çıkıntıları hissetmek istiyorum.

Aslında, onun her şeyini hissetmek istiyorum.

İçinden bir ürperti geçiyor ve kafamı kaldırıp baktığımda başının arkaya doğru eğildiğini, gözlerinin kapandığını görüyorum. Yüzü aynı anda hem gergin hem de şehvetli görünüyor. Tüm bunlar sadece küçük bir dokunuşla mı oldu? Kendimi güçlü hissediyorum. Parmaklarımın tekrar uzunluğunu izlemesine izin veriyorum, görsel tepkisinin tadını çıkarıyorum, onun Tüm vücudum yeniden titriyor. Elimle onu keşfediyorum, uzunluğunu öğrenmek için dokunmayı kullanıyorum, şaft boyunca çıkıntıları ve başındaki nemin kayganlığını hissediyorum. Eğer teni normalde sıcaksa, burası kavurucu ve ona dokunmak beni tahrik ediyor ve nefessiz bırakıyor. Parmaklarımı horozunun alt tarafı boyunca kaydırıyorum, fırçalıyorum Taşakları boyunca. Burası kılsız ve derisi yumuşak ve narin. Büyüleyici. Elimi yukarı doğru hareket ettiriyorum ve Boynuz benzeri çıkıntı boyunca bir parmağınızı fırçalayın ve tüm vücudu tepki olarak sarsılsın.

Eli benimkini tutuyor, beni durduruyor.

Gözlerinin içine bakıyorum ve pantolonunu indirirken ağzının hareket ettiğini, göğsünün kabardığını görebiliyorum. İnce bir parlaklık var Yüzünde ter var ve başını hafifçe sallıyor. "Çok mu fazla?"

Yüksek sesle tahmin ediyorum.

Başını sallıyor ve yumruğunu sıkıyor, sonra parmaklarını bir patlama taklidi yaparak dışarı fırlatıyor.

Bunun üzerine biraz kıkırdadım. "Belki de öğrenmelisin kendini kontrol et." Sırf dalga geçmek için kontrol işareti yapıyorum. "Kontrol."

Kaşları kalkıyor ve yüzünde seksi bir meydan okuma ifadesi belirliyor. Kolu bana biraz daha sıkı sarılıyor ve çok fazla şey söyleyip söylemediğimi merak ederek nefesimi içime çekiyorum.

Ama beni sadece bir öpücük için kendine çekti ve
kollarımı boynuna doladım, gözlerimi kapattım ve
kendimi

Ağzının benimkine karşı sert okşayışı ve dilini kullanışı. Tanrım, o çıkıntılı dil. Ona bağımlı gibiyim.

Parmak eklemleri yine omurgamın dibine hafifçe sürtünüyor ve sonra diğer elinin pantolonumun önüne gittiğini hissediyorum.

Gözlerim tekrar açılıyor. Dudaklarıma küçük bir öpücük konduruyor, bırakmadan önce alttakini hafifçe emiyor.

Yüzünde hâlâ o meydan okuyan ifade, muziplik ve kararlılık karışımı bir ifade var.

Ve pantolonumu tutan deri kravatın çözüldüğünü hissediyorum.

Bunun nereye gittiğini şimdi anlıyorum. Onun kontrolü konusunda onunla dalga geçtim ve şimdi o benimkini test edecek. Şok olmuş ve biraz da tahrik olmuş bir halde ona bakıyorum. Görünüşe göre onu kızdırırsam, o da bana aynı şekilde karşılık verecek. Bu

Bu düşünce hem heyecan verici hem de biraz skandal niteliğinde ve ona karşı kıvranıyorum.

Eli karnımda duraklıyor ve sonra uzaklaşıyor. Mağaranın gölgelerinde, onun 'tamam' işareti yaptığını görüyorum. Bana çok fazla olup olmadığını soruyor.

Tanrım, o çok tatlı. Eğilip onu dudaklarından öpüyorum.

Korkuyor olmam bana dokunmasını istemediğim anlamına gelmiyor.

Rokan şefkatle burnunu benimkine sürtüyor ve sonra eli karnıma, tuniğimin altına geri dönüyor. Bir süre orada duruyor ve sonra tekrar pantolonumun iplerini çektiğini hissediyorum.

Kıpırdamadan duruyorum.

Bir an sonra, bağların çözüldüğünü hissettim. Pantolonum belimden bollaşıyor, deri birkaç santim düşüyor.

Hareket etmiyorum. Nefes alıp almadığımı bile bilmiyorum.

Tekrar burnumu okşuyor ve aynı anda eli pantolonumun içine giriyor. Nefesim kesiliyor, çünkü vücudumdaki gerilim o kadar büyük ki patlayacakmışım gibi hissediyorum. Ben

Fırtına gibi mırıldanıyor ve bu da ezici hislere katkıda bulunuyor.

Ama sonra beni tekrar öptü, ağzı nazikçe benimkine sahip çıktı ve ben de ağzımı fethetmesine izin verdim. Tüm odağım amımın hemen üzerinde duran elimde. Tamamen pürüzsüzdü - kıllı ve iğrenç olduğumu mu düşünecekti? Kabilesindeki kızlarda o garip kemik şeyinden var mı ve bende olmamasını garip mi bulacak? Bu kadar ıslak olmalı mıyım? Ben-

Parmakları hareket ettiğinde her şey durur.

Alnımı onun tümsekli alnına bastırıyorum, soluk soluğa kalıyorum ve parlayan gözlerinin içine bakıyorum.

Benden başka kimsenin dokunmadığı bir yerimi keşfediyor. Seksimin kıvrımlarına dokunuyor ve onu okşadığını, beni bir kediye okşar gibi okşadığını hissediyorum. Neredeyse komik olurdu, Binlerce parçaya ayrılmaya hazır hissetmek dışında, çok gerginim.

Sonra elini aşağıya doğru itiyor ve büyük parmaklarından biri amımın dikişini izliyor. Aman Tanrım, şu anda çok ıslak ve ateşli olduğumu söyleyebilirim, çünkü amım sadece Bana dokunduğu anda kayıyor. Sanki vücudum evet diyor, içeri gel. Ve bu harika hissettiriyor. Ben inlediğime eminim, duyabildiğimden değil. Bu önemli değil - Rokan'a ve onun harikasına kilitlendim, Elleri beni tutarken bile yoğun bakışları beni tutuyor. Sanki bana baktığı sürece güvendeyim. Beni yakaladı, ve işlerin kontrolden çıkmasına izin vermez. Korkmama ya da bunalmama izin vermez.

Onun gözlerine bakınca her şey halloluyor. Kendimi bırakabilirmişim gibi hissediyorum, çünkü o her şeyi yoluna koymak için yanımda olacak.

Başını hafifçe eğiyor, ağzı tutkulu olmaktan çok şefkatli öpücüklerle tekrar benimkini yakalıyor. Bu sırada parmakları beni keşfediyor.

Pantolonumun içinde. Amımı tekrar okşuyor, daha derine iniyor ve sonra bir parmağının ıslak amımda gezinmesine izin veriyor.

kıvrımlar, beni her yere sürüyor. Göbeğimin girişinde duraklıyor, parmağı hafifçe o noktaya dokunuyor ve Tanrım, Çok ıslandım ve tahrik oldum. Ağlamak istiyorum Bundan daha ileri gitmediğinde hayal kırıklığına uğruyorum, sadece beni hafifçe okşamaya ve sevmeye geri dönüyor. Parmakları yukarı doğru hareket etmeye başlıyor ve ben de ona karşı umutla sallanıyorum. Belki klitorisimi bulur ve ovalar.

Bir an sonra, yaptı. Nasırlı parmak uçları o mükemmel noktayı sıyrıyor ve ben saçlarından iki avuç tutuyorum, nefesimi emiyordum. Bu neredeyse çok fazlaydı.

Rokan duraklıyor ve ağzı tekrar benimkinin üzerinde geziniyor, nefeslerimiz mırıltılarımız gibi birbirine karışıyor. Parmağıyla o noktaya dokunuyor ve boğazımdan bir çığlık kopuyor. Saçlarını çekiştiriyorum ve ağzımı onunkine bastırıyorum, dilim onu arıyor. İçimde çok fazla şey oluyor, dışarı çıkmasına izin vermeliyim. Daha fazlasına ihtiyacım var - daha fazla okşama, daha fazla öpüşme, daha fazla sürtünme, daha fazla her şey. Beni boşaltmasına ihtiyacım var.

Burada kendime bir süre sadece öpüşeceğimizi söyledim ve şu anda bana tekrar dokunmaya başlamazsa bacağına sürtünmeye başlamaya hazırım.

Ama ağzı benimkini yakalıyor ve sonra parmağı tekrar klitorisime sürtünürken bile dilimi hafifçe emiyor. Klitorisimi okşarken kalçalarımı ileri geri sallayarak inliyorum. "Lütfen," diye nefes alıyorum ağzına karşı, o ara verdiği öpücük. "Lütfen, daha fazlasına ihtiyacım var."

Başını sallıyor, gözlerindeki bakış o kadar seksi ve umut dolu ki nabzımın karnımın derinliklerinde attığını hissediyorum. Parmakları Beni tekrar okşuyor, klitorisimi ovuyor ve ben inliyorum, sonra daha fazla klitoris okşama ile takip etmediğinde ağlıyorum. Bunun yerine, daha aşağıları ovuyor, girişime doğru ilerliyor ve büyük bir parmağının ucunu içime itiyor. Vücudumdaki tüm hisler bu tek hareketle değişiyormuş gibi hissediyorum ve karnım aniden boş ve ağrıyor, sanki doldurulmaya ihtiyacım varmış gibi. Elini itiyorum ve onu

tekrar öpüyorum, çılgınca.

Rokan'ın ağzı benimkine çarpıyor, parmağı içimde daha derine iterken bile. Bir süre için sıkı ve garip hissettiriyor

ve sonra içime girdi, ve ben

Diline karşı inliyorum çünkü çok iyi hissettiriyor. Parmağını tekrar sertçe içime sokuyor ve sonra tekrarlıyor, Kenarlarda flört eden orgazm ön plana çıkarken elini tutuyor ve var gücümle onu öpüyorum. Parmaklarını birkaç kez daha itiyor ve sonra kalçalarım kilitleniyor gibi görünürken nefes nefese kalıyorum, kaslarım sıkılaşıyor. Zevk içime işliyor. Ben boşalırken bile beni parmaklamaya devam ederken, ıslak sıcaklığımı tekrar tekrar iterken ona yapışıyorum, nefes almak için boğuluyorum.

Kendime dokunduğumda hiç bu kadar sert boşalmamıştım. Onun beni bu şekilde boşaltması sanki her şey daha da güçlenmiş gibi hissettiriyor ve bu dehşet verici, harikulade ve inanılmaz bir duygu.

Sonsuza dek sürecekmış gibi görünen bir süreçten sonra kaslarım çözülüyor ve orgazmımın etkisiyle ona karşı eriyorum. Sanki tüm gücümü emmiş gibi. ve yerine bu bitkin, kemikli kızı bıraktı. Yüzümü tekrar tekrar öpüyor, ağız hala çılgınca, vücudu hala gergin.

Acaba geldi mi?

Kafatasını çevreleyen büyük boynuzlarına dikkat ederek başımı omzuna yaslıyorum ve aşağı uzanarak hala sert. Ben sikine dokunamadan elimi yakalıyor ve beni oraya yönlendiriyor. Parmaklarımı uzunluğunun etrafına sarıyor ve sonra eli benimkini kaplıyor ve sert bir pompa veriyor.

Oh. İnmek için beni kullanacak. Dehşete düşmeliyim... bunun yerine, daha çok gıdıklandım. Benim dokunuşumu istiyor, onunkini değil. Bu hoşuma gitti.

Birkaç sert vuruştan sonra, tüm vücudunun titrediğini hissediyorum ve sonra başı öne eğiliyor ve ısırıyor - ısırıyor! - tuniğimin omzunu ısırdı. Ilık sıvı elime sıcıyor, onunkine sıkıştı. Geliyor, kendi zevk anında kayboluyor ve keşke mağarada hava daha aydınlık olsaydı da her ifadesini izleyebilseydim. Onun yerine saçlarını okşuyorum.

bir elimle sikini hafifçe sıkıyor ve onu bekliyordum.

Kendine geliyor, elimi bırakıyor ve sonra yumuşak bir tüy parçasıyla ellerimizi temizliyor. Kalktığında biraz üzgünüm ve hareket edemeyecek kadar kemiksiz olduğum için bıraktığı battaniyelere kıvrılıyorum. Endorfinle sersemlemiş bir halde ateşin üzerine daha fazla su koymasını izliyorum.

Bu az önce oldu. Uzaylı erkek arkadaşımın üçüncü aşamaya geçtim. Resmi olarak bu gezegendeki en kolay dünyalı hatun olabilirim. Kız kardeşim muhtemelen mahcup olurdu. Rokan'la tanışalı sadece birkaç gün oldu. Daha yavaş gitmeliyim. İşleri yavaştan alıp birbirimizi tanımalıyız, ama yapamam. ellerimi ondan uzak tutmak. Yıllarca bekaretimden memnun kaldıktan sonra, artık resmen 'hızlıyım'.

Ama içimde bunu umursayacak bir şey bulamıyorum. Ateşin başında Rokan'ı izliyorum, dar mavi kızı çıplak, kuyruğu sallanıyor ve kendimden oldukça memnun hissediyorum.

ROKAN

Tonunki en güzel gün.

Belki de rezonansı hissettiğim gün en güzel gün olurdu. Ama şimdi o günün bugün olduğunu biliyorum, eşim uykulu ve doymuşken ve amının kokusu hala parmaklarımdayken.

Onun için yanıp tutuşuyorum. Rezonans doyurulmadı, ve benimle birlikte olana kadar da doymayacak. O zamana kadar birbirimizin dokunuşuna aç kalacağız. Şimdiden vücudunu kendime çekip onu ağrıyan aletimle doldurabilirim.

Onu terk edeli sadece bir dakika oldu. Kömürleri dürtüyorum,

Biraz sıcak çay ısıtıyorum. Susamadım ama arkadaşımın uyanıp bir şeyler içmek istemesi ihtimaline karşı hazır bulundurmak istedim. I

onun her ihtiyacını tahmin etmeli.

Kürk yuvasına bakıyorum. Gözleri kapalı ve sırtüstü yatıyor, tuniği belinde düğümlemiş. Bacakları hafifçe ayrılmış ve taytının çözülmüş bağcıklarını görebiliyorum. Onları dizlerine kadar itmek ve ağzımı sıcak etine gömmek, ağzımı sularıyla doldurana kadar onu tatmak için fazla bir şey gerekmiyor. Parmaklarımı burnuma götürüyorum. Hâlâ onun kokusuyla parfümlenmişler. Sonsuza dek üzerimde taşımak istiyorum. Elimden yalamak

ve tadına bakmak istiyorum.

Bunun yerine, çaya birkaç yaprak ekleyip karıştırıyorum, sonra da ateşin yanında eğilip bekliyorum.

Diğerlerinin insan eşleri için neden bu kadar vahşi olduklarını şimdi anlıyorum. Çiftleştiklerinde arkadaşlarım adına sevindim. Kardeşim, her zamanki gibi çapkın, eşine yankılandığında eğlendim.

Kira ve şimdi onu sürekli büyülenmiş bir ifadeyle izliyor.

Şimdi anlıyorum.

Li-lah'ın hayatıma girmesiyle her şey değişti. Benim Önceliğim o. Benim mutluluğum onun mutluluğu. Eve döndüğümde, kürklerle dolu küçük yatağımı ailemin mağarasından çıkaracağım ve şeften eşimle paylaşabileceğimiz bir ev isteyeceğim, böylece ailemizi kurabileceğiz.

Arzularım değişti - şimdi, Li-lah'ın elini, iç çekişlerini, her şeyini arzulayacağım - kendime gelmek için. Li-lah'la birlikte tohumum bile değişti. Onun yerine Eskisi gibi ince ve kaygan değil, artık kalın ve süt gibi. Her şeyim onun için değişiyor.

Bunu memnuniyetle karşılıyorum.

Arkadaşımı düşünmek bile ona tekrar bakmak için dönmeme neden oluyor. Kürklerin içinde yumuşak, bir eli solgun bir yanağa yaslanmıştı. Sikim yine ihtiyaçtan kaskatı kesildi ve onun küçük parmaklarının sikimin etrafında nasıl kıvrıldığını, kendimi okşarken beni nasıl sıkıca tuttuğunu düşünüyorum.

Çay bekleyebilir.

Yatağa doğru ilerliyorum ve dizlerimin üzerinde yavaşça Li-lah'ın yanına çöküp koluna dokunuyorum. Beni duyamadığı için her zaman varlığımı ona hissettiriyorum. İstemiyorum

üzerine çıkararak onu korkutmak. Sessizlik içinde yaşamamanın nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum; bu sadece eşimin ne kadar güçlü olduğunu vurguluyor.

Gözleri kayarak açılıyor ve bana utangaç, uykulu bir gülümseme veriyor. "Oh. Merhaba."

Eğilip onu öpüyorum ve o da boğazından mutlu bir ses çıkarıyor. Sonra, vücudunda aşağıya doğru kayıyorum ve o kışkırtıcı taytları aşağıya doğru hareket ettiriyorum, minik

Uyluklarının arasındaki yele tutamını ve kapladığı yumuşak kıvrımları. Kokusu burnuma doluyor ve yüksek sesle inliyorum, sonra karnını öpmeye başlıyorum.

Titrediğini hissediyorum. Yer değiştiriyor ve ben de fırsattan istifade pantolonunu dizlerine kadar indiriyorum, tam da hayal ettiğim gibi.

"Oh," diye nefes alıyor. Elleri tuniğinin önünü düzeltiyor ve sonra bana uzanıyor. "Oh..."

Pantolonunun bir bacağını çıkardım, sonra diğerini. Şimdi nefis bir şekilde çıplak. Narin bir ayak bileğini tutup ağzını kapat.

"Oh," diye tekrar nefes alıyor, sesi alçak ve gırtlaktan geliyor. Bacağından aşağıya, amına doğru öpüyorum.

"Oh." Ben onun tadına bakarken iniltisi mağarayı dolduruyor. "Oh..."

Eşim, diye düşünüyorum, tadı dilimde dans ederken şiddetli, sahiplenici bir sevinçle. Benim mükemmel eşim.

Elleri kalçalarının yanındaki kürkleri yumrukluyor ve dilimi kaygan kıvrımlarının üzerinde gezdirdiğimde tüm vücudunun titrediğini hissediyorum. Burada sıcak, tatlı ve ıslak ve onu ağzımla keşfediyorum, dilimin hangi hareketlerinin onu ağlattığını ve hangilerinin nefesini emdiğini görüyorum.

Li-lah'ın kalçaları ağzımla buluşmak için kalkıyor ve onu sabit tutmak için bir elimi kalçasına koyuyorum, böylece amını tekrar tekrar okşayabiliyorum.

"Oh, bekle," diye nefes alıyor.

Merakla başımı kaldırdım. Yanlış bir şey mi yaptım?

"Hayır," diye haykırıyor bir an sonra. Eli tekrar başımın tepesine gidiyor ve beni tekrar aşağı itiyor. "İ öyle demek istemedim. Harika gidiyorsun." Başı tekrar kürklerin üzerine düşüyor. "Başparmaklar yukarı."

Kıkırdıyorum ve görevime geri dönüyorum. Dilim daireler çiziyor

Üçüncü meme ucunun küçük tomurcuğunun etrafında. En hassas olanı o gibi görünüyor, ben de ona odaklanıyorum. Ağrıyan iniltileri beni ateşliyor ve adımı haykırana kadar

onu hevesle yalıyorum, tüm vücudu dilime tepki olarak
titriyor.

Mükemmel.

Arkadaşımla ilgili her şey mükemmel. Bu an?
Dudaklarımdaki tadı? Boşalırken kulaklarıma bastıran
yumuşak kalçaları?
Mükemmel.

Li-lah'ımı sabah alnına bir öpücük ve ardından amına bir
sürü öpücük kondurarak uyandırıyorum. Dün geceki yumuşak
çıgıllıkları ve inlemeleri rüyalarımın giriyor ve yola çıkmadan
önce onu doyurmam gerekiyor. Onu iki kez çıgık
attırdıktan sonra, saçlarımdan iki avuç dolusu bırakıyor ve
benim de boşalabilmem için elini sikimin üzerinde
kullanıyor.

Sanırım bundan sonra her sabah böyle uyanacağız. Günü
karşılamamanın çok hoş bir yolu.

Yıkanır, yemek yer ve kürklerimizi toplarız. Ben
eşyalarımızı toplarken Li-lah saçlarını örüyor ve ona
verdiğim çaydan yudumluyor. Yaşlılar Mağarası'na yürümek
birkaç gün sürecek,
Li-lah'ımı yormamak için yavaş gidiyorum. Gök-pençeler
dağlardan bu kadar uzakta avlanmazlar, bu yüzden acele
etmeyip yolculuğun tadını çıkarabiliriz.

Normalden de yavaş ilerleyeceğiz çünkü Li-lah'a
öğretmeye başlamalıyım. Bana el sözcüklerini öğrettiği
gibi, şimdi de kendisinin önerdiği gibi ona kendine
bakmayı öğretmeliyim. Nasıl hayatta kalacağı hakkında
daha az şey biliyor.

En küçük kardeşim Sessah'tan bile daha yaşlı.

Ona sabırlı, sessiz Warrek'in bana verdiği dersleri,
şimdi bile küçük kardeşime verdiği dersleri vereceğim.
Hepsini elle konuşarak ve eğer bu işe yaramazsa
parmaklarıyla ağızma dokunarak yapmalıyım. Öğrenmesi
çok önemli.

Ben de yatağın üzerindeki kürklerden birini alıp yere
seriyorum. Çayını yudumlarken bana bakıyor ve
gelmesini işaret ettiğimde kaşları havaya kalkıyor
yanıma otur. Yanaklarına parlak bir kızarıklık dokunuyor ve
başlıyor

Ağır ağır nefes alıyor ve ben de sikimin tepki olarak kabardığını hissediyorum. Şimdi bile onun tadına bakacağımı mı sanıyor?

Elbette bu fikir hoşuma gitti ama başımı salladım. Başka şeylere odaklanmalıyım. Kürkü okşuyorum. Daha kalın derilerden biri ve benimki gibi su geçirmez değil ama şimdilik idare eder. Deri tarafına çeviriyorum ve çantamı işaret ediyorum.

Kaşları kırışıyor ve çayını bir kenara bırakıyor. "Yatak?" diye soruyor eliyle işaret ederek.

Başımı sallayıp çantamı işaret ediyorum ve kelimeyi söylüyorum. Sonra birkaç deri kordon çıkarıyorum ve kürkün ortasına birkaç şey koyuyorum - erzak, su için fazladan bir deri, boş güveç torbasına koyuyorum. Onları ortaya koyuyorum, sonra bohçayı hızlıca yuvarlıyorum ve her iki ucundan bağlıyorum. Kayışları bir omuz kemeri oluşturmamı sağlayacak düğümler. Kendi çantamla aynı değil, ancak yapımı kolay bir taşıma - genç kitlerin güçlü olmadıkları zaman gösterdikleri her şey Normal bir çantayı taşıyacak kadar.

Gözleri tanıyarak genişliyor. "Bana sırt çantası mı yaptın?"

Hemen açıyorum ve sonra ona askıları uzatıyorum.

"Oh. Sanırım çantayı ben yapıyorum, değil mi?"

Başımı salladım.

"Pekâlâ, nasıl başlayacağımı gösterir misin? Bu kayış nereye gidiyor?" Gözleri coşkuyla parlıyor ve bana gülümsüyor. "Bana da fazla yüklenme."

Biraz zaman ve sabır gerektiriyor ama ona bohçayı nasıl yapacağını, omuz askılarını oluşturan düğümleri nasıl oluşturacağını, omuzlarında batmaması için nasıl sıkacağını gösteriyorum. Eserinden memnun görünüyor ve ona mızraklardan birini verdiğimde daha da memnun oluyor. Eğer

O bir avcı olacaksa, yürürken el ele tutuşamayız. İzleri aramaya, av hayvanlarını ortaya çıkarmaya ve yırtıcılara karşı tetikte olmaya hazır olmalı.

Kısa bir süre sonra, ona mağarayı bir sonraki ziyaretçi

için nasıl düzene sokacağını gösterdikten sonra ayrılıyoruz.
Gece boyunca kar yağmış ve Li-lah'ın adımları kar
yığınlarının üzerinde ilerliyor. Bu

Bugün yavaş bir yolculuk olacak, ama bu kamp kurup kürklerimize daha çabuk gidebileceğimiz anlamına geliyor. Bunun için çok hevesliyim.

Tek başıma bir avcı olarak Yaşlılar Mağarası'na bir gün gibi kısa bir sürede gidebilirim. Li-lah yanımdayken toplam beş gün sürüyor. Her günün her adımı ona öğretmekle geçiyor. Ona bıçağını nasıl tutacağını ve mızrağını nasıl fırlatacağını gösteriyorum. Yürürken ona izleri gösteriyorum ve ait oldukları hayvanları tarif ediyorum. Yolculuk ederken sabun meyvesi ve ateş yakıtı topluyoruz. Ona çevremizde nelere dikkat etmesi gerektiğini gösteriyorum - tehlike işaretleri, hava değişiklikleri, kar yığınlarının saklanmış et zulalarını gizlediği yerler. Ona sıcak akarsulara nasıl yaklaşacağını ve

Kıyılarda yaşayan ve yaklaşan her şeyi avlamak için bekleyen yüz yiyicileri uzaklaştırın. Duracak zaman yok Ama her gün taze et avlamayı başarıyorum ve her gece ateşi yaktıktan sonra ona iç organları dökmeden ve eti bozmadan nasıl keseceğini gösteriyorum.

Öğrenmesi gereken çok şey var ve bir avcı mağarasında mola verdiğimizde çok yorulmuştu, gücü tükenmişti.

ebbing. Ama öğrenmek zorunda, bu yüzden vücudumdaki her içgüdü beni onunla ilgilenmeye ve bunu onun için yapmaya çağırırken ateş yakması için ısrar ediyorum. Tek yapmak istediğim ona sarılmak ve bana karşı rahatlamasına izin vermekken ona karı nasıl eriteceğini gösteriyorum. Ona taze bir avın nasıl kesileceğini ve derisinin nasıl sıyrılacağını gösteriyorum.

Her gece bitkin bir halde kürklerin içine düşüyor. Bu gecelerde çok az öpüşüyoruz ve kollarımda uyuyakalıyor ve sabaha kadar uyuyor. Kendime sabırlı olduğumu söylüyorum ama bedenim onunkinden daha fazlasını istiyor. Dilimde onun amının tadını istiyorum. O bir özlem ve daha fazlasına ihtiyacım var.

Onu. Khui'min şarkısı sıkıntısıyla daha da güçleniyor ve Li-lah'ın benimle aynı acıyı hissetmemesini merak ediyorum.

Belki de rezonansın ne olduğunu gerçekten öğrendiğinde anlayacaktır. O zaman olması gerektiği gibi bir araya geleceğiz. O zamana kadar ona nasıl hayatta kalacağını öğreteceğim, tıpkı istediği gibi.

İhtiyaçtan ağrıyor olsam da Li-lah'ın yanımda olmasından keyif alıyorum. Onunla geçirdiğim her an öylesine yoğun bir haz veriyor ki kendimi neşe dolu hissediyor ve dünyaya hayret ediyorum. Her gülümseme beni gülümsetiyor.

Öğrendiğim her el-konuşma işareti bana gerçekten konuşabilmeye çok daha yakınım. Elinin benimkinin üzerindeki her dokunuşu bana onun eşim olduğunu ve istediğim her şey olduğunu hatırlatıyor.

Yolculuğumuzun beşinci gününün erken saatlerinde Yaşlılar Mağarası uzaktan görünüyor. Büyük, pürüzsüz, karla kaplı höyüğü tanıyorum, pürüzlü taş kayalıkların arasında çok yersiz. Burada duvarlar konuşuyor ve bana Li-lah'ımla nasıl konuşacağımı öğretecekler.

Başlamaya hevesli bir şekilde ona gösterdim.

LILA

Belki yorgun olduğumdan, belki de başka bir uzay gemisi görmeyi gerçekten beklemediğimden, ama karla kaplı büyük kubbenin ne olduğunu fark etmiyorum.

Girişi gördüğümde bunun bir mağara değil, bir uzay aracı olduğunu anlıyorum. Kapı yuvarlak, metal bir rampa kardan yukarı çıkıyor ve bir açıklığa benzeyen bir şeye giriyor.

Mızrağımı tutarak birkaç adım geri çekiliyorum ve Rokan'a bakıyorum.

Bana çocuksu bir heyecan sırtışı atıyor.

Tamam, korkmuş görünmüyor. Bense hâlâ bunun ne anlama geldiğini anlamaya çalışıyorum. "Bu bir uzay gemisi mi?"

Kaşları aşağı iner, uzaylılara özgü bir konsantrasyonla kaşlarını çatar ve sonra mağaraya girer

Jest.

Bunun kesinlikle bir mağara olmadığını belirtmek isterim, ama belki de onun dilinde uzay gemisi için bir kelime yoktur.

Adam kürk pantolon giyiyor ve mızrak taşıyor.

Tahminimce onun kültüründe çok fazla teknoloji yok. Ayrıca, birbirimizle konuşmayı öğrenmemize yardımcı olacak bir şey olduğunu söylediği için bizi bu yöne doğru yönlendiriyordu. I

ne demek istediğini anlayamadım.

Gerçekten bir uzay gemisi olacağını hiç düşünmemiştim. Ve bunun nasıl yardımcı olacağını bilmiyorum ama endişeliyim.

Mızrağımı vücuduma biraz daha çekiyorum, daha fazla hissediyorum

Elimdeyken rahatım. Açık girişi işaret ediyorum. "Oraya mı giriyoruz?"

Rokan başını sallar.

"Kimin gemisi bu?" Ben soruyorum. Bilmediğim başka bir uzaylı grubu mu var? Daha fazlası mı var? Alnımı ovuşturuyorum, iletişimimdeki boşluklardan dolayı hayal kırıklığına uğruyorum. Tek bildiğim, beni kötü adamlara götürüyordu ve benim hiçbir fikrim yoktu.

Ama bu fikir aklımdan geçer geçmez, onu reddediyorum. Rokan bunu yapmaz. Ona güveniyorum. Bana karşı iyi ve tatlı biri. Sorun bu değil. Yine de kafam karışık.

Rokan bir an düşünüyor ve sonra takip edemediğim birkaç hareket yapıyor. İnsanları işaret ediyor ama hangi insanlardan bahsettiğini bilmiyorum.

Girişi işaret ediyor ve sonra konuşma işareti yapıyor.

"İçeride insanlar var mı?" Mızrağımı elime alıp ve insanlara imzalatın. "Diğer uzaylılar mı? Diğer İnsanlar mı?" Ona işaret dilini öğretecek olan bu mu? Gidip onlarla konuşacak mıyız?

Omuz silkiyor ve benim kafam daha da karışıyor. Yani biz Buraya insan aramaya mı geldik? Ne aramaya geldik?

Endişem yüzümden okunuyor olmalı. Bana doğru ilerliyor ve elimi tutup sıkıyor. Benden ona güvenmemi istiyor. Gözlerimi onun yabancı yüzüne dikiyorum.

kaşlar, dişler, büyük kıvrık boynuzlar ve parlayan mavi gözler. Eğer iblis gibi görünen bir adama güvenebilirimsem araba büyüklüğünde insan yiyen pterodaktiller, sanırım ona uzay gemisinde birkaç adım daha güvenebilirim, değil mi?

Elimi onun elinin içine koyup başımı salladım. "Devam et."

Geminin içinde birkaç adım atıyoruz ve ne düşüneceğimi bilemiyorum. Girdiğimiz ilk oda muazzam ve bana biraz depo ya da büyük bir garajı hatırlatıyor. Duvarlar karanlık ve bazı kısımları buzla kaplı, ancak zeminin ortasında birkaç kütük var.

Taşlar ve yastıklar yanmış bir ateş çukurunun etrafında toplanmış. Bir köşeye sıkıştırılmış battaniye ruloları ve dokuma sepetler ve titreyen, ışıklı panelleri olan bir duvara yaslanmış mızraklar var. Bana avcı mağaralarından birini hatırlatıyor. Bu da garip. "Birisi yaşıyor mu? Burada mı?"

Evet der gibi bir hareket yapar ve bir süre sonra başını sallayarak mağaradan dışarı çıkar. Bu yüzden Birisi burada yaşıyor ama şu anda yaşamıyor olabilir mi? Ya da eskiden burada yaşıyordu ama artık yaşamıyor mu?

Yıkık dökük hangarın uzak tarafında bir dizi çift kapı ve bir başka büyük kapı var.

yarı açık bir şekilde sıkışmış. Rokan beni izliyor, ben de kar ayakkabılarımı çıkarıp botlarımı silkeliyorum ve etrafıma bakıyorum.

Tavandan kablolar sarkıyor ve zemin sanki hafif metal. Yürürken, bazı noktalarda biraz düzensiz olduğunu hissediyorum ve bir duvardan zeminin ortasına kadar uzanan uzun bir kılcal çatlak var. Panellerden birkaçı yanmıyor ve bu uzay gemisi her kimse, uzun süredir pek işlevsel olmadığı açık. I

Rokan'a dönüp baktığında mızrağını bir kenara bırakmış, ateş çukurunun yanına çömelmiş, kül ve yeni bir ateş hazırlıyor. O zaman güvende olmalıyız.

Tehlikede olsaydım, elinde silahla beni takip ediyor olurdu.

Biraz rahatlıyorum ve açık duran kapıya yöneliyorum, İçeriye bakıyorum. Uzun bir koridora açılıyor.

Kapılar. Buradaki enkaz çok kötü, duvar panelleri buruşmuş ve tavan yarıya kadar çökmüş. Eski bir uzay gemisinin yaşam alanı olabilir mi? Uzay gemileri hakkında bildiğim tek şey.

Bu yüzden sadece tahmin yürütüyorum. Yine de çok fazla toz ve kırık parça var, bu yüzden bana göre bu alan burada yaşayanlar tarafından pek kullanılmıyor. Kapıyı tutan sandık büyüklüğündeki yuvarlak kayanın üzerinden geçiyorum.

açın ve koridora doğru ilerleyin, ancak birkaç adım sonra geri dönün. Eğer büyük odada zemin düzensiz hissettiyseniz, bu alanda titrek hissediyorsunuz ve açık olan her kapı daha fazla enkaza açılıyor gibi görünüyor. Hayal kırıklığı yaratıyor. Ana hangara geri dönüp çift kapıya doğru ilerliyorum. Ben yaklaşıırken kayarak açılıyorlar, mağaza kapıları gibi. Güzel bir numara.

Burada koridor molozlardan arındırılmış ve iyi aydınlatılmış olup diğer uca göre daha az terk edilmiş görünmektedir.

Bunlar şu anki

Sanırım yaşam alanları. Burası boş ve beni biraz ürpertiyor olsa da, en azından düzenli görünüyor.

Koridor boyunca birkaç kapı var ve ben

Birincisi, anlamaya çalışıyorum. Kapı kolu yok ve yaklaştığımda benim için açılmıyor. Merak ettim, hareket ettim

ama aynı yanıtı alıyorum. Hah.

Belki biri kilitlemiştir? Hangarın ana bölümüne geri dönüyorum.

Rokan ayağa kalkıyor, bana yaklaşıırken yüzünde geniş bir gülümseme var.

Mutluluğunu görünce ısınmamak ve memnun olmamak elde değil ve kafam karışmış olsa da ben de gülümsüyorum. Elimle ateşi işaret ediyorum. Benim ateşim mi?

ROKAN

TArkadaşım bana tatlı ama şaşkın bir şekilde gülümsüyor. Buranın ne olduğunu bilmiyor. Ben biraz Hayal kırıklığına uğradım çünkü onun Har-loh gibi olacağını düşünmüştüm. Har-loh burada, Yaşlılar Mağarası'nın tuhaflığında çok rahat. Duvarları parçalara ayırıyor ve onları kendisiyle konuşturuyor. Shorshie ve diğer insanlar bile duvarları konuşturabiliyor. Li-lah'ım sadece bana bakıyor, sonra ateşe doğru ilerliyor ve başka bir ders bekleyerek bekliyor.

Belki de geldiği yerde böyle mağaralar yoktur? Onun kabilesi Shorshie'nin kabilesinden çok mu farklı?

Onunla çaresizce konuşmam gerekiyor. Göğsümdeki ağrının arttığını hissediyorum. Havaya ihtiyacım varmış gibi onunla konuşabilmeliyim. Çenemi ovuşturuyorum ve o tripodu kurup gözlerinde bir soruyla bana bakarken ateşe dönüyorum.

Yaşlılar Mağarası'nı pek ziyaret etmiyorum. Gerçi ben Har-loh ve Rukh ile dostuz, yollarımız pek kesişmiyor. Şimdiye kadar insan eşim olmadı ve insan sözlerini diğerleri aldığı anda aldım. Duvarları nasıl itaat ettireceğimi bilmiyorum. Har-loh'un ne dediğini bilmiyorum. Duvarlara bir şeyler yaptırmak için.

Başımı arkaya eğip durakladıktan sonra Yaşlılarla konuşmayı deniyorum. "Eşimle konuşmak istiyorum."

Sessizlik. Duvarlar cevap vermiyor.

Çenemi kaşıdım ve düşündüm. Duvardaki sesin bir adı var. Har-loh'un daha önce söylediğini duymuştum. Hatırlamakta zorlanıyorum. Cu-hor? Hayır, bekle. Pew-hor? Kulağa doğru geliyor. "Pew-hor, konuş benimle."

Pew-hor cevap vermiyor.

Li-lah başını bana doğru eğdi. "Kiminle konuşuyorsun?" Mağarayı işaret ediyorum ve ismi tekrar söylüyorum.

Dudaklarımın hareketini izliyor, kaşları çatılıyor. "Puhur? Bekle, bilgisayar mı? Burada bir bilgisayar mı var?" Tanıdık gelmeyen bir hareket yapıyor.

Tekrar ediyorum. Bu da duvarları uyandırmıyor, bu yüzden onun adını deniyorum. "Com-pew-hor, benimle konuşmak istiyorum dostum."

"Sorunuzu anlamıyorum," diye sesleniyor duvarlar sa-khui dilinde. "Lütfen sorunuzu yeniden ifade edin."

"Eşimle konuşmak istiyorum," diyorum ona tekrar, hevesle. Şimdi benimle konuşuyor.

"Kiminle konuşuyorsun?" Li-lah yüzünde temkinli bir ifadeyle soruyor. Arkasına bakıyor. "Burada başka biri mi var?"

Elini tuttum ve kendi elimde sıktım. Bilmiyorum. henüz kelimeleri bulamadım. Ama çok yakında öğreneceğim ve o zaman ona her şeyi açıklayacağım. Parmak eklemlerini öptüm ve sonra kom-pew-hor'la tekrar konuştum. "Com-pew-hor, eşimin kim olduğunu öğrenmek istiyorum. dil."

"Dillere yardımcı olmak bu birimin birçok işlevinden biridir. Öğrenmek istediğiniz dilin adını biliyor musunuz?"

"El dili," diyorum gururla ve dostumun parmak eklemlerini tekrar öpüyorum.

Sessiz bir duraklama olur ve sonra duvarlar tekrar konuşur. "Bu sistem o dili tanımıyor. Lütfen belirtin: öğrenmek istediğiniz dilin köken gezegeni neresidir?"

Kaşlarımı çatıyorum, arkadaşımın parmak eklemlerini ovuyorum. Plah-net? Or-gen?

"Elle konuşmayı öğrenmek istiyorum," diyorum tekrar.

"Buna başka ne denir bilmiyorum."

"Bana neler olduğunu anlat," diyor Li-lah, bana bakarken yüzünde endişe okunuyor. "Bu beni korkutuyor. Eğer sen benimle konuşmuyorsun, kiminle konuşuyorsun?"

Sinirli bir ses çıkarıyorum ve duvarlara bakıyorum. "Elle konuşmayı öğrenmek istiyorum. Eşim sesleri duyamıyor ve ben onunla konuşmak istiyorum."

Yumuşak ses tekrar konuşur. "İki dil duyuyorum. Bu bilgisayarın varsayılan dil olarak İnsan İngilizcesine geçmesini ister misiniz?"

"Evet? Elle konuşmayı öğrenmek istiyorum. Eşim ağız konuşmasını duyamıyor. Sesleri duymuyor."

Bir duraklama daha oldu. "Partinizden biri mi duyuyor dis-ay-buhld?"

Hırlamamaya çalışıyorum, çünkü bu Li-lah'ı telaşlandıracak. "Bu kelimeyi bilmiyorum."

"Üzgünüm ama cevabınızı anlamıyorum." Hayal kırıklığıyla boğuk bir ses çıkardım.

"Üzgünüm ama yanıtınızı anlamıyorum," diye tekrarlıyor duvarlar. "Lütfen daha açık olun."

"Eşim seni duyamıyor," diye homurdandım. "Onun el konuşmasını öğrenmem gerek."

"Partinizde dis-ay-buhld duyan var mı?" Tekrar sorar.

"Duymuyor," diye kabul ediyorum, sorduğu şeyin bu olup olmadığından emin değilim. Neden normal sa-khui kelimeleriyle konuşmuyor?

"Komutlar için bir vis-yoo-all ter-muh-nal ister misiniz?" diye soruyor.

Anlamıyorum. Ama bunu tekrar söylemek beni hiçbir yere götürmeyecek. "Evet?" Tekrar söylüyorum, temkinli bir şekilde. Endişeleniyorum.

Ana mağaraya geri dönün ve duvarları düzgün bir şekilde konuşturmak için Har-loh ve eşini geri alın.

Yan tarafta, mağara duvarının bir kısmı titriyor. Işık karalamaları beliriyor ve taşın üzerinde kıpırdanıyor. Bu

Bana hiçbir şey ifade etmiyor ama Li-lah boğuk bir ses çıkararak ayağa fırlıyor ve ellerini ellerimden çekip alıyor. Merak ettim, onu takip ettim.

LILA

Burada bir bilgisayar var.

Yani, tabii ki burada bir bilgisayar var. Bu bir uzay gemisi, değil mi? Duvarlarda ışıklar var ve Teknolojik görünümlü şeyler, bu yüzden işleri yürüten bir bilgisayar sistemi olması mantıklı. Duvarda kayan kelimeler bir kızın görebileceği komut istemine benziyor ama tanıdığım bir dilde değil. Rokan'ın son birkaç dakikadır konuştuğu kişi bu mu? Beynimi zorluyordum. Dahili telefondan biriyle ya da benimle konuşuyordu.

Ama burada bir bilgisayar olması ve ona sözlü işaretler vermesi mantıklı. Yazmam gerektiğini bildirmiş olmalı ve şimdi yanıt veriyor. Duvara dokunuyorum. kelimelerin görüldüğü yerde. Bir klavye görmüyorum ve dili bilmiyorum.

"İngilizce yazmasını iste," diyorum ona, bakışlarım duvarla yüzü arasında gidip geliyor. Hiçbir şeyi kaçırmak istemiyorum.

Başını tekrar arkaya yatırıyor ve dudakları kıpırdatarak bir şeyler söylüyor.

Bir an sonra duvardaki yazılar değişir.

Selamlar. Varsayılan olarak İnsan İngilizcesi kullanacağız Aksi bildirilene kadar ayar. Cevaplarınızı girmek için bir terminal mi istiyorsunuz? Eğer öyleyse, ekranın altındaki düğmeye basın ve dokunmaya duyarlı bir giriş pedi kullanılabilir hale gelecektir.

Dizlerimin üzerine çöküyorum ve ellerimi duvarda gezdiriyorum, heyecanla. Küçük bir delik var.

Söz konusu düğme eskiden vardı ama o da kırıldı. Yine de parmağımı oraya sokup çekiçle vuruyorum.

Bir şey kıpırdıyor ve yüzümde bir miktar hava dolaşıyor, sonra siyah bir ped duvardan yarı fırlıyor ve sonra sıkışıyor. Rokan bıçağını kaptı, ama ben bir bıçak salladım.

Bıçaklamadan önce onu durdurmak için elimi ona doğru uzatıyorum. Bu şeye ihtiyacım var. Yaklaşık bir kitap büyüklüğünde ve çok düz.

iPad gibi. Bir parmağımı yüzeyde gezdiriyorum, belki o da öyle davranır diye.

Dokunduğumda yanıyor ve her birinin içinde alfabenin bir harfi olan birkaç daire beliriyor. Hiç de öyle görünmüyor.

QWERTY klavye gibi sıralanmışlar ama bunu kullanabilirim.

Parmaklarımı dudaklarıma bastırıyorum, düşünüyorum ve sonra yazıyorum.

Neredeyim ben?

Üzerinde herhangi bir noktalama işareti ya da büyük harf yok, ancak bilgisayar ekranı bir süre sonra yanıt vererek

Rakamlarla ve anlamadığım bir kelimeyle. Pekâlâ, uzay koordinatları bana hiç yardımcı olmuyor. Matematiğe bakıyorum

formülünü ekrana getirin ve farklı bir taktik deneyin.

alanın görsel haritası

Bana yakındaki tepelerin bir resmini gösteriyor. Yine pek yardımcı olmadı. Yazmaya devam ediyorum.

coğrafi harita kıta haritası

Ekran tekrar değişiyor ve bu sefer kıtaları görüyorum. Dünya daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyor.

Bulduğum kıtanın solunda adalarla ve yüzen büyük buz parçalarına benzeyen şeylerle dolu devasa bir su kütlesi var. Aslında, baktığım şeyin çoğu bir buz kütlesine benziyor. Gerçekten yeşil bir kuşak yok.

görebiliyor ve ekrandaki üç kıtanın hepsi de, bilgisayardan ekvatoru göstermesini istedikten sonra bile, bu kıta kadar buzlu görünüyor.

Ekvatordayız. Bu iç karartıcı. Bir an düşündüm ve tekrar yazdım.

dünyanın mevcut konuma göre konumu

Bir yıldız haritası beliriyor, küçük bir ok Samanyolu'nun fırlıdak çemberi üzerinde küçük bir noktayı işaret etmeden önce galaksiler yakınlaşıyor. Bunu görmek bile midemi bulandırıyor ve kederli bir hıçkırıkla savaştık zorunda kalıyorum.

Eve asla dönemeyeceğimi hatırlatacak bir tokat mı istiyordum? Az önce bir tane yedim.

Rokan nazık bir parmakla yanağıma dokunuyor ve ona bakmam için beni çeviriyor. Gözlerinde endişe var ve kuyruğu görüş alanımın köşesinde sallanıyor. Tedirgin. Muhtemelen benim için endişeleniyor. Kolumu okşuyor ve yüzünde bir soru var.

"Ben iyiyim," diyorum ona ve tamam işareti yaparken bile gülümsemeyi başarıyorum.

Önce elimi, sonra kendisini, sonra da kelimelerle dolu ekranı işaret ediyor.

Doğru. Buraya dil öğrenmeye geldik. Parmaklarımı esnetip tekrar yazmaya başlıyorum.

dil öğretebilir misiniz

Kelimeler ekranda hızla akıyor.

Bu geminin yapay zekası yirmi binden fazla yaygın dil ile programlanmıştır. Dilsel bir yükleme almak ister misiniz?

İşte şimdi bir yerlere varıyoruz! Arkadaşımın asl öğrenmesine ihtiyacım var.

amerikan işaret dili

Bilgisayar bir an düşünüyor, sonra kelimeler tekrar ekranı dolduruyor. Veritabanımda bu dili tanımıyorum. Aslaanti mi demek istediniz?

Bu şeyin yirmi iki bin dili var ve ihtiyacım olanı yok mu? Tamamen yıkıldım. Dudağımı ısıriyorum ve Rokan'a bakıyorum. Belki başka bir isimle biliyordur. Ya da... Eski geminin etrafına bakıyorum ve yeni bir fikir ediniyorum. Bu gemi ne kadar zamandır bu gezegende

Acil iniş 289 yıl önce gerçekleşmiştir. Lütfen bu sistemin 'yıl'a atıfta bulunduğunda hesaplandığını unutmayın

Bu gezegenin Dünya gezegenine karşı yörüngesine dayanmaktadır.

Peki, tamam. İşaret dilini bilmez. Eğer buradaki yıllar dünya yıllarına benziyorsa, işaret dili henüz icat edilmedi bile. Lanet olsun. Terminali yere bırakıp uzaklaşıyorum çünkü düşünmem gerekiyor. Parmaklarımı şakaklarıma sürtüyorum.

Rokan bir an sonra yanımdaydı. Elimi tutuyor ve sonra göğsüne koyuyor, böylece mırıltısını hissedebiliyorum. Gözlerindeki endişe yürek parçalayıcı. Bir şeylerin ters gittiğini biliyor.

İlerliyorum ve o da beni kollarının arasına alıp sarılıyor. Sarılmak iyi hissettiriyor. Gözlerimi kapatıyorum, Göğsünün mırıltısını yanağımnda hissediyor ve bunun nasıl bir ses olduğunu bilmeyi diliyordum. Onunla gerçekten konuşmak istiyordum, kafa karışıklığı olmadan dürüstçe bir konuşma. I

İşaret dilini bilen tek kişi olmamak istedim - burada olmayan Maddie dışında. Ben istedim ki Ben sadece yük olmak yerine, gerçekten yoldaş olabilirim.

Yük olmaktan gerçekten nefret ediyorum. Yemek, barınak ve diğer her şey için ona bağımlı olmam yeterince kötü. Bir konuda eşit olmamızı istedim.

Üzülmemeliyim. Ona işaret dilini öğretiyorum. ve iletişimimiz her geçen gün daha da iyiye gidiyor. Sadece umutlandım. Hepsi bu. Ellerimi onun geniş, sıcak sırtında aşağı yukarı kaydırıyorum ve kendi kendime gülümsüyorum. Ona öğretebilirim.

Sonra aklıma yeni bir fikir gelince gözlerim fal taşı gibi açılıyor.

İyi olduğumu belli etmek için göğsünü okşuyorum, sonra bilgisayara koşup tekrar tuş takımını elime alıyorum. Zihinsel olarak sorumu oluşturmaya çalışıyorum ve sonra yazıyorum.

veritabanınızdaki dili, bir kerelik dilsel yükleme yapabileceğim birine öğretebilir misiniz?

oküler ışık dalgası. Beyin dokusundaki sinapslarla bağlantı kurar ve bilgiyi serebral kortekse taşımak için kırılır.

Ellerimi büktüm ve anlamaya çalışarak iki kez okudum.
Yani sanki bir lazer ışını bilgiyi vuruyor

Birinin kafasına. Tamam. Bu kulağa çok saçma geliyor. Ama aynı zamanda potansiyeli de var gibi. Eğer sana dilimi öğretirsem, sen de arkadaşına öğretebilir misin?

Bu yapay zeka tarafından işlenen herhangi bir bilgi bir alıcıya aktarılabilir.

Böylece ben bir kelime bankası oluşturabilirim ve sen de bunu onun beynine gönderebilirsin.

Sorgu: kelime bankası?

kelimelerin bir listesi ve çevirileri Olumlu.

Heyecanla yumruğumu sıkıyorum. Sonra bir an düşünüyorum ve tekrar yazıyorum. bu görsel bir dil görselleri girebilir miyim

Görseller kabul edilebilir bir

formattır. nasıl başlayacağız

Görsellerinizi ne zaman kaydetmek istediğinizi bana bildirin ve başlayalım.

Heyecanlıyım. Göz korkutucu bir görev ama yapılabilir. Bir ya da iki gün ayırıyoruz ve aklıma gelebilecek tüm işaret dilini bilgisayara yüklüyorum, o da dönüp bilgileri Rokan'ın beynine aktarıyor. Çok fazla

O kadar çok işaret var ki hepsini nasıl hatırlayacağımı düşünürken zihnim bulanıyor. En iyisi nedir?

Bunu yapmanın bir yolu var mı? Alfabe tabii ki, ama ondan sonra? Ortak işaretlerle başlayabilirim ya da alfabetik olarak tekrar yazıyorum. bir sözlüğünüz veya başlangıç noktası olarak kullanabileceğim bir kelime listeniz var mı?

İngilizce kelimeler ve tanımlar sözlüğüne erişim.

Nerede sergilenmelerini istersiniz?

Heyecanla Rokan'a dönüyorum, ıslıl ıslıl.

ROKAN

Mağaranın sesi Li-lah'ın el konuşmasını bilmiyor. Bu durum karşısında şok oldum ve sinirlendim, ta ki Li-lah bana ellerinin küçük, yatıştırıcı dokunuşlarıyla öğretecek, tıpkı

bana öğretiyor. Aklına gelen her kelime için ona her hareketi söyleyecek. Sonra, o da bana ve onunla konuşabileceğim.

Günlerce sürecek ama bunu yapmaya kararlı. Bana hızlı bir öpücük veriyor ve duvara dönüp çalışmaya başlıyor.

Li-lah'ım çok zeki. Onun kıvrak zekası beni çok etkiliyor. Bu sorunu benim yardımım olmadan çözdü. Yanıp sönen kelimelerle konuşmasını ve ellerini hareket ettirmesini izlerken gururla doluyorum.

Arkadaşım akıllıdır.

O halde benim görevim onun rahat etmesini sağlamak olacak. Büyük, kare yastıklardan birini duvarın yanındaki yerine çekiyorum. Su tulumunun dolu olduğundan emin olurum ve onun için daha fazla taze su eritirim. Taze et kızartırdım ama yırtıcı hayvanlar olabilir diye Li-lah'ımı yalnız bırakmaya cesaret edemiyorum. Bu bölgede çok azlar ama onu riske atmayacağım. Güvenlik.

Mağaraya yakın duruyorum, giriş her zaman görüş alanımda ve ateş için yakıt topluyorum. Kürkleri açıyorum ve bizim için sıcak, rahat bir yuva yapıyorum. Onu sıcak yemekle besleyemeyeceğim için, onun yerine yol kumanyasıyla birlikte çay yapıyorum. Bu sırada Li-lah odanın köşesinde oturuyor ve duvara el kol hareketleri yapıp konuşuyor.

Birkaç saat sonra, su tulumu boşaldı ve ben onunkini benimkiyle değiştir. Sesi çatlamaya ve cızırdamaya başlıyor ve gece ilerledikçe devam ediyor. Hareketleri yavaşlıyor, esniyor ve sesi cızırtılı çıkıyor.

Bu kadar yeter, karar verdim.

Yalnız ateşin başından kalkıp Li-lah'ın yanına gidiyorum ve onun görüş alanına yaklaşıyorum. Bana doğru bakıyor, el-konuşma hareketini bitiriyor ve sonra neredeyse boş olan su tulumundan bir yudum almak için duraklıyor. O bir şey söyleyemeden onu kollarıma alıp ateşe götürüyorum.

"Hey," diye itiraz ediyor, sesi kuru ve cızırtılı. "Daha içim bitmedi."

Onun sözlerini görmezden geliyorum. Benim gözümde işi bitti. Sesi kalmadı ve boynu bükük. Böyle olmayacak. O benim eşim ve ona bakmak benim görevim. Onu ateşin yanındaki kürk yuvasına bırakıyorum ve o da elleriyle yüzünü ovuşturuyor.

"Beş dakika daha-"

Ellerimi omuzlarına koyup onları ovmaya başladığımda sözleri kesiliyor. Onun yerine gözlerini kapatarak inliyor. Sikim hemen karşılık veriyor ve khui'm mırıldanıyor

Şimdi ona dokunduğum için daha yüksek sesle. "Boynumun ağrıdığını nereden anladın?" diye yüksek sesle düşünüyor. "Boş ver, işaret dilini öğrendikten sonra bana anlatabilirsin."

Kendi kendime başımı sallıyorum. Kelimelerini öğrendiğimde ona pek çok şey anlatacağım.

İç çekiyor ve ellerime yaslanıyor, ben de Onun için bu küçük şeyi yapabildiğim için memnun bir şekilde omuzlarını ovmaya devam ediyorum. Ona pek çok soru sormak istiyorum ama dinlenmesi gerekiyor.

"Şu ana kadar aptal İngiliz dilinde ne kadar çok kelime olduğunu fark etmemiştim," diye mırıldanıyor. "Biliyor muydun
-"

Onu susturmak için parmağımı dudaklarına bastırıyorum. Sesini kurtarması gerekiyor. Şimdiden bana acı verecek kadar kuru ve hırıltılı geliyor.

Li-lah başını sallıyor ve ben de bir süre daha omuzlarını ve sırtını ovduktan sonra ona bir fincan çay getiriyorum. Çayını bitirene kadar onu izliyorum, sonra da yeterince yediğinden emin olana kadar onu küçük parçalarla besliyorum. Ayağa kalkmaya başlıyor, Onu bekleyen duvarı işaret ediyor ama ben başımı sallıyorum ve ona sert bir bakış atıyorum. Kal işareti yapıyorum ve kürkleri gösteriyorum.

Başını sallıyor ve tartışamayacak kadar yorgun bir şekilde tekrar uzanıyor. Elleriyle çenesini yukarı kaldırarak karnına yaslanıyor. "Sırtımı biraz daha ovar mısın?"

Hiçbir şey bana daha fazla zevk veremezdi. Kürklere

doğru ilerledim ve onun küçük, boynuzsuz tepesine bir
öpücük kondurdum.

Yumuşak yelesi insan kafası. Onu dilime almalı günler oldu ve ben bencil bir avcıyım çünkü onun tadını arzuluyorum. Yorgun ama belki ona zevk verebilirim. Parmaklarımı tuniğinin omzunda gezdiriyorum ve sonra çıkarmasını istediğimi bildirmek için dokunuyorum. Utanacak mı yoksa çıkaracak mı?

Oturduğunda khui'm zevkle gurulduyor. Tuniğini çıkaracak kadar uzun bir süre sonra tekrar uzanıyor ve bana çıplak sırtının ince çizgisini gösteriyor. Onu böyle görmek bana Li-lah'ımın ne kadar kırılğan olduğunu hatırlatıyor. Ona karşı her zaman dikkatli olmalıyım. Ben ondan çok daha iriyim, ellerim onun göğüs kafesini kaplayabilir. Khui'm benim için bu kadar narin birini nasıl seçti bilmiyorum ama başka kimsem olmayacak.

Ellerimi yumuşak sırtında aşağı yukarı kaydırıyorum ve uykulu bir zevk sesi daha çıkarıyor. Onu okşarken, yorgun kaslarını yoğururken hareket etmiyor. Bu bir süredir onun için yorucu bir yolculuktan - dağlardan Yaşlılar Mağarası'na. Yürümeye ek olarak, onu iz sürmeyi ve toplamayı öğrenmeye zorluyorum. Yorgun olmasına ve sırtındaki kasların gergin olmasına şaşmamalı. Onu her gece zevkten inleyene kadar ovmalıyım.

Bu düşünce kesemi sıkıyor ve kendimi toparlamak için gözlerimi kapatıyorum. Rezonans yakında tamamlanmalı, Çünkü her geçen gün ona direnmek daha da zorlaşıyor.

Yakında konuşacağız ve bizi birbirimize bağlayan şeyin ne olduğunu anlayacak. Biraz daha sabredebilirim, özellikle de bana kelimelerini öğretebilmek için ne kadar çok çalıştığını gördüğüm için.

Sanki zihni benimkine bağıymış gibi mırıldanıyor: "Seninle konuşabilmek için sabırsızlanıyorum. Gerçekten konuşmak ve karşımdakinin ne söylemeye çalıştığını merak etmemek için."

Ben de aynısını hissediyorum. Eğiliyorum ve ağzımı omzunun yumuşak teninde nazik bir okşamayla gezdiriyorum. Belki de o

Ağzımı amına dayayıp onu yalamama izin vermeyecek kadar yorgun değil-

Sırt üstü dönüyor, yumuşak, kapüşonlu gözleriyle bana bakıyor. Memeleri tamamen görünüyor ve daha önce olduğu gibi onları saklamaya ya da örtmeye çalışmıyor ve bu beni dolduruyor zevkle. Benim yanımda çıplak olmaya alışıyor ve bu hoşuma gidiyor. Li-lah bir eliyle uzanıyor ve ağzımın izini sürüyor. "Acaba sesin neye benziyor?"

Sözleri bana üzücü geliyor ve ben de dikkatini dağıtmak için avucunu öpüyorum. Sesimin neye benzediği önemli değil. Onun sesi gibi çıkıyorum. Ben onunum.

Dişlerim tenini sıyrırken Li-lah küçük bir inilti çıkarıyor. Sonra ellerini göğsüme götürüyor, üzerimde gezdiriyor ve dokunabildiği her yerime dokunuyor. Uzanıyorum

Onun yanında, küçük bedenini ezmek için bir dirseğimi dikkatlice onun yanına dayadım. I eşime duyduğum ihtiyaçla doluyum. Onu her yerinden öpmek, ağzımı teninin her zerresine koymak ve dilimle tadına bakmak istiyorum. Ağlayana kadar sularını içmek istiyorum.

"Daha önce hiç kimse için böyle hissetmemiştim," diyor ve uzun saç örgüme uzanıyor. Bir an saçımın ucuyla oynuyor ve sonra benimle göz göze geliyor. "Sen hissettin mi?"

Bu soru beni üzüyor ve sinirlendiriyor - eğer o rezonansı anlasaydı, sormazdı. Onun benim eşim, diğer yarım olduğunu bilirdi. Bir başkası için böyle hissetmemin imkânı yok. Tüm hayatım boyunca onu beklediğimi bilirdi. Ama bunları ona henüz söyleyemiyorum çünkü söyleyecek kelimelerim yok. Elini kendi elime alıyorum. parmak eklemlerini öpüp kalbime yaslayacağım.

Yumuşak gülümsemesi kuyruğumu titretecek kadar güzel, vücudum titriyor. "Ben de sana bağımlıyım."

Yanılıyor; o benim kadar bağımlı değil. Öyle olsaydı, eşim olmanın ne demek olduğunu anlamasını beklerken sessizce katlandığım ıstırabı anlardı. O

onu tutmanın ve her yönden benim olmaya hazır olduğunu söyleyen sinyali sonsuza dek beklemenin ne kadar zor olduğunu bilirdi.

Her sabah uyandığımda hissettiğim sevinç ve umutsuzluk karışımını bilirdi ve o benim ve ben onu henüz sahiplenmedim.

"Oh," diye fısıldıyor ve parmakları kuyruğuma uzanıyor, Yanındaki kürkleri karıştırıyor. "Şu zavallı kuyruğuna bak - eğri büğrü iyileşiyor." Li-lah parmaklarını kuyruğun uzunluğunda gezdiriyor; gök pençe saldırısından sonra kemikler artık bükülmüş durumda.

Çürükler soldu ve acı geçti ama eskisi gibi düz durmuyor.

"Kuyruğunda bir bükülme var."

Ve tekrar okşuyor.

Kuyruğumdaki parmakları bir erkeğin dayanabileceğinden çok daha fazla. Benimkini daha önce hiç okşamamıştı ve şimdiye kadar mahmuzum kadar hassas olduğunu fark etmemiştim. Savaşığım inilti benden fışkırıyor ve kuyruğuma bastırıyorum.

Başını karnına yaslamış, ona dokunmak için yanıp tutuşuyor ama önce onun onayını almak istiyordu.

"Eeek, boynuzlara dikkat et," diyor ve başımı dikkatlice kaldırıyorum. Gözlerimiz kilitlendiğinde dudağını şakacı bir şekilde ısıyor ve parmağını memesinin pembe ucunda gezdiriyor. "Eğer

"Başını egeceksin, belki şuraya?" Ve dudaklarını müstehcen bir şekilde yalıyor.

Gördüğüm manzara karşısında boğazımda sahiplenici bir hırıltı yükseliyor. Yaşayan en şanslı erkek benim çünkü o benim. Eğildim ve yumuşak, pembe ağzını nazikçe öptüm. Sonra daha da aşağı inip, nefes nefese kalıp boynuzlarıma yapışana kadar yumuşak, pembe memelerini öpüyorum.

Ondan sonra, taytını çekiştiriyorum ve yumuşak, pembe amını, suları dilimin üzerine akana ve ağlamaktan bitkin düşene kadar öpüyorum.

Kendi zevkim başka bir günü bekleyebilir. Sadece onun için bunu yapabilmek mi? Şimdilik, bu yeterli.

LILA

I Bilgisayarın bana tükürdüğü kadar çok kelimeyi gözden geçirmek üç uzun gün sürüyor. Üç. Çooooook uzun. Gün.
Değil

Sözlükteki her kelime Buz Gezegeni İşaret Dili'ne (ya da şaka yollu söylediğim gibi IPSL'ye) giriyor. Örneğin Rokan'ın 'kitap' ya da 'hindi' işaretini bilmesine gerek kalmayacak. Bu işleri hızlandırıyor, ancak her bir kelimeyi ve hareketi bilgisayara aktarmak hala acı verici derecede yavaş bir ilerleme.

Her akşamın sonunda sesimi kaybediyorum ve Rokan beni çay ve sarılma ile şımartıyor (ve tamam, çok fazla kürklerin içinde uyuyana kadar). Her sabah uyandığımda boğazım daha iyi oluyor ki bu oldukça etkileyici. Bir boğaz ağrısından hiç bu kadar çabuk iyileşmemiştim.

Ama kabul ediyorum. Belki de vücudum bunun yapılmasını ne kadar çok istediğimi biliyordur.

Gün boyunca Rokan'ın ava çıkması gerekiyor, bu yüzden güvenliğim için geminin kapılarını kapatmak zorundayım. Kapıyı çaldığını duyamıyorum ve bilgisayara onu içeri alması konusunda güvenmiyorum, bu yüzden kendimi kalkıp gerinmeye zorluyorum - ve düzenli olarak. O her zaman yeni

et, ateş için daha fazla yakıt ve yorgun uzaylı kız arkadaşı için çok ama çok öpücük.

İş yorucu olsa bile, şirket mükemmel.

Üçüncü günde Z harfini geçtim. Bizim durumumuz için geçerli olan çok fazla 'z' kelimesi yok - zip, belki. Zoom? Muhtemelen değil. Sıfır. Tabii. Hayvanat bahçesi? Hayır. Kelimelerin listesini gözden geçiriyorum ve sonra, aniden, hiç yok

daha fazla kelime geçecek.

Vay be. Ben bittim.

Arkama yaslandım, boynumu ovuşturdum ve ekrana bakarak bir şey kaçırıp kaçırmadığımı düşünmeye çalıştım. Alfabeyi öğrendim. Sayıları öğrendim. Hatırladığım kadarıyla bazı argo kelimeler bile ekledim. Zamanı geldi mi?

Neredeyse doğum günümümüş gibi hissediyorum.

Koltuğumdan fırladım ve dışarı açılan kapılara doğru koştum. Kapıları açıp karla kaplı rampaya çıkıyorum ve arkadaşımı arıyorum. Yeterince eminim, o

bir omzunda büyük bir avla gemiye doğru geri dönüyor. Ne zaman mola vermeye hazır olduğumu her zaman biliyor gibi görünmesi şaşırtıcı, çünkü onu ne zaman arasam, tam orada. Sanki biliyor gibi.

Gelmesi için el sallıyorum ve bakışları üzerime düştüğünde yüzünde bir gülümseme belirliyor. Sırtıttığı zaman nefes kesici oluyor ve bana doğru biraz daha hızlı koşarken mırıltılarımın hızlandığını hissediyorum. Kapıya vardığında heyecandan neredeyse zıplıyordum. Hazır, diye imzalıyorum ve sonra duvardaki bilgisayar terminalini işaret ediyorum.

Ben işaret edene kadar kaşları çatılıyor ve sonra parlıyor. Geniş bir sırtışla, avını kapının yanına bıraktı. Belli ki dil meselesi kadar önemli değil. Elimi tuttu. ve çocuklar gibi heyecanla bilgisayarın başına koşuyoruz. Ben

Neredeyse beklentiyle titriyorum, bu aptalca ama her düzeyde iletişim kurabilmemiz benim için birdenbire çok önemli hale geldi.

Konuşuyor ve elini sıkıca tutarak ağzının hareketini

izliyorum. Bir an bekliyor ve sonra tekrar konuşuyor,

ve sonra parmaklarımı sıkıyor. Yerde kırmızı bir nokta yanıyor ve Rokan'a bakmadan önce merakla ona bakıyorum. Yerdeki noktayı işaret ediyor ve sonra gözünü gösterip konuşma işareti yapıyor. Tamam, bilgisayarın göz indirmeyle ilgili bir şey söylediğini hatırlıyorum, bu yüzden gözünü işaret ediyor olmalı.

Daha sonra yaptığı uyku hareketi biraz kafamı karıştırdı, Ama belki de sonrasında biraz kestirmesi gerekecek? Bu düşünce beni heyecanlandırıyor - içimde biriktirdiğim tüm kelimelerin dökülmesine izin vermek için sabırsızlanıyorum - ama o bu sistemi benden daha iyi biliyor.

Rokan elimi ağzına götürüp parmak eklemlerimi öpüyor, sonra da yerimde kalmamı işaret ediyor. Yerdeki kırmızı parlayan noktaya doğru ilerliyor ve bilgisayara bir şeyler söylüyor. Tavandan mekanik bir kol çıkıyor ve ben şaşkınlıkla ona bakmakla o kadar meşgulüm ki, bir lazer ışını Rokan'ın yüzüne doğru fırlayıp yere yığılana kadar ne yaptığını fark etmiyorum.

"Rokan!" Ağlayışımın şiddetiyle boğazım ağrıyana kadar onun adını haykırdığımı fark etmiyorum. Kendimi ona doğru fırlatıyorum, başını kucağıma alıp yanağını okşuyorum. "Rokan?" Onu uyandırmaya çalışarak tekrar söylüyorum. Soğuktan bayılmış, koca uzaylı bedeni yere yayılmış. Zavallı, çarpık kuyruğu gevşek, ve gözyaşlarına boğulacak gibi oluyorum. "Umarım 'uyku' derken kastettiğin şey budur," diyorum kadifemsi yanağını okşayarak.

Duvara yerleştirilmiş bilgisayar ekranına bakıyorum ama olağan dışı bir şey yokmuş gibi görünüyor. Bu arada, mekanik lazer kolu tavana düzgünce yerleşiyor ve sanki hiç orada olmamış gibi kayboluyor.

Rokan'ın yanağını tekrar okşuyorum ama o hala baygın. Endişeyle dudağımı çiğniyorum, düşünüyorum. Kalkıp bilgisayara bir soru sormalıyım ama erkeğimin yanından ayrılmak istemiyorum. "Bilgisayar," diye sesleniyorum ve umarım beni duyabiliyordur.

"Rokan'ın bilinci yerinde değil. Az önce yaptığınız işlemde sonra bu normalse, lütfen ekranı yeşile çevirin." Bu sadece Düşünebildiğim tek şey, başımın çılgınca düşüncelerle

dönmesi.

Bir dakika sonra ekran yeşil renkte yanıp söner.
Rahatlayarak nefes veriyorum ve Rokan'ın yanağını
tekrar okşuyorum.

Tanrıya şükür. "Bilgisayar, bir saatten az baygın kalacaksa
ekranda mavi, bir saatten fazla baygın kalacaksa kırmızı
yanıp söner mi?"

Ekranda kırmızı yanıp söner.

Lanet olsun. Rokan'ın uyuyan muhteşem yüzüne
bakıyorum. Yanına kıvrılıp başımı göğsüne koymak ve
öylece beklemek istiyorum. Ama ateş kömürden başka bir
şey değil ve

Kapının yanında, eti tütsülenmezse çürüyecek olan tüylü
midilli görünümlü büyük bir leş var ve suyumuz azaldı.
Rokan bana bu hayvanlarla nasıl ilgileneceğimi öğretiyor.
kendim. Sanırım şimdi bunu yapmaya başlamak için iyi bir
zaman.

Boynuzlarına dikkat ederek başını yavaşça yere
koyuyorum ve yastıklardan birini ve bir kürk battaniyeyi
alıyorum. Taşıyorum

Yanına gidip onu elimden geldiğince iyileştiriyorum, yastığı
başının altına sıkıştırıp rahat etmesini sağlıyorum. Sonra
doğrulup girişin yanındaki ölü hayvana bakıyorum.

Yum, yum, akşam yemeği.

Yapılacak çok iş olması bir bakıma rahatlatıcı,
Çünkü o zaman Rokan'a kafayı takamam. Sürekli
beslenmesi gereken bir ateş var - hiç ısı vermeyecek kadar
düşük değil, ama taşların üzerinde tüten eti yakacak kadar
da yüksek değil. Eritilmesi gereken su var ve ben sadece
Yaklaşık benim büyüklüğümde bir hayvanı kestim, bol bol
el yıkadım, bu da eritilecek daha fazla kar anlamına
geliyor. Ben

Yangına çok fazla körükle gitmemeye dikkat ediyorum
çünkü Rokan'ın ne kadar süre baygın kalacağından tam
olarak emin değilim. Yırtıcı hayvan ihtimaline karşı geminin
kapılarını kapatıyorum.
onları duyabiliyorum. Büyük, kanlı, yapışkan deriyi en kötü

kısımlarını temizleyene kadar kazıyorum, sonra Rokan'ın bana gösterdiği gibi rulo haline getiriyorum, deri kordonlarla bağlıyorum ve bir

daha sonra işlemek için köşe. Bu iş bittiğinde ter ve kandan yapış yapış ve iğrenç bir haldeyim, bu yüzden yıkanıyorum ve sonra daha fazla su eritme zamanı.

Tüm bunlar aklımı uzaylı sevgilim için endişelenmekten alıkoyuyor. Bir süreliğine, her neyse. Rahatlayabildiğim zaman

Yıkanacak kadar, çok uzun süredir uyuyor olmasından endişeleniyorum. Belki de ona bir dil öğretmek yerine beynini kızarttık? Belki de bilgisayara yanlış komut vermiştir? Belki de hiç uyanmayacak?

Bu düşünce içimi öyle bir kederle dolduruyor ki nefesim ciğerlerimden kaçıyor. Kendimi toparlamak için tırnaklarımı avuçlarımın içine sıkıştırıyorum, sonra da bu korkunç fikri silkeleyip atıyorum. Böyle bir şey olmayacak. Rokan, o... şey, o benim.

Onu sahiplenmekten zerre kadar utanmıyorum. Yakışıklı, seksi, fit, zeki, komik ve artık işi öğrendiğine göre gerçekten iyi öpüşüyor. Onu benden almaya çalışan herhangi bir uzaylı hatunun gözlerini de seve seve oyarım. Göğsüm mırıldanarak onaylıyor.

Ayağıma bir şey geliyor ve irkilerek geriye doğru sendeliyorum.

Ateşin içine düşmeden önce güçlü kollar beni sarıyor ve çömelmiş bir Rokan bana sırtıyor, kolları belime kilitlendi. Kuyruğu yine ayağıma çarpıyor.

Uyandı!

Kollarımı ona doluyorum ve kendime çekiyorum, bu da boynuzlarına ve başının arkasına sarıldığım anlamına geliyor. Yine de sorun değil. O iyi olduğu sürece umurumda değil. Elleri sırtımda geziniyor ve göğsüme sokularak vücuduma küçük zevk şokları gönderiyor. Uyandığında her zaman biraz aşk dolu olur.

Tuniğimi çıkarıp onu yere fırlatmak ve kendim de biraz oyun oynamak istiyorum.

Ama bilmek zorundayım.

Yakındaki ateşe dikkat ederek geri adım atıyorum ve yüzünü inceliyorum. "İyi misin?"

Başım ağrıyor, diye işaret ediyor, yüzünde mahcup bir sırıtışla.

Kalbim göğsümde durdu. Yaptığı rahat yol
Bu hareketler, düşünmek için duraksamadan... Bu çok fazla.
Gözyaşlarına boğuldum.

Rokan beni kendine doğru çekiyor, saçlarımı okşuyor.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyorum. Sonra duyulmak için sessizliğin içinde konuşmak zorunda olmadığımı fark ediyorum. Geri çekildim ve yukarı baktım
Sonra da el kol hareketi. Dili öğrendin mi? Her şey yolunda mı?

Başını sallıyor ve beni ağlatacak kadar güzel bir dizi işaret yapmaya başlıyor. Hâlâ biraz yavaşım ama el sözlerini görüyorum ve artık onları biliyorum. Buna sevindim.

Artık gerçekten konuşabiliriz. Gülümsemeden duramıyorum. Günlerdir söylemek isteyip de söyleyemediğimiz her şeyi şimdi söyleyebiliyoruz.

Bunun için çok çalıştınız. Çabalarınız için çok mutluyum.

Çok garip - ona bir şeyler söylemek için uzun zamandır bekliyordum ve şimdi kendimi utangaç ve garip hissediyorum. Onunla konuşurken
Yüzündeki ifade onun da öyle olduğunu gösteriyor. Sanki iletişim kuruyormuşuz ama kurabileceğimiz kadar iyi değil. Şimdi istediğimizi söyleme şansımız var ve ben biraz Nereden başlayacağımı bilemiyorum. İçini dökmek istediğin bir şey var mı?

Uzun bir süre düşündü, yüzü ciddiydi. Sonra bana bakıyor ve tekrar imzalamaya başlıyor. Sen mükemmelsin. I

seninle ilgili hiçbir şeyi değiştirmezdi. Ve benim olduğun için mutluyum. Bunu sana söylemek için günlerce bekledim. O

bir an durur, düşünür ve sonra devam eder. Tekrar söylemek istiyorum. Sen mükemmelsin.

Yine gözyaşlarına boğuldum. Benim mükemmel olduğumu mu düşünüyor? Sırf benimle konuşabilmek için kafasına lazer yaptırmak zorunda kalmasına rağmen mi? Çok sevildiğimi hissediyorum. Kollarımı boynuna dolayıp

onu yakalıyorum ve ikimiz de yere yuvarlanıyoruz. Yüzüne
öpücükler konduruyorum, mırıldayan göğsüm onunla
eşleşiyor. Roka
şefkatle çenemi kavıyor ve beni öpüyor, ben de hiç
olmadığım kadar sevildiğimi ve sevildiğimi hissediyorum.

Bu adama aşık olmaya çok yaklaştım - tabii henüz olmadıysam. Daha önce beni mırıldatan bir adamla tanışmamıştım. Çok düşünceli ve harika biri ve onu duyamadığım için kendimi hiç eksik hissettirmedi. Sanki beni duyamaması onun sorunuymuş gibi davranıyor, tam tersi değil. Belki de bu yüzden beni mırıldatıyor.

Öpüşmeyi kesiyorum ve yanağını okşuyorum, ondan yeniden büyüleniyorum. Öpüştüğümüzde bana bakışını seviyorum, o parlayan gözleri uykulu ve seksi ve yine de tamamen

bana odaklanmış. Sanki bir sonraki adımda ne yapmak istediğimi söylememi bekliyor.

Ya da istediğini yapmak için ona izin vermemi bekliyor gibi. Ürperiyorum.

Pantolonumu indirip kürklerin içinde kıvrana kadar beni yalayarak beni yarı uykudan uyandırdı. Gerçi bundan daha ileri gitmedi ve acaba beni mi bekliyor diye merak ediyorum.

Ona bir şey söylememi mi bekliyordu?

Daha çözemediğim o kadar çok şey var ki. yüzeyi. Şimdi, bazı cevaplar alabilirim. Ve şu anda, cevaplar öpüşmekten daha önemli. Yani, bir bakıma. Bana attığı aç bakışları görmezden gelmek için kendimi zorluyorum.

Önce cevaplar, sonra öpüşme. Halkınızın adı ne?

Bir an düşünür. Bunun için elimde kelimeler yok.

Benim için seslendirebilir misin? Alfabe ile mi?

Başını sallıyor ve sonra hecelelemeye başlıyor. S-A-C-W-E-E.

"Sakwee?" Yüksek sesle söylüyorum.

Eliyle bir tür jest yapıyor. Çok yakın. Bu ne anlama geliyor?

Cwee'nin insanları demek.

Peki ya senin insanların? Buradan mı geliyorlar?

Bu mağarayı kabul ediyor. Sanki bir mağaradan gelmişsin gibi.

Gemi acil inişten bahsetmişti. Pekala, Rokan'ın insanları benden ve

Maddie öyle. Acil iniş yaptılar ve hiç ayrılmadılar. Bu

oldukça iç karartıcı. 'Kurtarma' planında bir başka boşluk daha, aslında bir kurtarma olmasını beklediğimden değil. Anlıyorum. Ve siz de Cwee'nin insanlarısınız. Cwee nedir?

Göğsüne dokunuyor. O senin içinde yaşayan şey.

Parlayan şey mi? Parazit mi?

"Parazit" kelimesi üzerinde duraklıyor. Bu yardımcı olur. Seni güçlü kılıyor.

Ve beni mırıldatıyor, sanırım?

Mırlamak mı? Bu kelimeyi bilmiyorum. Göğsümdeki gümbürtü.

Yüzünde bir farkındalık beliriyor ve sırtıyor, seksi, ateşli bakışları yüzüne geri dönüyor. Benim sayemde gürlüyorsun. Bu yankılanmaktır.

Rezonans mı? Bunu düşündüm. Bu doğru işaret olamaz. Yoksa başka bir şeyle mi karıştırıyor? Ona işaret ediyorum, anlamıyorum. Beni mırıldatıyor musun?

Sen bende yankı buluyorsun. Ben de sana. Kelimeleri bana imzalarken yüzünde gurur ve açlık var. Sen benim eşimsin.

Vay be. Ne? Az önce birleşik parmak işareti yaptı. evli bir çift gibi çiftleştığımızı mi gösteriyor? Bunu tekrarlayabilir misiniz?

Öyle. Sen benim eşimsin. Birbirimize uyuyoruz. Şimdi biz el sözcükleri varsa, sana yankılanmayı öğretebilirim. Öne eğildi ve göğsüme dokundu. Cwee'n senin için bir eş seçer. Senin için mükemmel olan erkeği bulur ve sen de Onunla rezonansa gir. Ben sana, sen de bana. Biz eşiz.

Gözlerim açıldı. Bunca zamandır onun erkek arkadaşım, benim de onun karısı olduğumu mu sanıyordum? Yani karar verildi mi? Bu şekilde mi?

Aynen böyle kabul ediyor, yüzünde memnun bir ifade var. Çiftleşebilmemiz için anlamı bekliyordum - bu sefer 'çiftleş' işaretinin seks versiyonunu kullanıyor - ve sonra kabile mağarasına dönüp ailemizi kuracağız.

Bunun üzerine sessizliğe gömüldüm. Uzun bir süre söyleyecek bir şey bulamadım. Sonra sormak zorunda kaldım. Aile mi?

Bebekler mi?

Evet. Rezonans her zaman bebek getirir. Rezonansın sebebi budur. Eş ve bebek.

Tamam, yani parazitim bir kocam ve çocuklarım olmasına karar verdi ve benim bu konuda hiçbir söz hakkım yok mu? Bir bebeğe bakmaya ya da anne olmaya hazır olduğumdan emin değilim - hala bu gezegende kendime bakmayı öğreniyorum. Peki ya doğum kontrolü?

Anlamıyorum.

Aman Tanrım. Düşünmeye çalışarak alnımı ovuyorum.

Devam ediyorum.

Yankılanma kısmına geri dönüyorum. Parazit benim için bir eş mi seçiyor? Hassen beni bu yüzden mi çaldı? Onu seçmemi mi sağlamaya çalışıyordu? Bana sürekli attığı o beklenti dolu bakışları düşünüyorum. Onu tekrar gördüğümüzde neden bu kadar çekingen davrandığı anlaşıldı. Bunun bir aldatmaca olduğunu düşünmüştüm - ama

hoş geldiniz - o zaman. Şimdi gerçeği biliyorum - bana bakmadı çünkü piyasadan çekilmiştim.

Ve Rokan'a olan tüm bu sevgi? Bu şehvet? Ona olan bu ihtiyaç?

O benim değil. Parazite ait. Sahip olduklarımızın hiçbirisi gerçek değil.

Hiçbirini.

Bu gerçekten acıtıyor.

ROKAN

TLi-lah'ımın yüzündeki ifade endişe verici. Kırılmış görünüyor. Tıpkı Asha'nın yavrusu kollarında öldüğünde olduğu gibi. Onun yüz ifadesi sanki bir şeyini kaybetmiş gibi görünüyor. ona çok şey ifade ediyor. Onu neden bu kadar üzdüğünü anlamaya çalışarak konuşmamızı gözden geçirdim. Rezonans ve kitlerden bahsetmiştik. Benimle rezonansa girmek istemiyor musun? Ona soruyorum, kendi kalbim acıyor.

Fark eder mi? Hızla geri imzalıyor. Başka seçeneğim varmış gibi görünmüyor.

Rezonans her zaman doğru eşi, en iyi eşi seçer. Birlikte mutlu olacağız.

Çünkü bizi zorluyor, diye imzalıyor ve sonra ağlamaya başlıyor. Bunların hiçbirisi gerçek değil.

Onun üzüntüsü beni incitiyor. Ağlamasından nefret ediyorum. Bunun ona acı vermesinden nefret ediyorum. Bu acıyı dindirmek için her şeyimi verirdim. Bu gerçek. Neden olmadığınızı söylüyorsunuz?

Çünkü bu şey olmasaydı benden hoşlanmazdın. Seni buna zorluyor. Göğsüne dokunuyor. İplerimizi çekiyor Sanki kuklaymışız gibi. Aramızda hissettiklerimiz bizi birbirimize itiyorsa gerçek değildir. Öfkeyle yanaklarına vuruyor. I

gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu bilmeliydim.
Gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu.

Dikkatini çekmek için uzanıp ellerini tutuyorum.
Söylediği sözler üzücü ve anlamsız. Bana ters ters baktığında, ona bir işaret yapıyorum. Sen ve ben eşiz. Bizi bir araya getiren şeyin rezonans olması, sana karşı hissettiklerimi değiştirmez. Sen her zaman benim oldun.

Başını sallıyor. Bu bir yalan. Beni sadece mırlamaya başladıktan sonra istedin.

Bu olmadan önce bile senin için geldim.

Kaşları aşağı iniyor ve sinirli görünüyor. Herkesin beni aradığını sanıyordum.

Hayır, imzalıyorum. Diğerlerini geri gönderdim. Seni bulacağımı biliyordum.

Şimdi kafası daha da karışmış görünüyor. Ne demek biliyordum?

Omuz silkiyorum. Biliyordum. Sadece biliyordum. Ben hep bilirim.

Her zaman bilirim de ne demek? Neden hiç mantıklı konuşmuyorsun? Ellerini yüzüne götürüyor ve alçak sesle konuşuyor. "Neden şimdi imzalayabildiğimize göre, eskisinden daha az mantıklı konuşuyorsun?"

Onun hayal kırıklığını görmezden geliyorum. Yanlış anlıyor. İnsanlarda da böyle olur, eşlerini seçerler. Bizden farklı olarak. Sabırla imzalamaya devam ediyorum. Bazı şeyleri biliyorum. Bir şeyler olmadan önce hissediyorum.

Küçük bir hayal kırıklığı iniltisi çıkarıyor. Yani şimdi kader arkadaşına ek olarak psişik misin?

Psişik iyi mi kötü mü bilmiyorum. Ya da ne olduğunu. Ben her zaman bir şeyler bilirim. Ve seni gördüğümde eşim olacağını biliyordum. Bu yüzden sana karşı bu kadar güçlü hissediyorum.

Li-lah öfkeyle karşılık veriyor. Hayır, bana karşı güçlü duygular hissediyorsun çünkü ben senin eşimim. Eğer cwee olmasaydı, bana karşı hiçbir şey hissetmezdin. Rezonansa girmemiş olsaydık nasıl hissederdin?

Bu hiç mantıklı değil. Nasıl mantıklı değil?
Çünkü sen benimsin. Tabii ki birbirimize uyduk.
Ellerini havaya kaldırıyor, sonra işaret ediyor, pes ediyorum.
Bu konu hakkında daha fazla konuşmak istemiyorum.
Düşünmek için zamana ihtiyacım var.
Eşim olduğun için kızgın mısın?
Seni önemsememe neden olduğu için kızgınım! Neden?
Çünkü hissettiklerimin gerçek mi yoksa birlikte uyumamızı istediği için numara mı olduğunu anlayamıyorum.
Uyumamızı istemiyor. Çiftleşmemizi istiyor.
Daha sonra uyuyabiliriz.
Gözlerini bana dikti. Konuşma bitmiştir. Artık seninle konuşmayacağım.
Neden olmasın?
Duygularımı anlamak için zamana ihtiyacım var. 'Bitti' anlamında bir hareket yapıyor ve ardından ayağa fırlayarak şöminenin yanına gidiyor.
Tepkisi karşısında kafam karışmış bir halde gidişini izliyorum. Bu kadar kötü ne söyledim ki? Eşim olmak ve yavrularıma sahip olmak bu kadar kötü bir şey mi? Şimdiye kadar öpücüklerimden ve ağzımdan zevk alıyordu. Şimdi ise sanki bu onu üzüyormuş gibi davranıyor.
Anlamıyorum. Li-lah daha önce de kollarımda hep yumuşak ve misafirperverdi. Neden böyle düşünsün ki? bir şey değişti mi? O her zaman benim eşim oldu ve olacak. Uyuşup uyuşmamamız önemli değil.
O benim.

LI-LAH o gece beni kürkünün içinde İSTEMİYOR. Hissettiğim ihanet duygusunu görmezden geliyorum ve kendi yatağımı yapıyorum. Dışarı itildiğim için duyduğum öfke, onun karanlıkta sessizce ağladığını duyduğumda yerini çaresiz bir hayal kırıklığına bırakıyor. Açıkça görülüyor ki

ne öğrendiyse. Onunla elimle konuşma girişimlerimi görmezden geliyor ve bana bakmıyor.

İnatçı davranıyor, dostum. Ve benimle konuşana kadar, bu konuda hiçbir şey yapamam.

O gece hiç uyumadım. Vücudum onun için ağrıyor ve kalbim onu rahatlatmak ve gözyaşlarını durdurmak için ağrıyor. Bana izin vermiyor, ben de sessiz bir ıstırap içinde uykuya dalmasını bekliyorum. Sonunda nefes alış veriş düzeldiğinde, ben hala

dinlenemez. Akşamı ateşi yakarak geçiriyorum, çünkü kıvrılabileceği sıcak bedenim yok ve üşüyecek.

Sabah, Li-lah sakindi. Çayını yudumladı ve gözlerimin içine baktı. Çay fincanını bıraktı ve imzalamaya başladı.

Bana bir karar verdiğimi söyledi.

Dinliyorum.

Aramızdaki şeyin gerçek olduğunu düşündüğünü biliyorum ama ben ikna olmadım. Senden etkilenen ben miyim yoksa Cwee mi diye düşünmek için zamana ihtiyacım var.

Hiçbir şey söylemiyorum. İkisinin iç içe geçtiğinin farkında değil. Benim için her açıdan mükemmel olmasaydı, khui'm asla yankı bulmazdı. Bu yüzden Hassen'e yanıt vermedi; Hassen onun için doğru kişi değildi. Ama ben hayal kırıklığını anlıyorum. Zamanın yardımcı olacağını düşünüyor ama ben daha iyi biliyorum. Zaman sadece açlığı daha da artıracak, diyorum ona. Vücudun benimkini arzulayacak. Çiftleşmek isteyeceksin. Yüzünü buruşturdu ve ben devam ettim. Bu küstahlık değil, rezonans böyle işler. Şimdiden bana karşı büyük bir ihtiyaç hissetmiyor musun?

Mağaranın içi karanlık olsa da yanaklarının ısındığını söyleyebilirim. O güzel yüzünde utanmış bir ifade var. Buna cevap vermeyeceğim.

Senin khui'n benim için seni acıtacak, ona işaret ediyorum,

Cesur olmaya karar verdim. Kalçalarının arasındaki tatlı balı tattım ve bunun doğru olduğunu biliyorum. Tıpkı elinin tenimde olduğu düşüncesinin sikimi acıtması gibi. Bunlar

Gerçekler, onlara inanmayı seçseniz de seçmeseniz de. Ama ben sizi bekleyeceğim.

İmza atmak için ellerini kaldırıyor, sonra bırakıyor. Ne söyleyeceğini bilemiyor.

Sorun değil. Ona ne söylemek istediğimi biliyorum. Sen benim kalbimsin, her zaman. Bunu anlamayı bekleyebilirim.

Li-lah dudaklarını yalıyor, bu küçük hareket vücudumda bir sızıya yol açıyor. İmzalıyor. Ben karar verene kadar ne yapacağız?

Ona söylediğim gibi devam edeceğiz. Sana avlanmayı ve tuzak kurmayı öğreteceğim. Benim yanımda kalmayı seçsen de seçmesen de, kendi başının çaresine bakabilmelisin. kendin.

Başını sallıyor, uzun saatler sonra ilk kez ağzında bir gülümseme belirliyor. Bu hoşuma giderdi.

LILA

Sonraki birkaç gün boyunca, yavaş yavaş farkına vardım ki Rokan'ın bana söylediği çoğu şeyde yanılmadığını.

Onunla konuşabilmek harika bir şey mi? Onunla gerçekten konuşabilmek? Kesinlikle.

Regl olduğumda çikolata aşerdiğim gibi onu mu aşeriyorum?

Tanrım, evet.

Hissettiklerimde bir değişiklik oldu mu? Değişmedi.

Beni zorluyor mu? Hayır, itmiyor. Aslında hiç de farklı davranmıyor, sadece mutlu olduğunda eskisi gibi bana dokunmak için uzanmıyor. Ve ben üzgünüm.

Kendimi onu özlerken buluyorum. Geceleri ateşin yanında otururken onun titreyen, çarpık kuyruğunu tutup okşamak istiyorum ama kendimi bunu yapmamaya zorluyorum.

Ama ondan hoşlandığım için mi ona dokunmak istiyorum? Yoksa içimdeki cwee birlikte olmamız gerektiğini düşündüğü için mi?

Ruh eşi mi? Takılıp kaldığım kısım bu. Bu benim

yoksa sadece parazit mi benimle uğraşıyor? Ve eğer bu sadece parazitse, boğazımdan aşağı ittiği 'ihtiyaç' karşılandıktan sonra nasıl hissedeceğim? Bir gün uyandığımda Rokan'dan tamamen bihaber mi olacağım? Bu da beni endişelendiriyor. Çünkü şu anda ondan o kadar çok hoşlanıyorum ve bana kendimi o kadar iyi hissettiriyor ki bunu kaybetmekten korkuyorum.

Kararsızlıktan felç oldum.

Ben de son birkaç gündür bilgisayarda bu 'rezonans' meselesi hakkında bir şeyler okuyordum. Rokan bu konuda yalan söylemiyordu, ki bu beni şaşırtmadı - yalan söyleyebileceğini sanmıyorum. Bunun bir tür "rezonans" olduğu konusunda haklı.

süperşarjlı zorla çiftleşme ve khui'm (bilgisayara göre yazım) rezonansa girdiğinde, sürekli bir ve içime bir bebek koyana kadar da öyle olacak. Görünüşe göre bu bir türün çoğalma içgüdüğü, ve insanlar da dahil olmak üzere khui'si olan tüm akıllı yaşam için işe yarar.

Bu çok eğlenceli.

Ortağım hakkında şikayetçi değilim elbette. Birini seçmek zorunda kalsaydım, Rokan'ı seçerdim. Seksi, zeki, anlayışlı ve nazik biri. Ben sadece... her şeyin eskisi gibi olmasını seviyordum. Şimdi, her şey değişiyor ve ben ne yapacağımı bilmiyorum. Yanlış yolu seçmekten korkuyorum. Ki bu da Komik, çünkü çoğu zaman seçecek bir yol bile yokmuş gibi hissediyorum.

Bir işarete ihtiyacım var. Ve Rokan'ın hissedebildiğini iddia ettiği o woo-woo yöntemlerinden birine değil. Rokan'ın gerçekten benim eşim olduğuna ve genetik olarak uyumlu olmaktan daha fazlası olduğumuza dair gerçek, dürüst bir işarete ihtiyacım var. Hissettiklerimin gerçek olduğunu ve onun bana karşı hissettiklerinin hamile kaldığım anda kaybolmayacağını bilmem gerekiyor.

Rokan bir azizdi, tabii ki. Bana yer verdi. ve hiçbir şey değişmemiş gibi davrandı, bunu takdir ediyorum ama yine de beni daha da çıldırtıyor. Bazen sadece onun

Beni tut ve bana onu zorlayanın sadece khui olmadığını
göster. Beni ben olduğum için istediğini.

Sonra onun bana mükemmel olduğumu söylediğini düşünüyorum ve elimi pantolonumun içine sokup hissettiğim ezici ihtiyacın bir kısmını gidermek istiyorum.

Ama onun yapmasını tercih ederim.

Onun yerine beni ava götürüyor. Ve balık tutmaya. Ve tuzaklar kuruyoruz. Yaşlılar Mağarası'nı (onun deyimiyle) ana üssümüz olarak tutuyoruz ve eğitimime devam etmek için her gün karlı tepelere çıkıyoruz. Şimdilik burada kalıyoruz. Belki de beni kız kardeşime geri götürmediği için üzölmeliyim ama düşüncelerim Rokan ve bu şeyle o kadar meşgul ki

Maddie'yi pek düşünmedim ve bu beni suçlu hissettiriyor. Çok endişelenmiş olması gerektiğini biliyorum.

Ben kötü bir ablayım.

Bu sabah Rokan sessiz. Normalde beni sabah çayıyla karşılar ve o gün bana öğretmek istediğı şeylerin üzerinden geçeriz, sanki ben onun çırağıymışım gibi.

Bu da beni deli eden bir başka şey.

Ben ellerini izlemeye ve parmaklarıyla yaramaz şeyler yaptığını hayal etmeye devam ederken, tüm ihtiyaç şeyini kapatın ve tuzak tuzakları ve balık kafesleri kurmaktan bahsedin. Yarım

dikkatim dağıldığı için işaretlerini tekrarlamak zorunda kalıyor. Ama bugün? Bugün konuşkan değil.

Çay? Ateşin yanında yanına oturup soruyorum. Sonra dışarı çıkıp tuzakları kontrol edelim mi?

Bir an düşünür ve sonra başını sallar. Bugün olmaz.

Ne demek bugün değil?

Bugün mağarada kalacağız. Havanın nasıl hissettirdiğini sevmiyorum.

Onun yanından geçip açık kapı aralığına bakıyorum. Güneş ışığı içeri doluyor ve normalde kapının etrafına yığılan kar

giriş erimiş görünüyor. Hava nasıl? Güneşli!

Başını sallayıp çay fincanımı dolduruyor, sonra da bana uzatıyor. Öyle. Ama verdiği his hoşuma gitmiyor.

Gözlerimi deviriyorum ve içkimi ondan alıp üflüyorum. Bu psişik şeylerden daha fazla mı? Cidden mi? Bizi bu işe sokan da bu değil mi zaten? Eğer o olmasaydı bir 'his' olsaydı peşimden gelmezdi. Hissettiğinden fazlası olduğuna beni ikna etmeye mi çalışıyor?

Çayımдан birkaç yudum aldıktan sonra konuşabilmek için bardağı yere bırakıyorum. Dün kurduğumuz tuzaklardan ne haber? İlk iş onları kontrol etmemiz gerektiğini söylemiştin.

Rokan omuz silkiyor. O zaman boş olacaklar. Umurumda değil. Ama çok çalıştık.

Bazen hiçbir şey için çok çalışırız. Avcının yolu budur.

Tamam, bu saçmalık. Günlerdir gördüğümüz en iyi hava bu. Bu sabah tuzakların dolu olacağını kendin söyledin ve tüm o etin ziyan olmasına izin mi vereceğiz? Bundan nefret ediyorum. Bana hiç mantıklı gelmiyor. Bana öğrettiğin şeylerden biri de hiçbir şeyin boşa gitmeyeceğidir.

Ama şimdi güneş ışığını sevmediğin için

bir avuç etin boşa gitmesine izin mi vereceksin? Bunu anlamıyorum. Göğsünü ovuşturuyor, düşünceli düşünceli bana bakıyor. Sonra başını salladı. Pekâlâ. Gideceğiz.

Hoşuma gitmiyor ama gideceğiz.

Neden? Ben soruyorum. Neden beğenmedin?

Omuz silkiyor. Bilmiyorum.

Harika bir cevap, diye düşünüyorum kendi kendime, ama acı çekiyorum çünkü eskiden beni öpücükler ve şefkatle karşılardı, şimdi ise bana sadece bir fincan çay veriyor ve nefret etmekten bahsediyor

Hava durumu. Sanırım mahvettiğim başka bir şey daha.

Hayal kırıklığıyla çantama dönüp av malzemelerimi çıkarıyorum. Hava durumuna göre giyinmek -güneş varken bile- zaman alıyor ve bu sabah onun ne kadar dalgın olduğunu aklımdan çıkarmamı sağlıyor.

Giysilerimi giymeyi bitirdiğimde çayım soğumuştı. Çabucak içiyorum ve sonra Rokan'ın yanına gidiyorum, böylece o da kürklerimin dış katmanını vücuduma bağlamayı bitirebiliyor. Eskiden seyahatin en sevdiğim

kısımlarından biriydi, çünkü beni sarmalıyormuş gibi yaparak kendine doğru çekerdi.

ve bir iki öpücük çalarım. Şimdi sadece iş yapıyor ve bu beni üzüyor. Ona bazı şeyleri çözmek için zaman istediğimi söylediğimi biliyorum ama öpücüklerini de özlüyorum.

Ya da khui'm öyle. Hangisi olduğunu hala bulamadım.

Bugün tam bir iş adamı, beni hızlıca hazırlıyor ve Bu sefer düğümleri gösteriyorum ki ileride kendim yapabileyim. Bu iç karartıcı. Kendime istediğimin bu olduğunu hatırlatıyorum. Bana biraz zaman vermesini istedim.

Sanırım bu kadar geniş bir alan beklemiyordum. Ya da bu kadar umursamayı beklemiyordum.

Kendi teçhizatını giyiyor, mızrağını, yayını alıyor ve bıçaklarını kınlarına koyuyor. Benim bir mızrağım ve bir bıçağım var ve onun tüm silahlarını görmek beni biraz şaşırtıyor.

Güneş ışığı onu gerçekten rahatsız ediyor. Vay canına. Düşünüyorum da

Onun tavsiyesine uyup içeride kalacağız, ama sonra ne yapacağız? Çökmüş geminin içinde oturup hiç konuşmadan birbirimize mi bakacağız? Bu dayanabileceğimden daha fazla işkence olabilir. Ayrıca, küçük hayvanları düşünüyorum.

tuzacağımıza düşmüş olabilirler ve ben onların gerekenden daha fazla acı çekmelerine izin verme düşüncesinden hoşlanmıyorum. Ve bu

Güneş ışığı davetkâr görünüyor. Sanırım bu ilklerden biri. Geldiğimden beri burada güneşli günler gördüm - çoğu gün sadece bulutlu.

O zaman bu karar verir.

Gün sıcak - bir buz gezegeni için - ve güzel. Esintiler ılımlı ve kar

Zemin parlak ve tertemiz. Güneş ışığını yansıtıyor ve ben kar körlüğü konusunda endişeleniyorum. Rokan önce onun sonra da benim gözlerimin altına biraz çamur sürüyor. işlerle ilgilenmek. Sonra da patikadan aşağı ineceğiz, oldukça iyi tanıdığım yolları takip ediyorum. I Bu kayayı, bu uçurumu, bu küçük çürük ağaç kümesini

tanıyorum. O kadar güzel bir gün ki Rokan'ın sessiz olmasına, ellerinin susmasına neredeyse aldırmıyorum. Neredeyse.

İlk tuzak setimiz boş, ama ikincisinde arka ayakları uzun, gangly bir tavşan gibi olan şişman, kıpır kıpır gelincik benzeri bir yaratık var. Ona zıpzıp diyor ve acısına son vermemi bekliyor. Bugün sadece biraz ağlıyorum.

Onu ensesinden tutup bıçağımla boğazını keseceğim. Bu et, bizi besleyecek ve ısıtacak ve ben buna bundan başka bir şey olarak bakamıyorum. Avlandığım her gün bunu biraz daha kolaylaştırıyor, yine de bunu yapamayacak kadar yumuşak kalpli olduğumdan endişeleniyorum. Onu öldürmektense kucaklamayı tercih ederim ama onu kucaklamak ateşe yiyecek koymaz. Bundan sonraki kısım benim en sevmediğim kısım - bağırsakları ve kanı postu mahvetmeden seyahat edebilmek için avı tarlada giydirmek. Kesip açıyorum, Sakatatı çıkarıp gömecek, sonra da kemerime bağlamadan önce kanının çoğunu akıtacaktım. Şimdiden kabuk bağlamış.

bir saat içinde donacak ve khui kararacak.

O zaman bir sonraki tuzak setine geçme zamanı. Kilometrelerce uzunluktaki patikalarda en az bir düzine set var. Ellerimi karla temizliyorum ve Rokan'ın yardımıyla ayağa kalkıyorum. Devam et, dedim ona.

Başını sallıyor ve sonra yüzünde bir çatık kaşla uzaktaki kayalıklara bakıyor.

Dikkatini çekmek için koluna dokunuyorum ve işaret ediyorum, ne oldu? Sadece hislerim.

Geri dönelim mi?

Rokan uzun bir süre bana bakıyor, sonra yukarıya, kayalıklara. Hayır, sonunda karar verdi. Ama acele edelim. Belki de kötü hava koşulları geliyordur.

Güneşli gökyüzüne şüpheli bir bakış atıyorum ama yürümeye başladığımızda hızlanıyorum.

Yollarımız bizi sarp kayalıklar ve sıcak akarsular arasına sıkışmış birçok vadiden birine götürüyor. Manzara karlı olabilir ama buralar çıplak değil.

Baktığınız her yerde kayalar, ağaç ve çalı kümeleri var.

Sazlıklar kükürtlü nehrin kıyısından yükseliyor.

kokan dereler ve uzakta, sivri uçlu

Diş gibi yükselen mor dağlar. Pek sıcak olmasa da çok güzel bir yer. Yine de dünyanın neler sunduğunu görmeyi seviyorum; burada olmayı

Ateşin yanında oturup Rokan'ın dönmesini beklemek. Belki de düşündüğümünden daha fazla açık hava kadınıyım. Ben biraz

Rokan'ın arkasından vadiye doğru yürürken, sarkan buz sarkıtlarıyla uçurumlara dikkat ederek bununla gurur duyduğumu fark ediyorum.

Rokan beni omuzlarımdan tutup uçurumun duvarına doğru ittiğinde kendi düşüncelerimin içinde kaybolmuştum. Kaya, kürklerimin arasından sırtımı ısıırıyor ve inliyorum.

"Ne oluyor?

sikeyim mi?"

Yüzündeki ifade çok yoğun, gözleri şaşırtıcı derecede canlı bir mavi. Kalbimin sende olduğunu bil, diye işaret ediyor bana,

ve sonra vücudunu benimkine bastırarak beni kayalara daha da itti. Bu da ne-

Sonra bir mırıltı hissettim. Bu benim khui'm değil. Her zamanki alçak gümbürtüsü, ama bu seferki daha büyük. Rokan'ın omuzlarının üzerinden bakamıyorum, çünkü beni yakaladı.

Uçurumun duvarına doğru sertçe itilmiş, kolları başımın üzerinde koruyucu bir kafes gibi. Gözlerini kırpmadan bana bakıyor,

Yüzünde öyle yoğun bir ifade var ki neredeyse nefesimi kesecek.

Mırıltı devam ediyor ve yerden geldiğini fark ediyorum - ve arkamdaki uçurum duvarından. Aman Tanrım. Deprem mi? Tam zamanında Rokan'ın kollarının üzerinden bakıyorum ve uçurumun kenarından bir kar ve buz tabakasının aktığını görüyorum.

Bir çığ.

Dünya kararırken ve etrafımız sallanırken çığlık atıyorum. Rokan'ın vücudu benimkinin üzerinde sarsılıyor ama hiç hareket etmiyor. O an sonsuza dek sürecekmış gibi geliyor ve sanki dünya yıkılıyormuş gibi hissediyorum. Dehşet içinde tuniğinin ön kısmına yapışıyorum.

Tek d    nebildiğim havayı sevmediği. O
bug  n  n nasıl hissettirdiğini sevmedim. Dinlemeliydim. O
biliyordu. Bir   ekilde biliyordu ve beni yolumdan itti.

Kötü bir şey olmadan önce. Tıpkı kuşlarda olduğu gibi.

-

Nefesim kesiliyor, çünkü bunu birden fazla kez yaptığını fark ediyorum. Belki de bu 'his' o kadar da hüsnükuruntu değildir. "Özür dilerim Rokan," diye fısıldıyorum ona, göğsünü okşayarak.

Sessiz.

Aslında, gerçekten çok sessiz, dokunmak yok, rahatlatıcı el hareketleri yok, hiçbir şey yok.

Tenim karıncalanıyor. Dikkatini çekmek için tuniğini biraz çekiştiriyorum. Gözleri kapalı, bu yüzden göremiyorum rahatlatıcı bir parıltı. Aslında, etrafımız oldukça karanlık ve dar. Klostrofobik hissetmeye başlıyorum. "Rokan?"

İnliyor ve başı bir tarafa kayıyor. Kar yağıyor, yüzüme sıçırıyor. Sonra bana doğru yığılıyor ve beni mağara duvarına çarpıyor.

Panik duygusu üzerime hücum ediyor ve altından sıyrılmaya çalışıyorum, ama her yerde kar var, daha uzun benden daha fazla. Kolunu iterek etrafını görmeye çalışıyorum ama tek görebildiğim Rokan'ın iri vücudu ve daha da fazla kar.

Dudakları kıpırdıyor, sonra sendeleyerek yana doğru gidiyor ve ben nefes alabiliyorum. Temiz hava içeri doluyor. Yavaş ve duraksamalı hareketlerle üstünü işaret ediyor.

Tırman. İtiraz edemeyecek kadar panikliyorum; tuniğini merdiven olarak kullanıp omuzlarının üzerinden karlara tırmanıyorum.

Sürünerek ilerlerken tüm vadinin değiştiğini fark ediyorum.

En az 10 fitlik taze bir kar tabakası var ve hayatta kalmamız bir mucize. Eğer kar yağsaydı

Rokan ve onun 'hisleri' olmasaydı. Yeni manzaraya bakıyorum, tamamen üşümüş bir halde.

Rokan'ın beni takip etmediğini fark edince arkamı dönüyorum ve uçurumun duvarındaki deliğe doğru sürünüyorum. Hâlâ orada, iri vücudu kayaya yaslanmış ve çoğunlukla kara gömülmüş. Başı yine öne eğilmiş, boynuzları ve koyu, dağınık siyah saçlarından başka bir şey

göremiyorum.

"Rokan?" Sesleniyorum.

Cevap verirse, bilemem. Bir süre sonra hareket etmeyince boynuzlarından birine vuruyorum. Buna da cevap vermeyince boynuzlarından birini çekip kafasını geriye doğru itiyorum.

Gözleri kafasının içinde geriye doğru yuvarlandı. Ben izlerken, şakağının bir yanından bir damla kan süzülüyor ve yanağından aşağı iniyor.

Yeni bir panik duygusu üzerime hücum ediyor. "Rokan!"

I

boynuzlarını serbest bırakır ve çılgınca kazmaya başlar.

O

Yaralandı ve onu oradan çıkarmalıyım. Burada kalamaz. Ya başka bir çığ daha geliyorsa? Kazarken, ben çılgınca çığlara neyin sebep olduğunu düşünmeye çalışırlar. Eriyen kar mı? Bugün çok sıcak olduğu için mi? Yoksa çok fazla kar olduğu için mi? Kucak dolusu karı eşeleyip tekrar tekrar onun adını sayıyorum.

Sonunda sarsılarak uyanıyor ve başı tekrar geriye düşüyor. Neredeyse büyük boynuzlarından biriyle bıçaklanıyordum ve yüzünü okşayarak yana kaçtım. "İyi misin?"

Bana işaret etmek için elini kaldırmaya çalışıyor ama hareketleri yavaş.

"Seni çıkaracağım," diye söz veriyorum ona, korkmamaya çalışarak. Daha fazla kazarak karı sırtından ve omuzlarından uzaklaştırıyorum. Ellerim buz gibi ama görmezden geliyorum çünkü şu anda güçlü olmalıyım. Pısırik bir insan olmanın zamanı değil. Rokan'da bir sorun var ve ben

tekrar tekrar dinlemem gerektiğini düşünebiliyorum.

Kalbimin sende olduğunu bil.

Hıçkırıklarımı bastırıyorum ve sertçe burnumu çekiyorum. Daha sonra, o gemide güvende olduğunda ve sıcak bir şeyler içerken ağlayacağım.

bir fincan çay. O zamana kadar kendimi toparlamalıyım.

Ellerimle karı eşelemeye devam ediyorum. Bütün günümü alsa da onu çıkaracağım. Aşağı doğru kazdıkça, arkasındaki karla karışık bir sürü kırık buz sarkıtları görüyorum. Omzunun yanında yumruğum büyüklüğünde

bir parça var ve üzerinde kan var. Aşağı inerken mi
arpmış? Ona yaklaşıyorum ve

boynuzuyla yanağına vuruyor. Sersemce arkasına yaslanıp gözlerini kırıştırarak bana bakıyor. Odaklanamadığı çok açık. Gözlerine bakıyorum - gözbebekleri benimkiler gibi değil, bu yüzden birinin genişleyip genişlemediğini söylemek zor, ama bahse girerim beyin sarsıntısı geçiriyor. Ayağa kalkabilir misin? İmzalıyorum. Seni taşıyamam. Çok büyüksün.

Uzanıp yanağıma dokunuyor, sonra işaret ediyor, sen Tamam mı?

Başımı sallıyorum ve kolunu çekiştiriyorum. "Ben iyiyim ama kalkmalısın Rokan. Burada kalamazsın. Gitmemiz gerek.

gemiye, Yaşlılar Mağarası'na geri döneceksiniz."

Rokan önce bir kolunu sonra diğerini kaldırıyor ve kendini çukurdan kurtarmaya çalışıyor. Beline kadar kara gömüldü ve ona karşı boşalttığım yer daha fazla karla doldu. O yavaşça hareket etmeye çalışırken ben kazmaya devam ediyorum.

vücudunu serbest bırakıyor. Bu hızlı bir süreç değil ve sürekli durmak zorunda kalıyor, gözleri kapanıyor. Yanağına tekrar tekrar vurarak onu uyanık tutmaya çalışıyorum. Beyin sarsıntısı geçiriyorsa uyuyamaz.

Eğer gemiye dönme umudumuz varsa, o uyuyamaz.

Sonsuzluk gibi gelen bir süreden sonra, Rokan nihayet delikten çıkar. Sırt üstü yuvarlanıyor ve bitkin bir halde karın üzerine yayılıyor. Yanına sürünerek yaklaşıyorum ve parmaklarımı

Kafa derisini nazikçe yokluyorum, o dinlenirken yarayı arıyorum. Bulmak zor değil - başının tam tepesinde kocaman bir yumru var ve dokunduğumda parmaklarım kanlı çıkıyor.

Zavallı Rokan'ım.

Uzanıp yanağıma dokunuyor, sonra da eliyle işaret ediyor.

İyi misin?

Ağlamak istiyorum. Ben iyiyim, geri imzalıyorum.

Yürüyebilir misin?

Ben...deniyorum. Sanki bundan daha fazlasını söyleyemeyecek kadar yorgunmuş gibi eli tekrar yere

düşüyor. Bu kalbime saplanan bir hançer gibi ve o doğrulmaya çalışırken ben nefesimi tutuyorum.

Birkaç dakika böyle devam ettikten sonra, yardım almadan ayakta duramayacağını anladım. Yanına gittim.

Kolunu omzuma dolayıp ayağa kalkmasına yardım etmeye çalışıyorum; aynı anda bir düzine kum torbasını kaldırmaya çalışmak gibi bir şey bu. Sırtım ve bacaklarım zorlanmaya karşı koyuyor ama pes etmeyi reddediyorum. Çok fazla yalpalama ve çabayla, sonunda yardım edebildim. Rokan ayağa kalktı. Omuzlarıma asılıyor ve beni neredeyse yere sürüklüyor.

Bu da işe yaramayacak. Yine de olmalı. "Hadi," diye fısıldıyorum yüksek sesle. "Seni eve götüreceğiz."

İki adım atıyoruz ve sonra Rokan öne doğru devriliyor, yere yığılıyor ve beni de kendisiyle birlikte yere döküyor.

Yuvarlanıp yüzümdeki karı siliyorum ve telaşla ona doğru dönüyorum. "Rokan!"

İyi misin? Yavaş bir el işaretiyle bana soruyor.

Hayal kırıklığı içinde çığlık atmak istiyorum. İncinen o, ben değilim ve bu korkunç, harika adam sadece ve sadece benim için endişeleniyor. Şu anda bile beni korumaya çalışıyor.

Yeni bir plana ihtiyacım var. Dış katmanlarımdan birini çıkarıyorum

Sıcak kürkleri giydirip kanamayı durdurmak için başını sarıyorum. "İyi olacaksın," diyorum ona yüksek sesle. "Başını saralım ve seni rahat ettirelim, sonra da bize yardım edecek bir şeyler aramaya gideceğim, tamam mı? Belki güzel bir kızak ya da

bir şey." Tabii, çünkü kızaklar ağaçta yetişiyor. Başka ne yapacağımı bilmiyorum.

Onu taşıyamam. Onu burada bırakamam. Onu burada bırakmayacağım.

Elimi kavlıyor ve öpmek için parmaklarımı ağzına götürüyor. Üşümüşsün, diye uykulu bir şekilde işaret ediyor, gözleri kapanıyor.

Savaşığım sıcak gözyaşları öne doğru akıyor. Hıçkırığa hıçkırığa ağlıyorum ve bir elimle yanağını okşuyorum. Şu anda mı? Şu anda mı? Bu khui olsa bile umurumda değil. ona karşı bir şeyler hissetmemi sağlıyor mu yoksa gerçek mi? Tek bildiğim onu sevdiğim ve şu anda ciddi bir tehlike altında olduğum.

Seni seviyorum, diye imzalıyorum ama gözleri kapalı;
görmüyor.

Seni seviyorum ve bunu düzelteceğim, söz veriyorum. "O
zaman, ben

senin eşin olacağım," diye fısıldadım. Eğilip ağzını öpüyorum ve buz gibi gözyaşlarımı siliyorum. Tekrar uykuya dalıyor ve ben ne yapacağımı bilmiyorum. Onu burada yalnız ve savunmasız bırakamam.

Yine de pes etmeyeceğim.

Ayağa kalktım ve tuniğinin omuzlarını tuttum. Tamamdır. Gemiden birkaç milden fazla uzakta değiliz.

Umarım. Onu güvenli bir yere sürüklemem gerekecek. Sıkı tutunuyorum ve tüm gücümle çekiyorum.

Rokan bir santim hareket ediyor.

Belki iki. "Hadi," diye hırlıyorum.

"Kimilda!"

Ama bu imkansız. Tekrar deniyorum, tekrar deniyorum ama sadece omuzları kalkıyor. Geri kalanını hareket ettiremiyorum; o çok

Ağır. Muhtemelen benden en az 200 kilo fazladır ve ben de pek güç kaldırıcı sayılmam.

Onu hareket ettiremiyorum. İstiyorum ama yapamıyorum.

Çaresiz, vadinin etrafına bakıyorum. Belki çalılar, ağaçlar ya da kesip kızak yapabileceğim bir şeyler vardır. Ama etrafımda gördüğüm tek şey beyaz bir örtü. Orada

Vadinin uzak ucunda birkaç ağaç var, ama o zaman bir şekilde onunla oraya kadar gidip ağaçları kesmem gerekecek.

ve ben onu üç adım bile hareket ettiremiyorum.

Ben de onun yanından ayrılmayacağım. O baygın ve kanlar içindeyken olmaz. Gökyüzünden süzülen büyük kuşları hayal ediyorum ve ürperiyorum. "Seni bırakmayacağım," diye fısıldıyorum. vücudunu onun yanına yasladı. "Sen benimsin ve birlikte yürüyene kadar burada kalacağım."

Başımı göğsüne bastırıyorum, khui'sinin alçak, yumuşak mırıltısını hissediyorum. Siperlerde ateist olmaz derler ve ben de bunu anlayabiliyorum. Şu anda mı? Verirdim Rokan'ın sağlıklı olması ve bana gülümsemesi için her şeyi yaparım. Khui'nin beni ya da duygularımı manipüle edip etmediği umurumda değil - tek bildiğim adamı sevdiğim ve onu uzaklaştırmadan önce sahip olduğumuz şeyi istediğim.

Eğer istediğim buysa, manipüle edilmiş aşkı kabul ediyorum.
bana Rokan'ı vermen gerekiyor.

O istediğim her şey. Onu her şekilde alacağım.

Karda ne kadar yattığımızı bilmiyorum. Sessiz ve benim dünyam onun göğsünün yükseldiğini hissetmekten ibaret. ve yavaş, sabit nefeslerle aşağı. Bir bakıma, sanırım havanın güzel olması iyi, çünkü en azından üzerimize kar yağıyor. Bunun yerine, güneşler neşeli bir şekilde sıcak, neredeyse nefret edilecek kadar sıcak.

Tek düşünebildiğim bugün nasıl dışarı çıkmak istemediği.

Kalbimin sende olduğunu bil.

Gözyaşlarımı onun tüneline değmeden yanaklarımdan siliyorum, çünkü buz gibi bir leke bırakmak istemiyorum. Oh, Roka. Uyan da eve gidelim ve sana benim için ne kadar değerli olduğunu göstereyim.

Göğsünün nazikçe inip kalkması tek cevabım.

Elimi göğsünde gezdiriyorum ve bunu yaparken üzerimize bir gölge düşüyor. Bunu algılayamadan kokusunu alıyorum. Islak köpek.

Bir yeti bize bakarken soluk soluğa doğruluyorum. Uzun boylu.

Yetişkin bir erkek ve Roka'nın yanına çömeldiğinde kokusu daha da kötüleşiyor. Ona bakıyor ve sonra bana bakıyor.

Yüzü yaralı, gözlerinden biri yok. Bu daha önceki tek gözlü yeti.

LILA

IYaratık Rokan'ın baygın bedenine bakarken nefesimi tutuyorum. Elim kemerime gidiyor, bıçağımın olduğu yere. kılıflı. Eğer en ufak bir yanlış hareket yaparsa.

Yeti bana bakıyor ve bir el işareti yapıyor. Bu küçük, ince bir hareket.

Herkes... Elleriyle konuşmayı öğrenmiş biri hariç.

Oh. Bana bir şey soruyor.

Tekrar el işareti yapıyor ve bu bir anıyı canlandırıyor. Tanıdığım bir işaret bu - daha önce de yaptığı bir işaret. bağırsakları bana verdi ve beni beslemeye çalıştı. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum.

Yeti Rokan'ın üzerine eğiliyor, sertçe kokluyor ve sonra bana bakıyor. Rokan'ın başına yaklaşıyor, sonra eğilip tekrar kokluyor, burun delikleri açılıyor. Belki de kanın kokusunu almıştır? Endişeyle dudakımı ısırıyorum.

Rokan'ın göğsüne kocaman bir el vurur ve ardından tekrar işaret verir.

Rokan'ın benim olup olmadığını mı soruyor?

Başımı sallıyorum, sonra bunun ne anlama geldiğini anlamayabileceğini fark ediyorum. Bu yüzden işareti ona geri yapıyorum, tekrar etmeye çalışıyorum

ince parmak hareketleri.

Bana homurdanıyor ve sonra ayağa kalkıyor. Ben de tedirgin bir şekilde ayağa kalktım. Şimdi ne olacak?

Şaşkınlıkla uzanıp Rokan'ı tek kolundan tutuyor ve sanki benim büyük mavi uzaylının ağırlığı yokmuş gibi onu kılı omzuna atıyor. Yürümeye başladığında arkasından gidiyorum.

Uzaklara. Nereye gittiğini bilmiyorum ama bu şeylerle dolu bir mağara bile onu kanlar içinde bırakmaktan daha güvenli olabilir. açıkta.

Sonra bunun beni beslemeye çalıştığı bağırsak uzunluğunu hatırlıyorum ve ürperiyorum. Belki de değildir.

Yeti'nin peşinden gitmeye çalışırken bıçağımı hazır tutuyorum. Kar ayakkabılarım gitmiş, çığda kaybolmuş. Ağır, yumuşak karda yürümekten çok tökezliyorum ama onlarla kalmaya kararlıyım. Bu şey nereye gittiğini biliyor gibi görünüyor ve adamımı yakaladı. Düşüyor geride kalmak bir seçenek değil.

Yeti vadinin uzak ucuna gidiyor ve kayalık duvarlardan birine yöneliyor. O tırmanmaya başladığında endişeyle gözlerimi kısıyorum, Rokan hâlâ baygın ve o şeyin omuzlarına asılı. Nereye gidiyor? Vadi duvarları dik, Neredeyse dik ve tepede daha fazla kardan başka bir şey yok.

Ben izlerken, yolun yarısına kadar geliyor ve sonra bir kayanın arkasında kayboluyor.

Nefes nefese kaldım ve korkuyla arkalarından tırmandım. Nereye gittiler?

Yeti'nin kafası görüldüğünde birkaç metre yukarı çıktım. kayanın içinde ve o bir çağırma hareketi yapıyor. Arkalarından tırmanmam birkaç dakikamı alıyor, bacaklarım ve kollarım

İtiraz çığlıkları atıyorum ama yaklaştığımda kaya duvarında insan büyüklüğünde bir yarık olduğunu görüyorum. Neredeyse

Çıplak gözle görülemez ve başka bir kayalığın arkasına gizlenmiştir. Yeti bir kez daha 'gel' işareti yapar ve tekrar kayalığın içinde kaybolur.

Bu bir mağara.

Temkinli bir şekilde bıçağımı çıkardım ve yaratığı içeriye kadar takip ettim. Kalbim küt küt atıyor ama başka seçeneğim yok - Rokan elinde ve onu geride bırakamam. Mağaranın girişi dar ve benden çok daha uzun değil, bu da mağaranın geri kalanının çok daha büyük olmadığından endişelenmeme neden oluyor. Yeti'nin pis kokusuyla yakın mesafeyi idare edebileceğimi sanmıyorum. Dar alanda klostrofobi Sıkıntı beni bunaltmakla tehdit ediyor, ama bıçağımı sıkıyor ve kendimi görmezden gelmeye zorluyorum.

Rokan benim odak noktam. Sadece o.

Garip bir an için mağaranın daha da ısındığını hissediyorum. Karanlığa doğru bir adım atıyorum. izolasyon büyüyor. Burada tehlikeli bir şey varsa bile duyamıyorum. Yeti'nin ıslak köpek kokusundan başka bir koku alamıyorum ve hiçbir şey göremiyorum.

Sadece inancımınla gidiyorum.

Nemli, rutubetli bir sıcaklık dalgası bana çarpıyor ve sonra ışığı görüyorum.

Tuhaf, titrek beyazımsı gri ışıklar. Bu ateş değil, ya da Bir volkanın kalbi. Aslında ne olduğunu bilmiyorum. Yeti tekrar belirliyor ve bana ilerlememi işaret ediyor, ben de takip ediyorum.

Küçük mağara geçidi açılıyor ve sonra harikalar diyarındayım.

Önümdeki manzara karşısında huşu içinde nefesimi tutuyorum.

Devasa bir mağara. Yani, öyle sayılır. Daha çok bir Mağaranın kenarları boyunca çıkıntılar ve katmanlar bulunan, ancak döşeme şeklinde pek bir şey olmayan oyulmuş bir arı kovanı. Kayada kırılarak açılmış bir yarığa benziyor.

Yukarı bakıyorum, çünkü bu tuhaf, sıcak mağaranın duvarlarında sürünen bitkiler var. Kaya katmanları Parlak yeşil yapraklar, mavi renk sıçramaları ve kalın sarmaşıklardan damlayan kırmızı meyvelerle dolu. Mağaranın tavanı yükseliyor ve en tepede parlak ışıklar titriyor, dalgalanıyor ama sabit kalıyor. Işıklar uzaylı gemisinin bir parçasından geliyor, kırılmış ve asla

ulaşamayacağım kadar yüksekteki kayaya sıkışmış. Burada ne aradığını bilmiyorum ama çeşitli yerlerde yanan paneller var.

Renkler ve enkaz parçaları kayalıklarda bitkilerin arasına serpiştirilmiş, onlara ışık veriyor.

Aşağıya bakıyorum ve mağaranın dibinde fokurdayan, parlak mavi bir kaynak var, havuzun kenarları renklerle çizgili. Isı ve nem buradan geliyor olmalı. Bir adım öne çıkıyorum, dehşete kapılıyorum.

Burası şimdiye kadar bulunduğum en güzel yer. Her yerde parlak renkler var - yeşiller ve maviler kırmızılarla karışıyor ve hepsi bitki yaşamı. Bu, dışarıdaki ağaçların soluk pembesi ya da sonsuz beyaz değil. Bu donmuş gezegende bir şekilde tutunacak bir yer bulmuş bir yeşillik patlaması ve ben hayretler içindeyim. Her nasılsa geminin bu küçük parçası bu mükemmel noktada çiçek açan bitkilerle dolu devasa bir mağara serası yaratmış. Işık Çiçek kokuları ıslak köpek kokusuyla karışıyor ve etrafta yetiyi arıyorum - ve Rokan'ı.

Adamım bir kenarda kayalık bir çıkıntıda yatıyor ve ben ona yaklaşıp diz çöküyorum. Düzgün nefes alıyordu. I Yeti'yi arıyorum ama görecek o kadar çok şey var ki bunalıyorum. Orada, kovanın kenarlarındaki yaprakların arasında, yeti kalın sarmaşıklara tırmanıyor. Birkaç parlak Kırmızı meyveler ve pırıl pırıl parlayan yeşil yapraklardan bir avuç ağzına atıp sıkı sıkı çiğniyor. Tamam, yani kendi kendine yemek yiyor. Sanırım onu suçlayamam. Burası en az diğerleri kadar güvenli sanırım.

Rokan'ın yanağına dokunuyorum ama hâlâ bilinci yerinde değil. Onu daha güvenli bir yere taşımaya çalışmalı mıyım? Yuvarlanırsa çıkıntıdan düşer diye endişeleniyorum. Düşecek çok fazla yer yok.

Elbette onu taşıyın. Bitkiler tüm alanı kaplıyor, mümkün olan her santimde isyan edercesine büyüyorlar.

Yeti yanımdaki çıkıntıya konuyor ve şaşkınlıkla geri çekilmeme neden oluyor. Kırmızı meyveleri bana doğru itiyor ve ben de kenardan yuvarlanmadan önce onları yakalıyorum. Her biri

Bir kavun büyüklüğünde, kabuğu sert. Kendi kendime bir el hareketi yaparak yememi isteyip istemediğini soruyorum. Tanrım, öyle görünüyorlar ki

İnanılmaz. Kavun düşüncesiyle ağzım sulanıyor. Et dışında bir şey yemeyeli çok uzun zaman oldu.

Çiğnemeye devam ediyor, ağzı açık ve bana sahip olduğu yeşil çift ağızlı bakışları gösteriyor. İğrenç. Sonra bana bakarak her zaman yaptığı işareti yapıyor. Beklentiyle.

Meyve hediyesinin birdenbire iki ucu keskin bir anlamı oldu. Ya onu alırsam ve artık arkadaş olduğumuzu düşünürse? Onu Rokan'a tercih ettiğimi mi? İnanılmaz koksalar bile, onları yiyemem. Onları bir kenara bırakıp Rokan'ı işaret ediyorum ve onun üzerinden işaret yapıyorum.

Eğer bir yeti hayal kırıklığına uğramış gibi görünebiliyorsa, bu da öyle görünüyor. Başını eğiyor ve ağzıyla bir surat - ya da ses - çıkarıyor ve sonra çiğnemeye devam eder.

Sessiz kalıyorum, bir elim bıçağın üzerinde, diğer elim Rokan'ın kolunda.

Yeti bir süre daha beni izliyor, hâlâ çiğniyor. Sonra Rokan'a dönüyor ve kafasındaki bandajı çekip kokluyor. İzliyorum, başka ne yapacağımdan emin değilim. Ona zarar verecekmiş gibi davranmıyor... ama ne kadar öngörülemez olduğunu hatırlıyorum. Onlar.

Rokan'ın kafasında yaralandığı yeri tekrar kokluyor. Rokan'ın kalın saçlarında kabuk bağlayan kanı görebiliyorum ve kalbim ağrıyor. Hepsi benim suçum.

Bu düşüncede o kadar kaybolmuşum ki, yetinin yanaklarındaki bir ağız dolusu yeşilliği tükürüp doğrudan Rokan'ın yarasına yapıştırdığı kısmı neredeyse kaçırıyorum.

Oh. Aman Tanrım. Öğürür gibi bir ses çıkarıyorum ve yaratık bana bakıyor, çiğnenmiş bir parça yeşillik hala ağzından akıyor. Bir elimi dudaklarıma götürdüm. Sessizlik Muhtemelen en iyisi. Sanırım bu iyileşmenin yeti versiyonu olabilir. Bir bakıma, çok tatlı.

Yeti ağzındaki son yeşillikleri de çıkarıp yaranın üzerine koyduktan sonra bir lokma daha almak için sarmaşıklar boyunca geri sürünüyor. Birkaç dakika sonra

geri dönüyor.

Daha sonra bana meyve vermedi ve zavallı Rokan'ın kafasına iğrenç lapadan bir tur daha tükürdü.

Sonra, beklentiyle bana baktı.

Er. Ne istediğinden emin değilim. Yarayı bozmamaya dikkat ederek deri sargıyı Rokan'ın başına geri koyuyorum. Ona teşekkür ederdim ama bunun için yeti işaretini bilmiyorum.

Görünüşe göre yeti arkadaşım tek bir numara yapıyor. Tekrar 'mate' (en azından mate olduğundan oldukça eminim) sembolünü yapıyor ve beni izliyor.

Evet, fikrimi değiştirmeyeceğim. Rokan'ın omzunu okşuyorum. Bu benim dostum. Onu geri çevirdiğim için neredeyse kötü hissediyorum.

- Yeti gelini olmak istediğimden değil ama çok tatlı ve yardımcı oldu.

Buna karşılık yeti dişlerini gösteriyor ve bana bağırırken yüzüme sıcak, kokuşmuş bir nefesin çarptığını hissediyorum. Büyük meyveleri kapıp zıplayarak uzaklaşıyor ve sarmaşıklara tırmanıyor. Şok olmuş bir halde gidişini izliyorum. Birkaç dakika sonra mağaranın dışında kayboluyor ve sonra sadece ben ve Rokan kalıyoruz.

Tamam, bu biraz korkutucuydu. Bu lanet şey için üzölmek buraya kadarmış.

Bıçağımı sıkıca kavriyorum, eşimi korumaya hazırım. Yine de her şey sessiz ve birkaç dakika sonra yarattığın gerçekten gitmiş olup olmadığını merak etmeye başlıyorum. Bunca zaman sonra ortaya çıkmasına hâlâ şaşıriyorum. Belki de beni takip ediyordu ve beni eş olmaya ikna etmek için doğru anı bekliyordu?

Harika, bir yeti takipçim var. Kesinlikle her kızın hayalini kurduğı şey.

Aradan biraz daha zaman geçip de yeti geri gelmeyince rahatlıyorum. Midem gurulduyor ve bütün Yakınımdaki yeşillik. Belki de bir şeyler yemeyi denemeliyim. Ayağa kalkıyorum ve çıkıntı boyunca ilerleyerek ulaşabileceğim bir meyve arıyorum. Büyük sarımsı-turuncu bir meyve var. yakınlarda, o kadar ağır ki asmalar ağırlığından eğiliyor.

Dikkatlice çekip çıkarıyorum ve kokluyorum. Şeftali gibi kokuyor ama kabuğu pürüzsüz ve sert. Geri dönüyorum

Rokan'ın yanındaki yerimi alıyorum, bunu yaparken parmaklarımı onun elinin üzerinde gezdiriyorum. Sadece ona dokunmak, orada olduğunu bilmek istiyorum.

Meyveyi soymak biraz zaman alıyor ve iç kısmı en az iki parmak kalınlığında sert, yay gibi beyaz bir kabuğa sahip ve tadı acı ve berbat. Çekirdeğine kadar kesiyorum, ancak bunun bir çekirdek olmadığını, bana avokadoyu hatırlatan yumuşak, pürüzsüz bir merkez olduğunu görüyorum. Tadı bir haç gibi

İspanak ve karpuz arasında garip bir lezzet, ama o kadar taze ve hafif ki her lokmasını yiyorum ve kabuklarını yalıyorum.

O zaman, arkanıza yaslanıp beklemekten başka yapacak bir şey yok.

Rokan'ın uyanmasını ya da Yeti'nin dönmesini. Kocaman elini tutup kucağıma yerleştiriyorum. Kuyruğu çok hareketsiz ve bu beni rahatsız ediyor, bu yüzden uzanıp nazikçe bacaklarımın üzerinden geçiriyorum, parmaklarımı hafifçe üzerinde gezdiriyordum.

Ona dokunmak bile beni daha iyi hissettiriyor. Daha az yalnız.

Lütfen uyan.

ROKAN

Başım zonkluyor ve gözlerimin arkası ağrıyor. Çocukken babamın mayalı sahanını çalıp tek başıma içtiğim zamandan daha kötü. Her yerim biraz ağrıyor.

Ağzım kurudu ama en çok başım ağrıyor. Gözlerimi kısıarak açıyorum ama tek gördüğüm kör edici bir renk karışımı. Bir elimle gözlerimi ovuşturarak onları tekrar kapatıyorum. Hava çok sıcak ve tüm vücudum terden nemli ve rahatsız hissediyor.

Bunu yaparken, kuyruğumu okşayan yumuşak, nazik eller olduğunu fark ediyorum. "Li-lah?" Sonra yüksek sesle konuştuğum için aptal gibi hissediyorum, çünkü beni duymayacak. Gözlerimi tekrar açmak için kendimi zorluyorum.

ve ona bakıyorum.

Yüzü bulanık ama gülümsediğini söyleyebilirim.
Parmakları yüzüme dokunuyor, okşuyor. Nasıl
hissediyorsun? İşaret ediyor. İyi misin?

Acıyor, geri imzalıyorum. Uzuvarım ağır ve yorgun hissediyor. Gözlerimi kapatmak istiyorum çünkü renkler başımı döndürüyor.

daha çok acı çekiyorum, ama sonra tatlı dostumu göremiyorum.

Neredeyiz biz?

Mağara, imzalıyor. Dinlenin. Biraz su iç.

Ağızma bir şey dayıyor - su derisi. Birkaç yudum alıyorum ve sonra tekrar arkama yaslanıyorum. Buraya nasıl geldiğimize dair anılarım bulanık; hatırlamıyorum gürleyen çığdan sonra bir mağaraya geri yürürken. Tüm bu garip renkleri de hatırlamıyorum. Gözlerimi kapatıyorum, çünkü canımı acıtıyorlar.

"Dinlen Roka," diyor Li-lah o tatlı, yumuşak sesiyle.

"Güvendedeyiz. Yiyecek ve su var, ben de sana göz kulak olacağım. Biz iyiyiz." Ben bir yanıt imzalamaya başlayamadan ellerinden biri benimkini kavıyor. Bir an sonra, onu hissediyorum

Ağızım parmak eklemlerime bastırıyor ve khui'm yüksek sesle mırıldanarak tepki veriyor.

Ona söylemem gereken o kadar çok şey var ki.

Kafamdaki basınç düşünmemi zorlaştırıyor. Yorgunum ve o yanımda ve güvende. Başka hiçbir şeyin önemi yok. Küçük elleri büyük ellerimi kavıyor ve ben de ona sıkıca sarılıyorum. O kadar

Eşimin ellerini üzerimde hissettiğim sürece rahatlayabilirim. O güvende.

Tekrar uykuya daldım.

Yarı uyanık yarı rüyada, rahatça uyuyorum. Li-lah'ım her zaman orada, dokunuşu rahatlatıcı, ama bazı şeyler var doğru görünmüyor. Hava sıcak ve o kadar çok terliyorum ki kıyafetlerimi çıkarmak istiyorum ama cesaret edemiyorum. Ateş beni kandırıyor olabilir. Duman kokusu almıyorum, bu da yangın olmadığı anlamına geliyor, ancak sürekli susuyorum ve yelemin ıslandığını hissediyorum. Li-lah bana su ve yemem için serin, ekşi şeyler veriyor,

ve daha fazla uyumam için ısrar ediyor. Beni izlediğini ve

Ben güvendedeyim. Yiyecek ve su var ve soğuktan korunuyoruz. Endişelenecek bir şey yok.

Onunla gurur duyuyorum çünkü eşim akıllı ve zeki. Çok gururluyum. Hiçbir erkek benimkinden daha iyi bir eş isteyemez. Ya da daha sevimli. Ya da daha hoş veya nazik. Gerçekten, Li-lah'ıma sahip olduğum için sa-khui'lerin en şanslısıyım.

Gülümsemeleri ve yumuşak teniyle rüyalarım giriyor. Beni tatlı, sulu şeylerle beslediğinde, bunun onun amı olduğunu hayal ediyorum ve her zaman daha fazlasını arzuluyorum.

Birkaç uykudan sonra uyandığımda, gözlerimi açtığımda başımın ağrımadığını ve ağrının

Kaşlarımla arkası delici olmak yerine donuk. Yavaşça doğruluyorum, etrafıma bakarken gözlerimi kısıyorum. Li-lah'ım yanımda kıvrılmış, kuyruğum elinde. Kürkümüz yok ve o da

Giysilerinin en çıplak katmanına kadar soyunmuş. Göğüs uçlarının etrafında sadece küçük bir deri bant ve kalçalarını örten kısa bir etek giyiyor. Solgun teninin büyük bir kısmı açıkta ve sikim bu görüntüye tepki veriyor. Parmaklarımı kolunda gezdiriyorum, sonra hatırladığımda geri çekiyorum khui'sine kulak verip vermeyeceğine karar verene kadar bunu istemediğini söyledi.

Dokunuşumla gözleri açılıyor ve ağzını bir gülümseme kaplıyor. Onu görmek içimi sıcaklıkla dolduruyor. Başın nasıl? Oturarak işaret ediyor.

Daha iyi. Yaralandın mı? Gümbür gümbür yağan karı, 'hislerimin' bana söylediği ağrıyan, korkunç hissi düşünüyorum

tehlikedeydi. Onu tuttum ve göğsüme doğru çektim, saçlarını okşadım. Onun güvende olması -küçük, kırılğan insan bedeninin bir bütün olması- beni rahatlatıyor.

Eli kolumu okşuyor. "Rokan, ben iyiyim. Gerçekten iyiyim. Bırak beni gideyim."

İsteksizce de olsa bunu yapıyorum. Onu günlerce kucağımda tutmak ve kollarımda güvende olduğunu bilmek istiyorum.

Yine de geri çekilmiyor. Onun yerine, elleri başıma

gidiyor ve bir sargıyı çektiştiriyor. Onu başımdan çekip
terli saçlar ve sonra garip bir koku havayı doldurur.
"Görünüşe göre

Daha iyi," diye mırıldanıyor kendi kendine, memeleri yüzümün önüne bastırırken ve deri bandı önünden aşağı çekip yüzümü içine gömmemek için tüm gücümü harcarken bile

Vadi orada.

Li-lah parmaklarını başımdaki bir noktaya sürüyor ve irkiliyorum çünkü orası hassas. Kendim dokunuyorum ve Elimi çektiğimde, elim yeşil çamurla kaplıydı. Bu da ne böyle? Kokluyorum ve garip koku bundan geliyor.

"Yeme onu," diye uyarıyor hemen, bileğimi tutarak. "Nereden geldiğini bilmek istemezsin."

Sanki ben bunu yer miyim? Berbat kokuyor. Küçük bir Başımı salladım ve kaşlarımı çatarak elimi tuniğime sildim.

Nasıl hissediyorsun?

Sıcak. Terli. Yıkanmak istiyorum.

Suya ulaşmada iyi şanslar, diye sırtarak karşılık veriyor. Biraz zorlu bir tırmanış. Ayaklarının üzerinde sağlam durana kadar birkaç gün beklemek zorunda kalabilirsin.

Sözleri tuhaf geliyor ve uyandığımdan beri ilk kez etrafımı inceliyorum. Renkler hâlâ burada. Rüyamın bir parçası olup olmadıklarından emin değildim ama mağara duvarlarından taşan yeşil artık uyanık olduğum için solmuyor. Burası neresi?

Bir bahçe olduğunu söylüyor. Sana anlatacak çok şeyim var! Li-lah öne uzanıp yüzümü avuçluyor, mutluluk saçıyor. Gülümsemesi solmuyor ve bir sonraki anda ağzını benimkine bastırıyor. Sıcak, tatlı dudakları dudaklarımın üzerinde geziniyor ve

Sonra dili hevesle bekleyen ağzıma dalıyor. Tadı çok tatlı ve o beni öperken ben de ona sıkıca tutunuyorum. Bunu özlemişim.

Khui'm göğsümde anlaşılarak gürlüyor ve ona sahip olma ihtiyacı her nefeste artıyor. Öpüşmemiz büyüyor her geçen an daha da yoğunlaşıyor. Dilini dilime değdirmesine izin veriyorum, ama geri çekilmeye başladığında onu yakın tutuyorum ve inleyene kadar alt dudağını emiyorum, meme uçları göğsüme sürünüyor, elleri

terli saçlarıma gömülmüştü.

Bu artık beni eşi olarak kabul edeceği anlamına mı geliyor? K    k dili benim için olduğu kadar onun için de istekli ve ben onun ihtiya ının sıcak kokusunu bitkiler. Eğer bana izin verirse, onu bu mağaraya yatırıp kendimin yapacağım. İçine girme d    ncesi makat bezimi sıkıyor ve       meyi kesiyorum ve g  zlerimi kapatıyorum, kontrol  m   kaybedeceğimden korkuyorum.

Kulağımdaki yumuşak iniltisi beni ter içinde bırakıyor. "Oh, Roka. Seni kaybettiğimi sandım."

Geri çekilip y  z  n   inceledim. Orada korku ya da     ke g  rm  yorum, sadece ihtiyaç var. Onu serbest bırakmak bana acı verse de ellerimin konuşmasına ihtiya ım var. Ben seninim. Her zaman yanında olacağım.

De   ete d    t  m, g  zleri ya larla doldu. Evet, ama dinlemedim. Kendini iyi hissetmediğini s  ylediğinde ne demek istediğini anlamadım. Dinlemem gerekirdi. Her konuda.

Başımı salladım. Anlamamı sın. Pek kimse anlamaz. Ama ben senin dostunum. Anlayı  g  stermeliyim. Beni anlamak için her zaman elinden geleni yaptın. Ben bir pisliğim ve daha çok  abalamalıydım.

E im mi? İçimde şiddetli bir sevinç kabarıyor. Y  z  n   avu larım ve yanaklarındaki g  zya larını ok adı, tekrar imzalamadan önce yumuşak ağzına bir     c  k kondurdu. Benim e im olduğunu kabul ediyor musun?

 ığda seni neredeyse kaybediyordum. Beni bu şekilde hissettiren şeyin ne olduğunun umurumda olmadığını fark etmemi sağladı. Sadece seni seviyorum ve seninle olmak istiyorum. Sen beni h  l   seviyor musun?

Kalbim her zaman seninle.

Ağlamaklı g  l  msemesi çok g  zel. Sende de benimki var.

Beni e i olarak kabul etmenin ne demek olduğunu anladığından emin olmak istiyorum. Halkımın hayat arkadaşı, Li-lah.

Rezonans bizi bir kit için bir araya getirecek ve o kit

yaratılana kadar bir arada kalmalıyız.

Ama sonrasında hepsi bir arada kalmıyor. Yaygın değil ama oldu ve Raahosh'un perişan halini düşünüyorum.

Asha ve Hemalo'nun da. Eğer benimle kalmak istemezse onun mutsuz olmasını istemem.

Ben de ekliyorum: Eğer beni kabul etmezseniz, sizi kalmaya zorlamayacağım.

Başını şiddetle sallıyor. Bir bebek için hazır olduğumdan emin değilim ama seni kaybetmeyeceğimi biliyorum. Eğer bir bebek olursa, birlikte ebeveyn olacağız. Seni seviyorum. Ve bir dahaki sefere hava hakkında kötü bir hisse kapılırsan, bana kendini dinlet.

Sözleri içimi ısıtıyor. O zaman çiftleşelim. Seni şimdi benim yapacağım.

Kıkırdıyor ve önerim karşısında eğlenmiş görünerek başını sallıyor. Şimdi zamanı değil. Hâlâ dinlenmen ve gücünü geri kazanman gerekiyor. Ayrıca, kafan başkasının çiğnenmiş yapışkanını.

Yaramın üzerine deri bir bandaj koyarken bile başıma dokunuyorum. İşi bitene kadar sabırla bekliyorum ve sonra soruyorum. Başka biri mi var? Kim var burada?

Uzun hikaye. Elini omzuma koydu. Daha sonra anlatılabilecek bir hikaye. Dinlenmelisin.

Ona işaret ediyorum, yorgun değilim. Eşime dokunmayı tercih ederim.

Gözleri parlıyor ve eli omzumdan göğsüme doğru yavaşça kayıyor. Çok yavaşça. Belki eşinin sana dokunmasına izin verirsin? O baştan çıkarıcı el karnımı terk ediyor, ve hayal kırıklığıyla neredeyse yüksek sesle inliyordum. Elini tekrar omzuma bastırıyor. Tekrar uzan.

Eşimin bana dokunmasına izin mi vereyim? Bu fikir beni zevkle dolduruyor ve yine de onu memnun etmek en büyük zevklerimden biri. Eğer şimdi sana dokunmama izin vermezsen, sıram geldiğinde sana iki kat dokunacağım.

Bu bana bir anlaşma gibi geldi. Şimdi arkana yaslanacak mısın?

Öyle yapıyorum ve parmakları tuniğimin bağcıklarını çekiştiriyor. Birden onu çıkarmaya heveslendim - sadece terli olduğu için değil, ellerinin üzerimde olmasını istediğim için de. Önemli değil

Bu garip mağara boğucu derecede sıcak, çünkü Li-lah'ım çok az şey giyiyor ve bana dokunduğunda onu hissediyorum. Çıplak tenim benimkine sürtünüyor.

Birdenbire sığağa hiç aldırmamaya başladım.

Göğsümdeki bağcıklarla işini bitiriyor ve sonra tuniğimi çekiştiriyor. Çıkarmama yardım etsin diye kollarımı kaldırıyorum ve sadece bu küçük hareket bile beni yoruyor. Belki de haklıdır ve daha uzun süre dinlenmem gerekiyordur. Ona bu kadar zayıf olmaktan hoşlanmadığımı söylüyorum.

Ben buradayım, bana işaret ediyor. Seninle ilgileneceğim.

Bana eliyle işaret verirken gözlerinde yaramaz bir parıltı var ve sonra parmakları kemerime gidiyor.

Tekrar arkama yaslanıyorum, kemerimi çözerken ve sonra makat bezimi gevşetirken onu izliyorum. Bir eli göbeğimde geziniyor, parmakları kaslarımın dış hatlarını izliyor ve sikim tepki olarak sarsılıyor. Bu küçük hareket onun gözünden kaçmıyor ve ben izlerken, bakışları aşağıya iniyor ve sert ve ağrıyan, başı kalın tohum damlacıklarıyla kaplı sikimi ortaya çıkarmak için makat bezimi soyuyor.

Boğazından kuyruğumu titreten memnun bir ses çıkarıyor, sonra bana bakıyor. Gözlerindeki bakış etrafımızdaki hava kadar sıcak ve ben izlerken eli kıvrılıyor benim horoz uzunluğu etrafında.

Nefesim dişlerimin arasından tıslıyor. Parmaklarını boyumda aşağı yukarı gezdirirken başka tarafa bakamıyorum,

çıkıntıları hissediyor ve dokuyu öğreniyordu. Parmakları Şaftım boyunca büyük bir damar izi bırakıyor ve sonra alçalıyor ve ağzı horoz kafama karşı kayıyor.

Ellerim çaresizce bükülüyor. İpeksi yelesinden bir avuç tutup yüzünü sikime sürtmek istiyorum. Onu kendimden uzaklaştırmak ve o yumuşak, kaygan ağzını öpmek istiyorum. Önerdiği şok edici şekilde beni ağzına almasını istiyorum.

Arzularla doluyum.

"Bunu daha önce hiç yapmadım," diye mırıldanıyor, bana bakarak. "Eğer senin istediğin bir şey yaparsam omzuma

vur.

sevmiyorsun, tamam mı?"

Hoşlanmayacağım bir şey yapmak mı? İmkansız. Ama zorluyorum

Başımı salladım, bakışlarım ona kilitlendi. Bir sonraki an gök pençeleri inse bile gözlerimi kaçıramazdım. Bakışlarım Li-lah'ta, sadece Li-lah'ta, o ise alaycı parmaklarını tekrar boyumun üzerinde gezdiriyor, ağzı daha da yakınımda geziniyor.

Sonra sikimin ucundaki ıslaklığı yalıyor ve ben de dilinin o küçük sıyrığını sonuna kadar hissediyorum. vücudumda dolaşıyor. "Tadın çok güzel," diye fısıldıyor ve nefesi hassas tenimde geziniyor. "Bunu daha sık yapmam gerekebilir."

Dudakları sikimin başına yaklaştığında ihtiyaç iniltim yutuluyor. Beni ağzının derinliklerine çekişini izliyorum, dili uzunluğum boyunca sürükleniyor. Hiç bu kadar iyi bir şey hissetmemiştim. Ona dokunmak, ellerimi saçlarına gömmek istiyorum ama aynı zamanda onu görevinden alıkoymak da istemiyorum. Her bir parçamı yalayıp emerken değil. Sikimi.

Benim khui'm yüksek sesle gümbürdüyor, şarkısı onunkiyle eşleşiyor, Boyumu emerken ağzından ve dilinden gelen hafif titreşimleri hissedebiliyorum. Parmakları

mahmuzumla alay ediyor, uzunluğumu yalarken bile keşfediyor. Gözlerimi kapatmak zorundayım. Eğer kapatmazsam, ağzının içine ve şu anda bile o güzel pembe dilinin üzerine döküleceğim.

sikimin başında alaycı daireler çiziyor. Hayal ediyorum ve neredeyse çözülüyorum. Yumruklarımı sıkıp birini alnıma bastırıyorum ve kendimi ona dokunmamaya zorluyorum. Bırakın ağzını sikimin üzerinde gezdiresin, bana sunacağı her şeye memnuniyetle katlanacağım.

Ama eşim biraz zor. Onun ağzına o kadar odaklandım ki Elllerine dikkat etmediğim için uzunluğumun üzerinde sürükleniyor. Kuyruğumun ucunu tutuyor ve ben ne yaptığını anlayamadan, tıpkı mahmuzumu okşadığı gibi parmaklarıyla kuyruğumu okşuyor.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Kuyruğumun ucunu yalamak için ağzını sikimden kaldırmasını izliyorum.

Ve benim mahmuzum kadar hassas. Tüm vücudum tepki olarak sarsılıyor. Onu durdurmak için bir elimi omzuna koyuyorum, geri çekilmesi için uyarıyorum çünkü kontrolü kaybetmek üzereyim.

Li-lah bana bakıyor ve ben başımlı hafifçe sallayıp el kol hareketi yapmaya başılayınca yüzündeki ifade daha da yaramazlaşıyor. Ağızı tekrar sikimin üzerine iniyor ve sertçe emiyor.

Ve boşalıyorum. Dilinin ve dudaklarının üzerine, sıcak, emici ağızına. Başı döndürücü. Nefesim ciğerlerimden alındı, tıpkı kalbimin göğsümden alındığı gibi.

Ben böyle mükemmel bir eşı layık değılim.

LILA

ERokan daha iyi görünüyor olsa da, onu iki gün daha bahçe mağarasında 'dinlendiriyorum'. En azından, Amaç da bu. Dinlenmeye ve gücünü yeniden toplamaya ihtiyacı var. Aslında adamın nasıl rahatlayacağını bildiğinden pek emin değilim. Onu oral seks (tamam, beklediğimden çok daha eğlenceliydi), sırt masajı ve şekerlemelerle yormaya çalışıyorum. Yardım etmek için elinden geleni yapıyor - bana yeni kar ayakkabıları yapıyor daha kalın, daha sazlık ölü sarmaşıklardan çıkarıyor, yırtık derileri yeniden dikeyor ve hatta yıkanabilmek için rahat çıkıntımızın altındaki su havuzuna tırmanıyor.

Yatakta kalamaması beni deli ediyor ama Sanırım elinde değil. Ben de öyleyim. Bu mağarada ateşe gerek yok - çok nemli ve sıcak. Bana biraz saunayı hatırlatıyor, Rokan sıcaktan şikayet etse de bence oldukça güzel. Sanırım sa-khui'den çok 'insan' sıcaklığı. Ateş olmadığı için suyu eritmeye gerek yok ve sarmaşıkların bizim için bol miktarda yiyecek sağladı. Her türlü meyve ve kavun var ve çiğ olarak nişastalı ve berbat tadı olan birkaç yumrulu görünümlü bitki var, ancak muhtemelen oldukça iyi olacak

Pişmiş. Rokan meyveyi sever ama şaşkındır; daha önce hiç

daha önce vardı. Bu beni bu küçük mağara hakkında meraklandırıyor. Eğer bu bitkiler ona tanıdık gelmiyorsa. Atalarıyla birlikte uzay gemisine binmiş ve geminin kırılan parçasından üstümüzdeki buza ve taşa mı dökülmüş? Bu yüzden mi sadece burada yetişiyorlar? Yoksa bu yarık, bu bitkilerin yetişmesine izin verecek kadar sıcak mı? Dışarıda her şey buzluken mi gelişiyor? Her halükarda, diyetimize biraz çeşitlilik katıyorlar ve ben de elimden geldiğince tohumlarını saklayarak bunları paylaştırmaya özen gösteriyorum.

Tek gözlü arkadaşım geri dönmedi. Üzgün olduğumu söyleyemem, çünkü bana karşı sahiplenici hareketlerini ve Rokan'ı terk etmem için sürekli yaptığı girişimleri düşünüyorum. Ama dostumu kurtardı, o yüzden hâlâ minnettarım. Geri gelirse diye ona da yeterince meyve bırakmak istiyorum. Rokan Yaratığın - metlak diyor ona - bana imza attığını söylediğimde ilk başta bana inandı. Zeki olduklarını düşünmüyor. Belki bizim seviyemizde değiller ama yetinin Rokan'ın ona verdiğinden çok daha fazlasını bildiği açık. Ben bilmiyorum.

Yine de konuyu tartışalım. Yeti'nin bir daha ortaya çıkmamasını umuyorum. Belki eve gider ve kürklü hayallerini gerçekleştirecek hoş bir Bayan Yeti bulur. Ben ona göre bir kız değilim.

Bahçe mağarasında kalışımızın üçüncü gününde, Rokan'ın başı artık ağrııyor ve Büyükler Mağarası'na dönme vakti geldi. Biraz kararsızım - buradaki mağaramız çok güzel ve sıcak, ve meyveleri seviyorum. Ancak Rokan rahatsız edici derecede sıcak ve tüm eşyalarımız hala Yaşlılar Mağarası'nda. Ayrıca, buradaki çıkıntılar dar, bu da birinin çıkıntıdan yuvarlanıp aşağıdaki havuza düşmesinden korkmadan Rokan'ın yanında uyumamın zor olduğu anlamına geliyor.

Ve Rokan'ın seks yapmamız için çok istekli olduğu çok açık. Ve Yaşlılar Mağarası bunun için en iyi yer gibi görünüyor, güzel, temiz kürklerimiz, kızgın bir ateş ve etrafta yuvarlanmak için çok fazla alan var.

Tamam, ben de bunun için oldukça hevesliyim, kabul ediyorum. Etrafta çok fazla oyun oynadık ve her santimini keşfettim

Rokan son birkaç gündür 'iyileşmekte' olduğu için benim ağzımla konuşuyor ama ben her şekilde onun olmaya hevesliyim.

Bir ya da iki günlüğüne Yaşlılar Mağarası'na döneceğiz, eşyalarımızı toplayacağız ve sonra tekrar buluşmak için kabile mağarasına gideceğiz Grubun geri kalanıyla birlikte.

Nedense bu konuda gerginim.

Rokan gerginliğini hissetse de yorum yapmıyor. Karda tekrar dışarı çıkmak için giyinmeme yardım ediyor, buz tutacağı kesin olan ıslak örgülerime başını sallıyor ya da Birkaç gün mağaranın nemli sıcağında kaldıktan sonra muhtemelen aynı şeyi yapacak olan kürklerim. O Çantama bir sürü şey yüklediğimi görünce kaşlarını çatıyor. Yüklü asmalardan taze meyveler topladım, 'küçük insan bedenimin' taşıyamayacağı kadar ağır olduğunu söyleyip omuzladım

Kendisi. Sonra, yeni, dayanıksız kar ayakkabılarımı tutuyor ve biz dikkatlice mağaradan dışarı tırmanırken dışarıdaki vadi olan kış soğuğu. Yakınlarda midilli türü bir yaratık sürüsü var ama mızraklarımız yok, sadece kemik bıçaklarımız var. Rokan bana, onların başka bir zamanı bekleyeceğini söyledi.

Sonra vadi tabanına varıyoruz ve ben kar ayakkabılarımı giyiyorum. Rokan pelerininin kapüşonunu tutturuyor, üzerime titriyor ve sonra kaşlarını çatarak yüzüme bakıyor. Sen de bakıyorsun.

Mutsuz. Seni rahatsız eden ne, dostum?

Sadece düşünüyorum. Ne hakkında?

Gelecek mi? Bizim için sırada ne var? Bir gün sonrasını düşünerek o kadar uzun zaman geçirdim ki durup farkına varmak garip geliyor

Bundan sonrası için büyük bir planım yok.

Eğilip alnıma bir öpücük konduruyor, sonra da işaret ediyor: "Yaşlılar Mağarası'nda malzemelerimizi alacağız, sonra da karnına bir kit koyacağım. Bu düşünceyle gözleri parlıyor.

Bana attığı bakış beni kıpır kıpır yapıyor, her ne kadar sözleri biraz açık sözlü olsa da. Elbette rezonansa ve bir araya gelmemize odaklanmış durumda. İtiraf etmeliyim ki

Benim de düşüncelerim ve tüm rüyalarım son zamanlarda oldukça kirli. Yani kabile mağarana gittiğimizde, ona söyledim. Nasıl olacağından endişeleniyorum.

Herkes evde ve güvende olduğun için mutlu olacak, diyor bana. Nasıl olacağına gelince, bol şarkılı bir kutlama olacak ve babamın en sevdiği sah sah olacak. Kardeşim Aehako çok gürültülü ve şamatacı olacak. eşinin eğlencesi. Annem seni sürekli beslemeye çalışacak. Ve ben de seni kürklerimin içine sokmaya çalışacağım. zaman. Kuyruğu bacağımın etrafında kıvrılıyor, kirli bir söz gibi bacağıma bastırıyor. Yine de önce annemin mağarasından taşınmamız gerekecek.

Buna kıkırdıyorum. Hala anne ve babanla mı yaşıyorsun?

Kaç yaşındasın sen?

Omuz silkiyor. Mağaralarda fazla yer yok. Çiftleşmemiş avcılar birlikte yaşar. Özel mağaralar aileler için saklanır.

Oh. Bu konuda ne hissettiğimi bilmiyorum. Düşünüyorum da

Önümüzdeki birkaç yılı bir başkasının mağarasının arkasında yaşayarak geçiriyorum ve karnımda bir batma hissi kıvrılıyor. Nereye düşeceğiz?

Sonbahar mı?

Kendi mağaramız olacak mı?

Evet. Düz karnıma dokunuyor. Bunu dolduracağım ve birçok kitle birlikte yeni bir mağara yapacağız.

Eek. Beni doldurmak hakkında çok fazla konuşma. Düşüncesi beni bu kadar tahrik etmeseydi, sözlerinin kabalığı karşısında dehşete düşerdim.

Eğilip burnunu benimkine sürtüyor. Ayrıca, ben on el yaşındayım. Sen kaç yaşındasın?

Bu beni terletiyor. Senin ellerin mi benim ellerim mi?

Ellerim tabii ki, diyor başını kibirli bir şekilde eğerek. Doğru sayıda parmakları var.

Kırk yaşında mısın? Lanet olsun, Rokan! Bu çok yaşlı! Öyle mi? Eğlenmiş görünüyor. Aynı yaşta olduğumuzu sanıyordum. Ben yirmi iki yaşındayım!

Kaşları çatıldı. Çok genç. İnsanlar ne kadar yaşar?
Bilmiyorum. Yetmiş ya da seksen yıl?

Buna telaşlanmış görünüyor. Annem yüz acımasız mevsim yaşında. Uzanıp göğsüme dokunuyor. Sen Şanslısın ki bir khui'n var. Seni bir süre sağlıklı tutacaktır. sizin insan dünyanızdan çok daha uzun yaşar. Benim halkım çok yaşlı yaşar. Vadren yüz altmış iki yıl gördü. acımasız sezonlar ve avda hala çevik.

Ona aval aval bakıyorum. Vay anasını. Yüz altmış iki yaşında. Sanırım kırk yaş onun halkı için o kadar da yaşlı değil.

Rokan kırk yaşında gibi görünmüyor. Onun da dediği gibi, sanki aynı yaştayız. Kardeşlerin kaç yaşında?

Aehako yirmi yedi yaşında. Genç ama iyi bir avcı. Bir eşi ve bir yavrusu var. Diğer kardeşim Sessah, iki buçuk elli yaşında.

Yüz yaşındaki annesinin on yaşında bir çocuğu mu var? Bu çok saçma. Belki de olgunluğa erişip uzun bir süre yaşlanmayı bırakmışlardır. Kim bilir? Aehako'yu 'kurtarma' partimizden hatırlıyorum ve Rokan'la aynı yaşta görünüyor, on beş yaş küçük değil. Sanırım yirmi ile seksen arasında bu insanlar için pek bir fark yok.

Çok garip.

Peki ya dil? Beni endişelendiren diğer kısmı itiraf ederek ona soruyorum. Kimseyle konuşamayacağım.

Kaşlarını çatıyor. Sen öğreneceksin. Diğerleri Yaşlılar Mağarası'na gidecek ve el-konuşma dilini öğrenecek.

Ve beyinlerini lazerle mi deldirsinler? Bu konuda yanıldığından endişeleniyorum. Nereden biliyorsun?

Çünkü Vektal'ın eşi ve yoldaşları geldiğinde bizim dilimizi konuşamıyorlardı. Biz onların dilini Yaşlılar Mağarası'nda öğrendik, onlar da bizimkini. Bu nasıl farklı olabilir ki?

Kulağa çok basit geliyor ama ben yine de huzursuz hissediyorum. Koklear implantımı taktırana kadar, kendimi hep yalnız hissettim. Birinin benimle mutlaka konuşması gerektiğinde Maddie benim için tercümanlık yapıyordu. Kiminle konuşabileceğim

konusunda sınırlıydım ve bu

Korkunç. İmplantım olmadan çoğunlukla iyiydim, ama tekrar izole edilmekten endişe ediyorum. Ama Rokan bana yalan söylemez.

Acaba Rokan bazı insanların ne kadar benmerkezci olabileceğinin farkında mı? Birinin arkasından konuşmanın ne kadar kolay olduğunu? Ona sadece dışlanmak istemediğimi söylüyorum. Ya da bir yük.

Sanki aklımdan hiç geçmemiş gibi bu düşünce karşısında şok olmuş görünüyor. Neden bir yük olasın ki?

Benimle konuştuklarında duyamadığım için mi?

Kaşlarını çatıyor. Söyleyecek çok sözünüz var. Elle konuşmayı henüz bilmemeleri senin suçun değil.

Öğrenmesi kolay,

Bu yüzden sizi kabilenin bir parçası olarak kabul etmemeleri için hiçbir mazeret yok.

Tatlı adam. İşte seni bu yüzden seviyorum.

Gözleri tahrik olmuş gibi parlıyor. Aşk sözcüklerini ateşin yanında olduğumuz zamana sakla, yoksa seni karların içine atar ve şimdi bile sikimi amına sokarım. O zaman

Yüzündeki ifadeden bunun şu an için oldukça iyi bir fikir olduğunu düşündüğü anlaşılıyor.

Eeep. Yanaklarımın kızardığını hissediyorum. Ben oldukça

Burada çiftleşirsek midillileri korkutacağımızdan eminim.

Ayrıca, yeti sapığımı düşünüyorum. Mağaraya geri dönelim, tamam mı? Böylece kadınınla romantizm yaşayabilirsin.

düzgün bir şekilde.

Elimi tutuyor ve Yaşlılar Mağarası'na doğru yola çıkıyoruz.

Yaşlılar Mağarası'na geri dönüş yürüyüşü, ne kadar uzun bir mesafe gibi görüldüğüyle kıyaslandığında gülünç derecede kısa görünüyordu.

Rokan baygındı. Kısa sürede oraya vardık ve itiraf etmeliyim ki pürüzsüz, karla kaplı bir yer gördüğüme sevindim.

Mekânın kapalı kubbesi ortaya çıkarken. Bir fırtına var -
çünkü elbette var - ve bir ışık

Gökten kar yağıyor. Yürüyüşümüz sırasında biraz yakıt topladık - çoğunlukla kurumuş midilli kakası - ama umarım gemide yeterince yakıt vardır, böylece bu gece evde kalıp dinlenebiliriz.

Ve sonra yanaklarımın ısındığını hissediyorum, çünkü tabii ki

Rahatlamayı düşünmüyorum. Rokan'la seks yapmayı düşünüyorum. Kürklerin altında birlikte kaymayı, vücutları çıplak ve

Sadece yapıyorum. Sonunda anlaştık. Beni hamile bırakmasına izin vermek. Daha önce hiç seks yapmadım, bir erkeğin korunmadan içime girmesi bir yana, bu konuda hem gergin hem de heyecanlıyım. Göğsüm bir mil mırıldanıyor ve

Rokan bütün gün bana kızgın bakışlar gönderdi, bu yüzden onun da aynı şeyi düşündüğünü biliyorum.

Yaşlılar Mağarası'nın kapısına yaklaştığımızda, girişteki karı çalkalayan yeni, taze ayak izlerini görünce şaşıyorum.

Ben onları gördüğümde Rokan da onları işaret ediyor. Bana burada biri olduğunu söyledi.

Kimi? Kabilenden biri mi?

Ya da bulduğun metlak. Bıçağını çıkarmış, öne doğru adım atıyor ve arkasında beklememi işaret ediyor.

Kahretsin, metlak aklıma bile gelmemiştir. Kendi bıçağımı çıkarıyorum, umarım daha önceki 'dostum' değildir. İçimden bir ses Rokan'ı tekrar gördüğüne sevinmeyeceğini söylüyor. "Dikkatli ol," diye fısıldıyorum o içeri girerken.

O içeride kaybolurken ben rampanın dibinde kalıyorum, endişeliyim. Bir süredir ortalıkta olmadığımızı düşünürsek, muhtemelen kabile arkadaşları bizi kontrol etmeye gelmişlerdir.

Kesinlikle bu kadar.

Sabırsızlıkla, gelip bana içeri girmenin güvenli olduğuna dair işaret vermesini bekliyorum. Her an geçtikçe biraz daha endişeli. Neden bu kadar uzun sürdü? İçeride iyi mi yoksa duyamadığım bir kavga mı var? Bir şeyler mi oluyor?

Tam daha fazla dayanamayacağımı düşündüğüm anda
Gölgelerin arasından bir figür belirir ve

kapıdan ve rampadan aşağı. Kürk kapüşon geri itildi ve sonra parlak sarı saçlar ve ışıldayan, yuvarlak bir yüz görüyorum.

Ben Maddie.

Hançerimi kınına sokuyorum ve kar ayakkabılarımla elimden geldiğince ileri doğru koşuyorum, kollarım genişliyor.

"Maddie!" Kız kardeşimin kakülleri fazla uzamış ve yüzüne doğru sarkıyor, neredeyse gözlerinin parlak, yeni khui mavisini gizliyor. Yüzü daha ince görünüyor, ama sırtışı tamamen kız kardeşime ait ve o da sağlıklı, bütün ve en az benim kadar barbar görünüyor.

Yaklaştıkça kollarımı ona doluyor ve karmakarışık saçlarına sevinç gözyaşları döküyorum. Onu görmeyeli çok uzun zaman olmuştu ve çok şey yaşanmıştı. Güvende olduğunu biliyordum, yakınlarda olduğunu da biliyordum ama onu görünce her şeyi hatırladım.

ve elimde olmadan biraz ağladım.

Tamam, belki çok fazla. Ama iyi bir ağlama.

Maddie geri çekilip yüzümü inceliyor, gözleri kendi duygularıyla parlıyor ve sonra bir adım geri atıyor. Tek parça olduğumdan ve kötü muamele görmediğimden emin olmak istercesine beni kontrol ediyor. Tipik Maddie - o her zaman

benim koruyucum oldu. Sonra gülümsüyor ve işaret ediyor: "Tanrım, şu haline bak!

Şu haline bak, geri imzalıyorum. Onlardan birine benziyorsun! Konuşan birisin! Gözlerin çok ürkütücü!

Sanki seninkiler daha mı iyi? Gülüyorum, çünkü tabii ki ikimizin de artık parlayan, ürkütücü gözleri var. Bu khui-şeyinin bir parçası. Bunu söylemesine aldırmıyorum bile, çünkü

Gözlerinde beyaz olmadığını mı görüyorsun? Bu beni de şaşırtıyor. O bana tuhaf görünüyor, tabii ben de ona tuhaf görünüyorum. Alışmak biraz zaman alacak.

Beni tersledi ve ben gülmeden duramadım. Ona tekrar sarılıyorum ve kız kardeşimin yanımda olması çok iyi hissettiriyor.

Sanki evin küçük bir parçası yerleşmiş ve

Buz gezegenindeki her şey tıklıyor. Nerede olduğum önemli değil. Rokan yanımdaysa ve kız kardeşim buradaysa?

Burası da tıpkı diğ er yerler gibi evim. Bu garip yeni dünyada mutlu olabilirim.

LILA

W Burada ne yapıyorsun, diye soruyorum kız kardeşime, gelişinin ilk şaşkınlığı geçtikten sonra. Sağlıklı görünüyor - bir

Belki biraz dağınık ve biraz kilo vermiş gibi görünüyor, ama onun dışında? Harika görünüyor. Ve beni gördüğü için çok mutlu görünüyor, bu da beni suçlu hissettiriyor.

Çünkü kız kardeşimin burada olduğunu görünce ilk içgüdüm?

Hayal kırıklığı. Şimdi Rokan ve benim rezonansımızı gerçekleştirmek için mahremiyetimiz yok. Bu beni kötü bir kardeş yapıyor çünkü Maddie'yi göreceğim için heyecanlansam da zamanlaması çok kötü olduğu için hayal kırıklığına uğradım. Yarın gelemez miydi? Yarın onu görmekten çok mutlu olurdum.

Yine de, biz battaniyenin altındayken ve birbirimize sarılmışken ortaya çıkmaması iyi oldu sanırım.

Birbirimize. Nimetlerimi saymalıyım.

Eliyle işaret ediyor ve kendimi dikkatimi vermeye zorluyorum. Farli ve ben dün sıvıştık, dedi. Burası çok uzak değil.

Biz de buraya gelip bir merhaba diyelim dedik.

Kaymış mı? Ben soruyorum. Bu kulağa biraz uğursuz geliyor.

Evet, öyle. Elbette esir tutulmuyoruz ama Tribe sizi biraz yalnız bırakmamız gerektiğini düşünüyor gibiydi. Gözlerini deviriyor. Senin benim kız kardeşim olduğunu ve birbirimize ihtiyacımız olduğunu anlamamış gibiler.

Onun sözleri beni suçluluk duygusuyla dolduruyor. Onu özledim, ama çok fazla şey oldu. Kız kardeşim, her zamanki gibi

inatçı bir tavırla, kabilenin tavsiyelerini - iyi tavsiyeleri de - göz ardı etti ve gelip beni bulmaya karar verdi.

kendi. Hissettiğim hayal kırıklığını görmezden geliyorum. Maddie beni seviyor ve benim için en iyisini istiyor. Benim için endişeleniyor.

Onsuz gayet iyi olduğumu nereden bilebilir ki? Özgürlüğün tadını çıkardığımı

Rokan ve ben avlanmaya gidip istediğimizi mi yapacağız?

Kendime nasıl bakacağıma dair verdiği derslerin güçlendiğimi ve her geçen gün daha güçlü ve yetenekli hissettiğimi? Kabileye katılmaya hazır olmadığım için ona bir hafta kadar daha Yaşlılar Mağarası'nda kalmamızı önermek üzere olduğumu mu?

Ama Maddie bunların hiçbirini bilmez. Onun için ben korkmuş, ağlayan küçük kız kardeşim. Her zaman öyleydim.

Sadece gülümsüyorum ve ellerini kısaca sıkıyorum.

Bana alaycı bir bakış attı ve tekrar imzaladı. Tabii sonra buraya geldik ve sen yoktun. Nereye gittiniz?

Ona uzun bir hikaye olduğunu söyledim, gemiyi işaret ederek ve

içeri girmemiz gerektiğini belirtiyor. Rokan yaralandı ve başı iyileşene kadar birkaç gün bir mağarada kalmak zorunda kaldık. I

-

Ellerimi tuttu ve imzalamamı engelledi. Sen iyi misin? Konuşmamız gerekiyor mu?

Yüzündeki ciddi ve endişeli ifade beni şaşırttı. Ben iyiyim. Sen iyi misin?

Endişelerimi görmezden geliyor. Kabile iyi, biraz fazla yardımsever ve Brady Bunch. Yani, sen iyi misin?

Önce o mağara adamı Hassen seni çaldı, sonra sensiz geri geldi ve ben de kendimi kaybedeceğimi sandım.

hepsinde. Ama sonra Hassen senin Rokan ve sen onun arkadaşı mısın? Sormadan mı? Bu saçmalık. Kaçmamız mı gerekiyor? Yüzündeki ifade ölümcül derecede ciddi. Üzerimde biraz yiyecek ve silah var. Sen söyle, biz de burayı havaya uçuralım. Nasıl yapacağımızı bulabiliriz. birlikte hayatta kalmak. Kimsenin küçük karısı olmak zorunda değilsin.

Küçük eş mi? Ne oluyor be? Ona Rokan'ı sevdiğimi söyledim.

Hayır, rezonans konuşuyor, diyor gözlerini devirerek. Bana her şeyi anlattılar. Sana seçim şansı vermiyor. Seni onu sevdiğini düşünmeye zorluyor çünkü onun bebeklerine sahip olmanı istiyor. Bu saçmalığa kanmak zorunda değilsin, söz veriyorum. Rezonansı kırmanın bir yolunu bulacağız.

Ben hiçbir şeye kanmam. Benim seçimim olup olmaması önemli değil. Belki ilk başta değildi ama onu seviyorum.

Şimdi. Onunla birlikte olmak istiyorum. Bana iyi davranıyor. Sen de onu seveceksin. O harika biri.

Maddie şüpheli görünüyor. Seni ilk adamdan çalması ne kadar harika?

Hayır, o beni kurtardı. Büyük fark var. Her neyse. Seni hamile mi bıraktı?

Şimdi kız kardeşime kızmaya başladım. O iyi niyetli, Ama bir kasırganın tüm inceliklerine sahip ve Rokan'a aşık olabileceğimi anlamıyor gibi görünüyor. Tek gördüğü sa-khui'nin düşman olduğunu. Henüz değil ve bu kişisel bir soru.

Yüzünde acı var. Ben senin kız kardeşinim, diye sert, sarsak hareketlerle işaret ediyor, üzgün. Kaçırıldığında ve sen uzakta kaldığında ne düşünmem gerekiyor? bir adamla birlikte olmak mı? Bununla nasıl başa çıkabilirim? Yumruklarını sıkıyor ve sonra imzalamaya devam ediyor. Şimdilik burada sıkışıp kaldığımızı biliyorum ama kaçabiliriz, söz veriyorum. Onunla kalmak zorunda değilsin. Sen-

Ellerimi onunkilerin üzerine koyarak çılgınca işaret etmesini sakınleştiriyorum. "Onu seviyorum," diyorum ona. "Biz birlikteyiz. Hepsi bu."

Yüzünde bir acı ifadesi beliriyor ve yavaşça başını sallıyor. Ellerini benimkilerden çekti. Tamam. Senin yönteminle yapacağız.

Şimdilik.

Teşekkür ederim. Maddie Kasırgası'nın gazabı şimdilik önlendi. Geminin girişini işaret ediyorum. Gidip diğerlerine katılalım mı?

Gemiye girdiğimizde Maddie sessiz ve koruyucu kolunu belime koyuyor. Omuz silkmiyorum, ama rahatsız ediyor

Birazcık. Kendi başımın çaresine bakabilirim ama karlı bir rampayı çıkmak için yardıma ihtiyacım varmış gibi davranıyor. Gerçekten mi? Birdenbire aramızda büyük bir uçurum varmış gibi hissediyorum - sanırım benim korkmuş küçük Lila olmamı istiyor, çünkü bu onun Büyük Kötü Maddie olmasına izin veriyor. Ama benim bir koruyucuya ihtiyacım yok.

Kendime bakabiliyorum ve bu beni güçlü hissettiriyor. Yetenekliyim. Ama artık kız kardeşimin benim koruyucum olmasına ihtiyacım yok ve bunun ona nasıl hissettireceğini merak ediyorum.

Gemiye girdiğimizde, Rokan oradaydı, kolları bir kızla konuşuyorum. Benden yaklaşık bir karış daha uzun ve zayıf, toplu kolları ve bacakları var. Göğsü Rokan'ınki kadar düz ama yüz hatları narin bir dişi gibi onun versiyonu. Uzun siyah saçları örülmüş ve Renkli bantlarla süslenmiş karmaşık halkalar dizisi ve boynuzları onun büyük, yaylı boynuzlarının zarif bir versiyonu.

Ona bakmadan duramıyorum. O gördüğüm ilk dişi uzaylı ve bu kadar farklı görüneceğini hiç düşünmemiştim. Bu

Sa-khui'nin büyük, güçlü yüz hatlarını narin bir kadın yüzünde görmek büyüleyiciydi ve Rokan bir şey söylerken kadın gülerek ona gevezelik etti ve bir an için gerçekten çok genç. Ergenlik çağında.

Vay canına, kocaman bir genç kız. Bu olmamalı. Tüm uzaylıların devasa olduğu düşünülürse şaşırtıcı ama yine de şaşırdım.

Bana bakıyor ve hevesle gülümsüyor. Beni şaşırtarak imza atmaya başladı. Merhaba, ben Farli. Adını dikkatli bir hassasiyetle heceliyor.

İşaret dilini mi öğrendin? Şaşırarak sordum.

Gülümsemesi bozuluyor ve Maddie'ye bakıyor.
Kardeşim işaret ediyor, Farli sana nasıl merhaba
diyeceğini öğrenmek istedi,

Ben de ona öğrettim. Şimdilik tek bildiği bu.

Ona Yaşlılar Mağarası'ndan el konuşmasını öğrenebileceğini söyledim, diye ekliyor Rokan. O da öğrenmeye hevesli.

Maddie kaşlarını çatarak Rokan'ın hareketlerine bakıyor. Bana meraklı bir bakış attı.

Bilgisayara işaret dilini öğrettim, ona söyledim. Sonra da konuşabilmemiz için ona öğretmesini istedim.

Oh. Sanırım meşguldün.

Buna gülüyorum ve jest yapıyorum, Meşgul kelimesi yetersiz kalıyor.

Birazcık.

Rokan bana yaklaşıyor, hareketleri kolay ve akıcı, O bana yaklaştıkça mırıldandığımı hissediyorum. Bir an için beni prenses gibi kollarının arasına alacağını düşünüyorum ve kızarmaya başlıyorum. Ama sadece yanağıma dokunuyor ve sonra işaret ediyor:

Ziyaretçilerimiz olduğu için

Yakındaki zuladan taze et alın ki yiyecek bir şeyler olsun.

Yiyecekleri var, belirtiyorum. Ve sen hala iyileşiyorsun. Başın nasıl?

Kafam iyi. Ve bu bana yapacak bir şey verecek. Çok uzun kalmayacağım. Bana mahcup bir bakış attı ve yanağıma tekrar dokundu. Anlıyor musun?

Sanırım biliyorum. Planladığımız küçük seksi randevumuz kız kardeşim ve arkadaşı tarafından yarıda kesildi. Bu sadece

Onlar benimle konuşurken o biraz geri çekilebilsin diye bir bahane. Git, dedim ona. Ben ateş yakacağım.

Daha fazla yakıt getireceğim. Bana hafif, şefkatli ve vaat dolu bir öpücük veriyor ve gözlerimin içine bakıyor, sonra iç çekiyor

ağır bir şekilde kapıdan çıkar.

Gitmesini izliyorum, vücudum ağrıyor ve göğüs uçlarım tuniğimin altında geriliyor. Dostum, ziyaretçilerimizin zamanlaması gerçekten çok kötü. Kız kardeşime ve Farli'ye dönüyorum.

Onu kovaladık mı? Maddie yüzünde şüpheli bir ifadeyle soruyor.

"Şimdilik sadece biz," diyorum yüksek sesle ve işaret ediyorum. "Yemek almaya gidiyor."

Mağaranın - ne gariptir ki artık kaza yapmış gemiyi mağara olarak düşünmeye başladım - içi bıraktığımızdan biraz daha dağınık ve ben bunu biraz pasaklı olan Maddie'ye bağlıyorum. Ateş kömürden başka bir şey kalmamıştı, ben de ateşin yanına gidip onu daha da körüklemeye ve yakıtla beslemeye başladım. Birkaç dakika içinde, yeniden neşeli, kükreyen bir ateşim oldu ve ben tripodu kurdum ve çay koydum.

Oturuyorum ve Maddie sanki ikinci bir kafam çıkmış gibi bana bakıyor. Ne? Soruyorum.

Bunu nasıl yaptın?

Ona kendime nasıl bakacağımı öğrendiğimi söyledim. Artık avlanabiliyor ve tuzak kurabiliyorum. Henüz ikisinde de çok iyi değilim ama her geçen gün daha iyiye gidiyorum.

Göz kırıyor. Oh.

Burası evim gibi değil. Öğrenebildiğim her şeyi öğrenmeye çalışıyorum. Ya sen?

Her sabah ateşe gidersem birinin beni besleyeceğini öğrendim. Bu sayılır mı?

Homurdanıyorum ve ellerimizin hareketini büyülenmiş bir ifadeyle izleyen Farli'ye bakıyorum. Onu da dahil etmeliyiz

konuşmada. Dışlanmanın nasıl bir şey olduğunu bilirim.

Tabii ki. Dil öğrenmek isteyecektir.

Kabile mağarasındaki herkes seninle konuşabilmek için bazı temel bilgileri öğrenmeye çalışıyor. Ben de öğreliyordum.

onlar kolay şeyler ama kapsayacak çok şey var.

Gözlerimi kırıştırmam gerekti. Bu çok tatlı ve beklenmedik. Öğrendiler mi? Benimle konuşmak için işaret dili mi öğreniyorlar?

Başını sallıyor. Sizinle tanışacakları için çok heyecanlılar. Bayanlar gerçekten çok hoş. Gerçi çok fazla uzaylı kız yok.

İki yaşlı kadın, ikisi bizim yaşlarımızda ve Farli burada. Diğer tüm kadınlar insan.

Rokan'ın bu konuda bir şeyler söylediğini hatırlıyorum ve dalgınca başımı sallıyorum. Girişe bakıyorum ama

eşimden bir iz yok. Mırıldanan göğsümü ovuyorum.
'Dostum' demek ve bunun büyütülecek bir şey olmaması
garip. Doğru hissettiriyor. Doğal.

Maddie, yalan söylemediğimi söyledi. Eğer kaçmak istiyorsan, seninle geleceğim. Nereye gittiğimiz önemli değil.

Birlikte olduğumuz sürece. Farli'nin ölmesini bekleyebiliriz. Dikkatini dağıt ve paketleri alıp buradan git. Rokan şu anda yok, yani mükemmel zamanlama.

Kız kardeşime bakıyorum. Mutlu olduğumu söylediğimde bana inanmıyor mu? Rokan'ı terk etmeyeceğim. O benim eşim ve onu seviyorum. Aslında, eğer o olmasaydı şu anda onu seviyor olurdum.

Bugün ortaya çıktı. Maddie, burası artık bizim evimiz.

Öyle olmak zorunda değil! Şimdiye kadar gördüğümüz iki tane kaza yapmış gemi var! Bu daha fazlası olmadığı anlamına gelmez! Eve dönmenin bir yolunu bulabiliriz-

Eve gitmek istemiyorum. Bunu ona imzalamak acımasızca geliyor.

Kızgınım. Neden buradan nefret ettiğimi sanıyorsun?

Çünkü ben biliyorum! Ellerini göğsüne vuruyor. Burayı nasıl sevebilirsin? Kıçım her lanet gün donuyor! İşte gerçek tuvaletler yok! Telefon yok! Duş yok! Peynir yok! Patates kızartması yok! Hiçbir şey yok, Lila! Her şeyden vazgeçiyoruz!

Bu yüzden bazı yiyeceklerden ve plaj tatillerinden vazgeçtik. Çok şey kazandım-

Yine sağırırsın, Lila! Orada oturup bana bunu tercih ettiğini nasıl söylersin?

Sözleri karşısında irkiliyorum. Farli'nin bakışları aramızda gidip geliyor, yüzünde tedirgin bir ifade var.

Özür dilerim, Maddie sessiz kaldığımda işaret veriyor. Öyle demek istemediğimi biliyorsun-

Sağırım, diye cevap veriyorum. Fark etmediğimi mi sanıyorsun? Kız kardeşim mutsuz bir ifade takınıyor ve ben başımı sallıyorum, devam ediyor. Ama başka ne fark ettim biliyor musunuz? Bu benim kim olduğumu değiştirmiyor. Seninle konuşabilirim. Seninle konuşabilirim.

Rokan. Ben de bu gezegendeki herkes kadar yetenekliyim. Bu beni engellemiyor, Maddie. Korkunç olduğunu düşünebilirsin ama hayatımda ilk kez

duyduğumu kabullenebiliyorum. Bu benim kim olduğumu
değiştirmiyor. İmplantım olsa da olmasa da ben aynı
kişiyim. Beni tanımlamıyor.

Biliyorum, Lila. Bunu biliyorum. Seni sevdiğimi
biliyorsun.

Ben de seni seviyorum Maddie, ama burada olmayı seviyorum. Roka'nı seviyorum. Tüm bunları seviyorum ve bana heyecan verici geliyor. Öğrenmeye ve güçlenmeye devam etmek istiyorum. Ve eğer sen Burayı sevmiyorum ama bu gitmek istediğim anlamına gelmiyor.
Dünya'da Roka'la yaşadıklarımın eline su dökecek hiçbir şey yok. Hiçbir şey.

Ellerimi bırakıyorum, bitti.

Maddie'nin ağzı titriyor ve yavaşça başını sallıyor. Tamam. Sanırım aynı fikirde olmadığımızı kabul etmemiz gerekecek. Ateşin yanındaki koltuğundan kalktı ve fırlayarak uzaklaştı. Bir hışımla Geminin diğer ucuna açılan çift kapıdan geçip gözden kayboluyor.

Gidişini üzgün bir şekilde izliyorum. Bunun aramıza girmesinden nefret ediyorum. Maddie'nin mutsuz olduğu çok açık. Soğuğu hiçbir zaman sevmemiştir ve belki de onunla pek iyi anlaşılamıyordur. kabile ile. Ne olduğunu bilmiyorum. Ama bir seçeneğimiz olsaydı bile, burada Roka'la kalmayı seçerdim. Şu anda bile, bu kadar uzun süre gittiği için huzursuzum.

Farli dikkatimi çekmek için elini sallıyor. Ona küçük bir gülümseme veriyorum. Buna tanık olmak garip olmalı.

"Kusura bakma

Bu."

Hâlâ birkaç gün önce bıraktığım haritayı gösteren bilgisayar ekranını işaret ediyor ve bir şeyler söylüyor. Sanırım işaret dilini öğrenmek istiyor.

"Elbette," dedim ona. Olabilir. Biraz uzun sürecek. ve Farli bayıldığında onu yakalamak için birinin burada olması gerekiyor.

ROKAN

Önbelleğe yavaş varıyorum. Sanki gücüm azalmış gibi hissediyorum ama en azından başım ağrımıyor. Acele etmiyorum, yürürken adımlarımı dikkatle seçiyorum, çünkü

Eğer yaralanırsam eşim çok üzölür. Ve sonra ben

sırıtmaktan kendimi alamıyorum. Arkadaşım. Li-lah benim eşim. Beni kabul etti. Tek ihtiyacımız olan sessiz bir an ve ben onu kendime eş olarak kabul edeceğim.

Farli ve Li-lah'ın kız kardeşi Mah-dee buradayken, o sessiz an ertelendi ve ağrıyan sikim onu almak için bir an daha beklemek istiyorum. Şimdi rezonansı gerçekleştirmeye çok yakınlım, bedenim bunu daha da çok arzuluyor. Yine de kendimi tekrar elime almak istemiyorum. O bu kadar yakın ve istekliken olmaz.

Mağaraya döndüğümde Li-lah'ım ateşin yanında tek başına oturuyordu. Farli baygın bir şekilde kürklerin üzerine uzanmış, Mah-dee ise ortalıkta görünmüyor. Li-lah'ın gözleri kızarmış ama dönüşümü gülümseyerek karşılıyor.

Ne oldu?

Kız kardeşim bana kızgın olduğunu söyledi.

Bu her zaman kızgın, ama bunu yüksek sesle söylemiyorum. Yardım etmek için ne yapabilirim?

Li-lah ayağa kalkıp yanıma geliyor ve kollarını bana dolayarak yanağını göğsüme bastırıyor. "Sen sadece ve beni senin sevdiğin gibi sev."

Saçını okşadım. Bunu yapabilirim.

GARIP BİR ŞEKİLDE SESSİZ BİR ÖĞLEDEN SONRA. Li-lah pek konuşkan değildir,

kendini işine vermeyi tercih ediyor. Derslerine devam etmem konusunda ısrar ediyor ve ben de yemek için getirdiğim yorgan canavarının derisini sıyrırken onu düzeltiyorum. Bir güveç yapıyor.

Etin yarısını ayırdım, kalanını da çiğ yemeyi tercih eden ben ve Farli için taşların üzerinde çözülmeye bıraktım.

Mah-dee sonunda saklandığı yerden çıkıyor, ağzı sert ve mutsuz bir çizgi halinde. Li-lah'a sarılıyor ve ateşin yanında bize katılıyor ama memnun olmadığı belli. Farli kısa bir süre sonra uyanıyor ve hevesle eşime işaret etmeye başlıyor, yeni dili deniyor. Elleriyle konuşuyor.

hepimizin dikkatini dağıtmaya yetti ve akşam Farli'nin soruları ve Li-lah'ın düşünceli cevaplarıyla doldu.

Farli, ayrıldığıımızdan bu yana kabilede neler olup bittiği konusunda bizi bilgilendiriyor. Shorshie ve Vektal'ın bebekleri Talie'nin ilk dişi çıkmış. Claire'in karnı bir gecede iki kat büyümüş gibi görünüyor. Leezh bir kit daha taşıyor. Jo-see ve Haeden zamanlarının çoğunu yataklarında birlikte geçiriyor, bu da kabileyi çok eğlendiriyor.

Peki ya Hassen? Hassen'e hafif bir sürgün verildi. Karlar dışarı çıkıp avlanamayacağı kadar acımasız olana kadar mağaraların hiçbirinde hoş karşılanan kürkleri yok. Vektal ona karşı yumuşak davrandı ve hafif bir ceza verdi. Farli bana Hassen'in üzüntüsünün ve pişmanlığının o kadar büyük olduğunu söylüyor ki, onu daha fazla cezalandırmak zor. Daha zor ne olabilir ki?

Li-lah'ı kaybetmekten daha mı iyi?

Aynı fikirde miyim bilmiyorum ama şefimin Hassen'i göndermemesinin başka nedenleri olduğundan şüpheleniyorum

Tamamen. Sürgün Raahosh'ta işe yaramadı zaten, çünkü inatçı arkadaşı onu takip etmeye çalıştı. Yine de bunu Vektal'a soracağım. Hassen'in Li-lah'ıma böyle tehlikeli bir şey yapmasına hâlâ kızgınım. Bir cezası olmalı.

Ama bunlar başka bir günün düşünceleri. Bu gece dikkatim eşimin üzerinde. Mah-dee sessiz olsa bile, Farli ile konuşmak Li-lah'ın kalbini aydınlatıyor. Bunu onun hızlı ve hafif hareketlerinden ve gözlerinin ışıltısından anlayabiliyorum. Tarafından esnemeye başladığında, tatlı gülümsemesi geri döndü.

Li-lah arka arkaya dört kez esnedikten sonra uyu diyorum. Sabah daha söylenecek sözler var ve kabile mağaralarına geri dönmeliyiz. İkinizi de arıyor olacaklar, diyorum Farli ve Mah-dee'ye.

Farli gözlerini deviriyor. Kendime nasıl bakacağımı biliyorum!

Evet, ama senin annen de benimki gibi, benimki de bu yaşında hâlâ üstüme titriyor.

Farli homurdanıyor, ama sonra Li-lah'ım tekrar esniyor ve uyku kürkleri ateşin yanına serilir. Bir yatak yapıyorum

Mah-dee'nin kalkık kaşlarını görmezden gelerek, ben ve Li-lah. Kız kardeşiyle kollarımda uyuyacağımı bilmek zorunda mı? Biz çiftleştik. Bu iş böyle yapılır.

Li-lah'ın yanakları ateş ışığının parıltısında kıpkırmızı, ama yanımdaki kürklere tırmanıyor. Tuniğimi çıkarmaya başlıyorum ama Li-lah bir alarm sesi çıkarıyor ve Mah-dee'nin gözleri kocaman oluyor. Ah. İnsanlar ve tuhaf alçakgönüllülükleri. Pekâlâ. Uzanıyorum ve eşimi göğsüme yaslıyorum. Onun khui benimkiyle uyumlu yüksek sesli bir şarkı mırıldanıyor, o kadar yüksek ki Mah-dee ve Farli'nin uyuyabildiğine bile şaşıyorum.

Bana gelince, meme uçları göğsüme doğru bastırıyor ve kollarıma o kadar mükemmel oturuyor ki, diğerleri uykuya daldıktan sonra uzun saatler boyunca sikim sert ve ağırlı kalıyor. Eşimin vücudunun ve tatlı kokusunun fazlasıyla farkındayım.

Çiftleşmeye ve rezonansı gerçekleştirmeye ne kadar da yaklaşmıştık ki Mah-dee ve Farli'nin gelişiyle bundan mahrum kaldık.

Yarın karar veriyorum. Yarın, eşimi evime götüreceğim ve onu benim olarak sahipleneceğim.

Ertesi sabah Li-lah'ı erkenden uyandırıyorum ve kürklerin içinde oturuyor, saçları başının üstünde yabanıl bir yuva oluşturmuş. Sertçe esniyor ve sonra yüzünde şaşkın bir ifade belirliyor. Bir parmağını kulağına sokup oynatıyor.

Ne oldu? Ben soruyorum.

Bir süre sonra başını salladı. Kulaklarım patladı ve bir şey duyduğumu sandım. Bu benim hayal gücüm. Artık hiçbir şey yok. Elini saçlarına götürüp düzeltiyor, yüzünde utangaç bir ifade, bana dönmeden önce uyuyan kız kardeşine bakıyor. Ne zaman gidiyoruz?

Yemekten sonra. Daha fazla kalmamız için bir sebep yok.

Dudaklarını yalıyor ve sonra "Keşke olsaydı" diye işaret ediyor. I

Keşke burada tek başımıza olsaydık. Ve onun khui'si daha yüksek sesle mırıldanıyor,

Gözlerindeki bakış bana tam olarak ne düşündüğünü söylüyor.

Bir iniltiyi bastırıyorum, çünkü bedenim onunkine karşılık veriyor. Sikim sabahları hep kalkıyor, ama Li-lah yanımdayken? Artık saatlerce ağrıyacak. Ona burada özel mağaralar olduğunu söyledim. Onlardan birine gideceğiz, sessizce, ve ben senin amını titreyene kadar yalayacağım-

Ellerimi tutuyor, yüzü kızarıyor ve Farli ile Mah-dee'nin uyuduğu yere bakıyor. Bir süre sonra "Bunu istiyorum" diye imzalıyor. Ama burada onlarla değil.

Sonra bu gece, kendi mağaramızın mahremiyetindeyken. Onun amını saatlerce yalayacağıma yemin ederim. Dilimi içine gömüp her kıvrımını tatmak istiyorum ve sonra sikimi içine gömeceğim. Ve yankılanacağız. Muhteşem olacak.

Li-lah bana başını sallıyor. Bu gece. Sadece bugünü atlatmamız gerekiyor.

Ve sonra kurnaz eşim yüzünde hınzır bir ifadeyle kuyruğumu okşuyor.

Bugün mü? Bugün çok uzun olacak.

FARLI ve Mah-dee'nin bize eşlik etmesiyle, yolculuk öyle olmasa bile gün çabuk geçiyor. Ben hem kendi çantamı hem de Li-lah'inkini taşıyorum, Farli de Mah-dee'ninkini. İki insan kar üzerinde yavaş ilerliyor ve kabile mağaralarının bulunduğu tanıdık kayalıklar görüldüğünde geç oluyor. Girişte ve yol boyunca nöbet tutan yaşlı Vaza'yı görüyorum, küçük, büyüyen bitkilerin düzgün sıraları var - Tee-fah-nee'nin işi.

"Ho!" Biz yaklaşırken Vaza mızrağını kaldırarak sesleniyor. "Ho!" Ben de karşılık veriyorum ve Farli koşarak önden gidiyor. taşıdığı ağır çantalara rağmen.

Li-lah'ın eli benimkine kayıyor ve gerginliğini hissedebiliyorum. Bu onun için korkutucu, çünkü iletişim kuramayacağından endişeleniyor. Onu çekmek istiyorum.

Onu rahatsız etmeye cüret eden herkese yaklaşıp ve hırlar. Eşim mükemmeldir. Eğer yapamazlarsa Onu anlayın, sorunu olan onlar, o değil.

Yine de endişelenmeme gerek yok. Bir süre sonra insanlar mağaradan dışarı dökülmeye başladı, hepsi de en yeni kabile üyesini selamlamaya hevesliydi. Kardeşim Sessah öne doğru koşuyor ve Lilah ile bana doğru atılırken onu yakalıyorum. Sırtarak onu havada sallıyorum. "Küçük kardeşim, sakın benim dostum!"

"Merhaba demek istiyorum," diye sesleniyor ve Li-lah'a mutlulukla el sallıyor. Yeni bir jest yapıyor, kalbimi yerinden oynatan bir jest.

gururla kabarıyor. Evine hoş geldin, diye Li-lah'a işaret ediyor ve sonra bana bakıyor. "Doğru yaptım mı?"

Dağınık saçlarını karıştırdım ve onu yere bıraktım. "İyi iş çıkardın."

Li-lah gülümsüyor ve bana bakarak ona bir selam işareti yapıyor. Kardeşin mi?

Başımı sallıyorum. Ufaklık. Enerji dolu.

Bunu görebiliyorum. Yüzündeki endişeli ifade kayboldu ve Sessah elini uzattığında bana eğlenen bir bakış attı ve onu ileri götürmesine izin verdi.

Diğerleri etrafımızı sarıyor, bir de insanlar var. Li-lah ile tanışmak için heyecanla bağılıyor. Meh-gan, Claire ve Mar-layn onu selamlamak için sarılırken, Leezh işaretlerini hatırlamaya çalışıyor ve Shorshie onun çabalarına gülüyor. Tee-fah-nee, Jo-see ve No-rah dişimi selamlıyor ve sonra Li-lah'ım bir kuyu denizinde sürüklenip gidiyor.

Yani merhaba demeye hevesli insanlar. Sessah'ın onun eline nasıl yapıştığını ve şimdi bile birinin ona tutması için bir kit vermeye çalıştığını eğlenerek izliyorum. Eşim nasıl oldu da uyum sağlayamayacağını düşündü?

Yan tarafta sarı bir yelenin parladığını görüyorum ve Mah-dee gruptan geri çekiliyor, yüzünde üzgün bir ifade var.

Yüzü. Tüm kabile içinde, kız kardeşinin bu kadar hoş karşılanmasından memnun görünmüyor. Kıskanıyor mu?

Bir an sonra Vektal beliriyor, kalabalığın arasından sıyrılıp bana doğru ilerliyor. Selamlamak için elini kaldırdı, kızı Talie göğsüne yaslanmıştı. Yavru her geçen gün daha da büyüyor ve şu anda bir elini babasının yüzüne vurarak çenesini şapırdatıyor
Tekrar ve tekrar kit sesleri çıkarırken. "Seni tekrar gördüğüme sevindim dostum. Eşini getirmişsin Eve mi?"

Onu selamlamak için koluna sarılıyorum. "Evet. Sanırım Shorshie ve insanlar onu alıp götürdüler."

Başını sallıyor. "Görüş alanına girdiği anda, Georgie bana kızımı verdi." Kucağındaki çocuğa sırtıyor ve çenesine vuran küçük eli ısıtıyormuş gibi yapıyor, bu da Talie'nin kahkahalarla inlemesine neden oluyor. "Mah-dee ve Farli'den beri peşinizden avcılarını göndermek üzereydik. seni bulmak için kayboldu."

"Avlanmaya çıkmıştık ve geciktik. Başıma bir darbe aldım ve Li-lah bana baktı."

Şefim endişeli görünüyor. "Şifacı yaralarınızı kontrol etsin."

"Daha iyiyim," diyorum ona, ama yapacağım. Sağlığımı riske atmayacağım, çünkü her zaman Li-lah'ın yanında olmalıyım. "Hassen sana rezonansa girdiğimizi söyledi mi?"

Başını sallıyor, Talie'nin burnuna vuran minik eli dikkatini dağıtıyor. "Döndüğünde kendinde değildi. Özür diledi ve kabileyi sonsuza dek terk etmeyi teklif etti. Ona sürgün verdim, ama sert bir sürgün değil." Vektal bana bakıyor. "Yaptığı kötülüğün cezasını çekmeli ama gerçek şu ki, yaklaşan acımasız sezon için ona ihtiyacımız var. Yakında başlayacak ve depo mağaraları dolu değil. Onun güçlü bir avcı olduğunu sen de benim kadar iyi biliyorsun. En güçlülerinden biri. Ben Onu gönderirsem hepimizi cezalandırmış mı olurum?"

Bir şey demiyorum. Belli ki verdiği karardan memnun değil,
ve anlıyorum. Hassen bir dost ve iyi bir kabile arkadaşı. Belki düşüncesizdir ama içinde kötülük sezmiyorum. Ve Vektal haklı - eğer çocukları beslemek arasında bir seçim yapılacaksa

ya da Hassen'i sürgün etmek - kabile öncelikli olmalı. "Siz benim şefimsiniz ve kararınıza uyuyorum."

Homurdanıyor ve Talie tekrar ağzına vuruyor. "Ve Li-lah," diye soruyor. "Korkacak mı? Ona bir daha yaklaşırsa, kalıcı olarak sürgün edileceğini söyledim."

"Artık Li-lah'ı istemiyor," dedim ona. Bu konuda kendime güveniyorum. "O rezonans istiyor, onu değil. Benim Li-lah'ın eşi olduğumu öğrendiğinde, yenildiğini görebiliyordum. Onu rahat bırakacaktır. Eşime gelince, eğer ondan korkarsa, ona bıçağını gösterecektir. Gerektiğinde çok serttir."

Vektal memnun bir şekilde başını sallıyor. "Vahşi bir dişi iyi bir tanedir." Kendi Shorshie'sini düşündüğüne şüphe yok.

Mah-dee'nin diğerlerinin arkasında kalışını izliyorum ve tekrar şefime bakıyorum. "Mah-dee ne olacak? Hassen'in onu alıp rezonansa zorlayacağından endişelenmeli miyiz? onu?"

Vektal bunun üzerine homurdanır. "Sen mağaraya gitmedin, o yüzden görmedin. Mah-dee ve Hassen birbirlerinden nefret ederler. Kadın adama hırslıyor ve adam da ondan uzak durmaya kararlı. Bu ikisi arasında hiçbir kıvılcım yok."

"Mmm." İçimden bir ses orada bir şeyler olabileceğini söylüyor. Haeden ve Jo-see'sini düşünüyorum, rezonansa kadar didişip durmuşlardı. Şimdi, onlar çok Birbirlerine aç oldukları için kürklerinden ayıramıyorlar. "Mah-dee erkeklerden herhangi birini tercih etti mi?"

Vektal başını sallıyor ve kollarını değiştirir ve Talie hemen yüzünün diğer tarafına vurmaya başlar, gevezelik ediyor. "Henüz değil. Yankı bulacağına dair umut var ama Jo-see ve Tee-fah-nee gibi zaman alabilir."

Başımı salladım. "Eşim ve benim kendimize ait bir mağaraya ve mahremiyete ihtiyacımız olacak. Mah-dee'nin aileden olduğu için gelip bizimle kalması gerektiğini biliyorum ama Li-lah'ım utangaçtır. Çiftleştiğimizde kız kardeşi yanımızda olursa kendini rahat hissetmeyecektir."

Bana bakışında anlayış dolu bir ifade var. "Rezonans henüz doldurulmadı mı?"

"Henüz değil." Sesimdeki ağırlığı uzak tutmaya çalışıyorum. "Ama yakında."

"Savaşıyor mu?"

Başımı salladım. "Kız kardeşinin zamanlaması kötü."

Vektal güler ve Talie onun burnuna vurarak kıkırdar.

"Senin özel bir mağaran olacak dostum. Annen depo odalarından birini çoktan devraldı ve eşinin gelişi için hazırladı. Kız kardeşine gelince," diye düşünüyor bir an.

"Asha onunla birlikte mağaraya girebilir."

"Asha?" Şaşırdım. "O zaman-"

Yavaşça başını sallar. "Araları bozuldu. Hemalo avcılarla birlikte yatıyor."

Sessiz, nazik Hemalo'yu düşünüyorum. O bir avcı değil ve bir zamanlar, birçok mevsim önce, Asha'yı sevmiştir. "Onun için üzülüyorum."

"Bazen rezonans bir lanettir," diyor Vektal. "Ve bazen de en büyük armağandır." Kızını kendine yaklaştırıp şapırdatan bir öpücük veriyor ve bu da Talie'nin yeniden kıkırdamak. "Eşine ne kadar çabuk sahip çıkarsan, bunu kendin de o kadar çabuk öğreneceksin."

LILA

E Sağır olmama rağmen, bir partinin işaretleri çok açık. Güçlü kokulu içkiler elden ele dolaşıyor ve Birinin yüzü kendinden geçmiş bir şekilde şarkı söylüyor olmalı. Farli etrafta koşuşturuyor, İnsanların açıkta kalan tenlerine parlak daireler ve noktalar çiziyor ve bir başka kadın bana gülümseyerek şişman mavi bir bebek uzatıyor.

Aşırı duyusal yüklenme, ama en iyisi.

Kabile mağarasına gelmekle ilgili tüm endişelerim boşunaymış. Bu insanlar sıcak ve dost canlısı ve herkes bana bir çeşit selamlama işareti vermeye çalışıyor. Onlar gerçekten hoş karşılandığımı hissetmek istiyorum ve bu o kadar tatlı ki

Ağla. Zavallı Roka'nım şefi tarafından uzaklaştırıldı ve şimdi odanın köşesinde oturmuş başka bir kadınla konuşuyor.

Maddie yorum yapmak için yanıma doğru sürüklendi ve elinde bir deriyle biri sendeleyerek yanımdan geçtiğinde yüzünü buruşturdu,

Başka biri davul çalarken tavana doğru duyamadığım bir şeyler bağılıyor.

Bunu duyamadığına sevinmelisin, Maddie işaretleri. Bu insanlar iyi ama berbat şarkıcılar. Berbatlar.

Kıkırdıyorum ve bebeği kollarımda sallıyorum. Küçük boynuzları, soluk mavi teni ve minicik kuyruğuyla çok sevimli. Annesi - sessiz bir kıızıl saçlı - bana gülümsüyor, takılmaktan ve bebeğine hayran olmama izin vermekten memnun. Birkaç dakika sonra onu geri veriyorum ve Maddie'ye dönüyorum. Adını hatırlamıyorum.

Harlow, o heceliyor.

"Teşekkür ederim Harlow," diyorum yüksek sesle.

Harlow uzun ve karmaşık bir şeyler söylüyor ama ben tamamını anlayamıyorum ve kız kardeşime bakıyorum.

Dili öğrenmek için yarın gemiye gidecekmiş. Bilgisayara öğretmenin çok akıllıca olduğunu söylüyor. Bozuk bir tıbbi makine üzerinde çalıştığını ve onu tamir ederse belki kulaklarınıza bakabileceğini söylüyor.

Harlow'a yüksek sesle, "Teşekkür ederim ama ben böyle iyiyim," diyorum.

Emin misin? Dudak büküyor, kaşları kalkıyor. Omuz silkiyorum. "Her şekilde iyiyim."

Sırıtıyor ve ayağa kalkıyor, o kalkarken ben de Mağaranın merkezinde yer alan havuzda cırılçıplak dolaşan birkaç insan görüntüsü. Tamam, bu çok fazla çıplaklık - Hem erkek hem kadın, hem insan hem sa-khui. Hızla göz kırpmıyorum ve arkamı dönüyorum.

Evet, Maddie imzalıyor. Şarkı söylemenin yanı sıra mı? Ayrıca utangaç da değiller. Ama hey, bonus. Banyo da var.

Bunu yapacak kadar cesur olmam biraz zaman alabilir, dedim ona.

İkimiz de. Yerli olabilmem için uzun bir zaman geçmesi gerekecek. Maddie başını köşeye doğru sallıyor. Rokan şimdi hem annesi hem de diğer kadın tarafından sıkıştırılıyor. Dünürlerle tanıştın mı?

Söyledim, ona söyledim. Çok kısaca. Yaşlı bir kocakarı bekliyordum ve onun yerine Rokan'ın Annesi Sevvah'ın saçları ağarmış ama yüzü genç ve gülümsemesi parlak. Aehako ile aynı soluk maviye sahip.

Rokan da babası gibi koyu tonda. Parti ne zaman ilk başladığında, Sevvah bir süre üzerimde gezindi, karnımı okşadı ve sonra yanağımı çimdikleyerek torun sahibi olacağı için çok heyecanlı olduğunu söyledi. O aldı

Sessah'la birlikte çekildi ve şu anda zamanını Rokan'la ilgilenmek ve yemek dağıtmak arasında bölmekle meşgul. Görünüşe göre içkilerden sorumlu olan kişi Rokan'ın babası, ve herkes mağaranın onun köşesine gidiyor. Yine de iyi bir aileye benziyorlar.

Arkadaşıma doğru bakarken Sevvah'ın Rokan'ın yanağını çimdiklediğini görüyorum ve kıkırdamamı bastırıyorum. Kırk yaşında yanağınızın çimdiklendiğini düşünün. Anneler nereye giderseniz gidin annedir, sanırım. Maddie'ye bakıyorum.

Yiyecek bir şeyler alalım mı?

Yüzünü buruşturuyor. Biraz daha yahni? O kadar bıktım ki kusabilirim.

Oh. Biraz meyvem var. İster misin? Tadı normal meyve gibi değil ama yine de oldukça güzel.

Maddie'nin gözleri fal taşı gibi açılır. "Sen ne?" O kadar şaşırdı ki yüksek sesle konuştu ve iki ya da üç insan kız da bize bakmak için döndü.

"Meyvem var mı? Çantamda." Merakla diğer kadınlara bakıyorum. "Bir mağara dolusu buldum."

Diğer iki insan hemen ateşin yanındaki küçük gruba doluşuyor ve sanırım biri şefin karısı. Bana bir şeyler söylüyor, ben de Maddie'ye bakıyorum.

Gerçek meyve olup olmadığını bilmek istiyor.

Yavaşça başımı sallıyorum. "Ben çok yedim. Sizde meyve yok mu?"

Gördüğüm kadarıyla hayır, diye işaret ediyor Maddie ve kadınla bir süre konuşuyor. Georgie, yiyebilecekleri bitkilerin

Patates gibi bir şeyden oluşuyor. Denedim ve berbat. Çantan nerede?

Sanırım Sessah onu alıp kaçtı?

Maddie Georgie'ye döner ve konuşurlar ve sonra

Georgie hayrete düşüren bir hızla ayağa fırladı.

Ben. Birkaç insan daha toplanıyor ve Sessah sürümle birlikte döndüğünde yanımda en az on hevesli insan toplanmış oluyor, çoğu da kucağında bir bebek tutuyor.

Çantayı açıp büyük kırmızımsı meyvelerden birini çıkarıyorum ve herkesin ağzından küçük bir 'oh' çıkıyor. Ben duyamıyorum ama izlemesi çok komik. "Bu ekşi," diyorum en yakın ellere uzatırken. "Biraz kiraz gibi. Bu da kavunla karışık ıspanak gibi." Bir tane daha çekiyorum. Sonra da elime ver. "Ve bu tatlı küçük meyvelerin tadı, şey, bir çeşit çilek gibi. Biraz ezildikten sonra çantamda duruyor, korkarım." Onları çıkardım ve "küçük meyveler" diğerlerine göre. Aslında golf topu büyüklüğündeler ama diğer meyvelerle kıyaslandığında? Küçücükler. "Çantamda birkaç tane daha var."

Görünüşe göre herkes aynı anda konuşmaya başlıyor ve heyecanlı oldukları belli. Maddie imzalamaya başlıyor. Bunları nereden aldığını bilmek istiyorlar.

"Bir mağara var," diyorum yüksek sesle. "Büyüklerin Mağarası'na yakın küçük bir vadide. Kayalıkların yaklaşık yarısında ve yerden göremiyorsunuz ama içine girdiğinizde tüm bu bitkilerle dolu ve sauna gibi sıcak. Bu Neredeyse bir sera gibi." Ben izlerken, güzel siyah bir kız ellerini çırpıyor ve Maddie'ye bir şeyler söylüyor.

Onu alıp alamayacağınızı bilmek istiyor. Onların bahçıvanı.

"Yapabilirim, ama bana birkaç gün verir misiniz? Bu arada siz de bunları alabilirsiniz. Şu anda biraz meyveli gibiyim.
an."

Meyveler hevesle kapışılıyor ve birkaç kız bana sarılmak için yanıma geliyor, bu şaşırtıcı. Öyle davranıyorlar ki Noel'deyiz sanırsınız.

Çok heyecanlılar, diyor Maddie, yüzünde kıskanç bir ifadeyle. Artık mağaradaki en popüler kız sensin.

Ben mi? Sadece meyve.

Yiyecek kıtlığından endişe ettiklerini biliyorsunuz, değil mi? Herkes yeterince yiyecek bulabilmek için deli gibi avlanıyor.

Kış için yiyecek.

Bekle, kış mı? Şu an kış değil mi?

Maddie başını yavaşça sallar. Bu yaz. Oh Tanrım.

Yani evet, meyve harika. Seni daha da çok sevecekler. Kız kardeşim bana gözlerine tam olarak ulaşmayan bir gülümseme veriyor. Sen de buraya uyum sağlamak için endişeleniyordun.

Omuz silkiyorum, garip hissediyorum. Bu Maddie'ye göre değil. Normalde çok iddialı biriydi ama şu anda... kaybolmuş gibi görünüyor? Zavallı kız kardeşim. Bu onun için çok zor oldu. Daha önce hiç Rokan'ın tüm bu olanlardan sonra sırtını yaslayabileceği bir yer. Benim dışımda yalnızdı ve ben burada bile değildim. Rokan'la birlikteydin.

Onu düşününce vücudum sıcaklıkla doluyor ve son bir süredir birkaç kabile arkadaşıyla birlikte oturduğu köşeye bakıyorum.

Meşgul mağaranın diğer ucundan gözlerimiz buluşuyor ve içimde bir elektrik atışı hissediyorum. Sanki düşünüyordu.

ya da psişik hisleri ona benim onu düşündüğümü söyledi.

Ve o anda, keşke

diğer mağaralardan birinde yalnızdık. Herkes iyi, ama ben gerçekten sadece Rokan'ın kollarına girip güneş doğana kadar onu öpmek istiyorum.

Uzun bir süre birbirimize bakıyoruz ve sonra ayağa kalkıyor. Hareketleri yavaş, kıvrımlı ve ben adamın ayağa kalkışını izlerken bile tahrik oluyorum. Tanrım, çok seksi.

O da tamamen benim. Kendimi yelpazeleme ihtiyacı hissediyorum.

Sonra bana doğru yürümeye başladı. Yanında duran annesine bir şeyler söylüyor, annesi de gülümseyip dönüyor

uzakta. Rokan kalabalık mağarada bana doğru kararlı bir şekilde yaklaşırken sanki tüm oda bizi izliyormuş gibi hissediyorum. Benim

Nefesim boğazımda düğümleniyor ve göğsüm sanki içinde bir motor varmış gibi mırıldanıyor.

Onun yoğun bakışlarından etkilenererek ayağa kalkıyorum.
Vakit geldi, yanıma gelirken işaret ediyor. Ve ben tam
olarak ne demek istediğini sormadan - gerçi benim

şüpheleniyor - beni kaldırıyor ve mağara adamı filmlerindeki kızlardan biriymişim gibi omzuna atıyor.

Ve tamam, cehennem gibi sıcak. Bu hızlı ve kararlı hareket beni o kadar tahrik etti ki resmen kıvranıyorum.

Herkesin

partiden ne yapmak için ayrıldığımızı bilecek ve ben umursamıyorum. Arkadaşımı istiyorum. Rokan'ımı istiyorum.

Diğer her şey bekleyebilir.

ROKAN

Sabırlı bir erkek oldum. Annemin üzerime titremesine izin verdim. Şifacının yaralarımı kontrol etmesine izin verdim.

Ben

Eşime kabiledaki her yavrunun verilmesini ve tüm insanlarla tanıştırılmasını izledim. Vaza ve Taushen'in bana doğru gönderdiği kıskanç bakışlara katlandım. Hassen burada değil ama adından bahsediliyor.

birkaç kez. Burası küçük bir kabile ve dedikodu serbestçe dolaşılıyor ama eşim için tüm bunlara katlanacağım.

Kutlamanın tadını çıkarmasını istiyorum.

Ama kalabalığın içinde gözleri benimkilerle buluştuğunda ve yüzünde göğsünün benimki kadar sert yankılandığını söyleyen o yumuşak ifade belirdiğinde? Artık sabırlı değilim.

Benim olana sahip çıkmanın zamanı geldi.

Ayağa kalkıyorum ve grubun arasından onun yanına doğru ilerliyorum. Eşimi kucağıma aldığımda toplanan kabileden birkaç kıkırdama duyuyorum, ancak bunlar kalabalık arasında kayboluyor.

Onu omzuma alıp hızla uzaklaşırken yükselen tezahürat.

Tıpkı benim gibi onlar da rezonansımızı tamamlamamız için hazırlar. Mutluluğumuzu istiyorlar.

Bunu ben de istiyorum.

Annem bana bizim için hazırladığı mağaradan bahsetti. Yeni depo mağaralarından biri - daha küçük bir mağara ama benim için önemli değil - boşaltılmış ve dönüşümüz

için hazır hale getirilmiş. Yakın zamanda açılmış olan uzun,
dolambaçlı geçitten aşağı iniyorum ve orada, bir kenarda,
bizim

Mağara. Süslü bir paravan girişe yaslanmış, bizi bekliyor.

Mağaraya girmek için eğildim, alçak kayalara sürtünmediğinden emin olmak için bir elim eşimin sırtında. Onu yavaşça odaya bırakıyorum ve sonra girişe doğru ilerliyorum. Mağara perde üzerine tam oturuyor. Artık mahremiyetimiz var. Artık kimse bizi rahatsız edemeyecek. Yatağa gireceğiz ve daha fazla yatakta kalamayacak kadar acıkana kadar çiftleşeceğiz.

Ve sonra yemek yiyip yatağa döneceğiz. Bu düşünceyle sikim zevkten ağrıyor. Li-lah'ı birkaç gün kürklerimden çıkarmayı planlamıyorum. Ta ki ikimiz de tamamen doymuş.

"Karanlık," diye fısıldıyor Li-lah. "Ellerini göremiyorum."

Sözlerinden utanç duyuyorum. Elbette bir ateş yakmalıyım. Sözlerini duyduğumu belli etmek için yanağına dokunuyorum ve ardından soğuk ateş çukurunun yanına diz çöküyorum. Birkaç dakika içinde küçük bir ateş yaktım ve eşimin güzel yüzünde rahatlamış bir gülümseme belirdi.

"Burası bizim evimiz mi?" diye soruyor mağaranın etrafına bakarak.

Başımı sallıyorum. Beğendiniz mi? Kürkler benim ve bir şeye ihtiyacınız olursa -yastık, battaniye- sizin için yaparım.

Neye ihtiyacın varsa, ben karşılayacağım. Onun burada, benimle mutlu olmasını istiyorum.

Dudağını ısıırıyor ve etrafına bakınıyor. Ayağa kalkıyor ve ben de onun mağarayı keşfedişini izliyorum. Görecek pek bir şey yok ve eşimi memnun etmek için yeterli olmayacağından endişeleniyorum.

Elleri örtülü bir sepetin üzerinde geziniyor, sonra annemin özenle astığı dekoratif bir deri askıya dokunuyor. Silahlarım bir oyukta düzgünce istiflenmiş durumda ve fazladan kaseler, deriler ve kabilenin sahip olduğu diğer eşyalar var.

evimizi yapmak için bağışladı. Li-lah dönüp bana bakıyor ve yüzünde yumuşak bir gülümseme beliriyor.

"Bunu sevdim."

Bu sizin için yeterli mi?

Yanıma gelip ellerini üzerime koydu,
göğsümü okşayarak. "Bunu seviyorum, çünkü burada
seninleyim. İhtiyacım olan tek şey sensin."

İçimden bir inilti kaçıyor, çünkü onun gülümsemesini görmek içimi dolduruyor hafiflikle. O benim mutluluğum. Kalbim, onu imzalıyorum. Sen benim kalbimsin.

Biliyorum, o da imzalıyor ve ben de saklıyorum. Sonra ellerini kollarımdan aşağı kaydırıyor ve fısıldıyor, "Burada özel miyiz? Burada özel miyiz?"

Kesildi mi? Ya da biri bizi duydu mu?" Dudağını ısıırıyor ve bana garip bir bakış atıyor, bir yandan da eliyle kolumu okşuyor.

Sadece bu küçük dokunuş bile sikimi dayanılmaz bir şekilde ağrıtıyor.

Ekranı görüyor musun? Onu gösteriyorum. Mağaramızın girişinin üzerinde mi?

Başını sallıyor.

Mağaramızın önünde olduğu sürece kimse bizi engelleyemez. Arkasında biz yokuz.

Gözleri şaşkınlıkla açılıyor ve girişe bakıyor. Emin misin?

Bu, halkım tarafından onurlandırılan bir gelenektir.

O zaman burada ne yaptığımızı bilecekler mi?

Kalbim, elbette biliyorlar. Onun küçük elini tutup göğsüme bastırıyorum, benim khui'm onunkine yüksek sesle şarkı söylüyor. Rezonansa girdiğimiz an, birleşeceğimizi biliyorlardı. Kimse rezonansı uzun süre inkar edemez.

Çok açık. İmzayı attıktan sonra elleri göğsüme geri dönüyor. "Sanırım saklayacak bir şey yok."

Başımı yavaşça sallıyorum. Bunu saklamak istemiyorum. Herkesin benim olduğunu bilmesini istiyorum. Ben halkımın en şanslısıyım.

Parmakları göğsümde kıpırdıyor. Yani sadece yapmalı mıyız?

Emin değil mi? Vücudum onunki için bu kadar ağrımasaydı eğlenirdim. Bu benim seçimim, evet.

Kıkırdaması içimi acıtıyor. "Sadece, bunu daha önce hiç yapmadım, anlıyor musun?"

Ben de bilmiyorum. Bu konuda ikimiz de yeniyiz.

Li-lah surat yapıyor. Keşke böyle olmasaydı.

Kıyırdamadan duruyorum. Başka bir kadının bana dokunmasını ister miydin?

"Hayır! Tanrım, hayır. Keşke şu anda ne yaptığımı bilseydim. Kendimi aptal gibi hissediyorum." Elleri omzumun üzerinden geçip kolumu okşuyor. "Sanırım bir tane daha öldürürdüm. sana iki kez bakmaya çalışsa bile."

Onun sözleri beni gururlandırıyor. Tecrübeye ihtiyacımız yok. Ne yapacağımı biliyorum. Sikim amına girecek.

Li-lah'ın küçük elleri benimkileri tutuyor ve kıkırdıyor. "Bana böyle edepsiz şeyler imzaladığını görmek çok garip. Ve evet, bebeklerin nasıl yapıldığını biliyorum, ders için teşekkürler. Ben sadece Yani hiçbir nüansı bilmiyorum. Seni nasıl harika hissettireceğimi. Bana nasıl harika hissettireceğini." Gözlerini bana dikti. "Bu işte gerçekten iyi olmamızı istiyorum, böylece bunu sık sık yapabiliriz."

Yapacağız, beyan ederim. Bütün akşam sürse bile, sen boşalana kadar durmayacağım. Sikim, amcığın damlayıp hazır olana kadar bekleyecek.

Yumuşak bir ses çıkarır ve gözlerini mağaramızın girişi. Bu konuda hala utanıyor mu?

Öpüyorum onu.

alnına koy ve kurutulmuş ateş yakma malzemelerinden oluşan büyük sepetlerden birine doğru ilerle ve onu mağaranın diğer tarafına taşı, ardından paravanın arkasına iterek yerine iyice sıkıştır. İşte orada.

Artık kimse teşebbüs etse bile içeri giremeyecek. Onayını almak için eşime bakıyorum.

Özür dilerim. Garip davranıyorum, değil mi? Biri içeri girerse duyamıyorum da.

Kimse içeri girmeyecek, onu temin ederim.

Kimsenin beni çırlçıplak görmesini istemiyorum.

Eğer işleri doğru yaparsak benim çıplak kıcımı görecekler, seninkini değil.

Bunun üzerine kıkırdıyor ve sesi çok tatlı. Birden fazla pozisyon olduğunu biliyorsun, değil mi?

Kaşlarımı çatıyorum. Nereden biliyorsun?

Çünkü kitap okudum! Ve televizyonda bir şeyler gördüm! Başkalarının yaptığıııı görmedin mi?

Omuz silkiyorum. Annem ve babam her zaman kürklerinin altındadır. Kimin üstte olduğunu görmek için bakmıyorum.

Li-lah'ın kahkahası mağarada çınlıyor. Buna da şükür! Sanırım şimdilik biraz ağırdan alabilir ve garip şeyler yapmadan önce temel bilgileri öğrenebiliriz. Sırıttıyor ve bana doğru kayarak kuyruğuma uzanıyor. "Bu da demek oluyor ki sen üstte olacaksın."

Tabii ki ben üstte olacağım. Başka nasıl yapıldığını sormak istiyorum ama parmakları kuyruğumun dibini çevreliyor ve nazikçe okşuyor. Vücudum titremeye başlıyor ve ellerimi saçlarına gömüyorum, kendimi onun kokusunda ve vücudunun benimkine karşı hissinde kaybediyorum.

"Sanırım bir noktada seni çıplak bırakmalıyım, değil mi?" Sesi, elinin tenimi okşaması gibi hissettiren yumuşak bir fısıltı. "İşleri yoluna koymak mı?"

Yüzümü yelesine sürterek başımı sallıyorum. Arkadaşıımın derilerimi çıkarma düşüncesi beni zevkle dolduruyor ve daha önceki dokunuşlarımızı düşünüyorum, sikime bakmak için giysilerimi yavaşça soyduğunda. O zaman sertleşmiş ve ağrıyordu; bugün daha da büyük bir ihtiyaçla zonkluyor.

"Çıplak," diye mırıldanıyor ve sonra benimkini çekiyor. Bıçağın kemerini ve düğümünü çözüp yere bırakıyor. Elleri boynumdaki bağcıklara gidiyor, onları gevşetiyor ve sonra tuniğimin eteklerini çekerek göğsümden yukarı sürüklüyor. Yolun geri kalanına ulaşamıyor, bu yüzden ben onun yerine bitiriyorum, başımın ve boynuzlarımın üzerinden çekiyorum ve sonra bırakıyorum

Mağara zeminine.

Sırada pantolon mu var? Ben öneririm. Sikim sınırlarından kurtulmak için can atıyor.

"Karar veriyorum." Bir an beni inceledi, sanki Sonra da dizlerinin üzerine çöküp botumu çekiştiriyor. Seçimi beni eğlendiriyor. Acaba o Onun beni soymasının tadını çıkararak mı? Ben de aynısını ona yapacağım.

Sıra bana geldiğinde. Benden çok daha fazla kat kat giyiniyor, bu yüzden sabırlı bir egzersiz olacak.

Botumu çıkarırken itaatkâr bir şekilde bir bacağımı kaldırıyorum ve sonra ona geçtiğinde diğerini. Sonra ben

Taytım ve makat bezimden başka bir şeyim yok. Vücudum beklentiyle geriliyor ve ben izlerken o dudaklarını yalıyor ve dizlerinin üzerinde durup bana bakıyor.

Dilinin o küçük fiskesi neredeyse sonumu getirecekti. Ağzının sikimin üzerinden en son ne zaman geçtiğini düşünmeme neden oluyor ve bu görüntü karşısında neredeyse pantolonuma boşalıyorum.

Rezonans zihnimi onun, ağzının, memelerinin, yumuşak teninin düşüncelerinden başka bir şeyle doldurmadı. O benimle işini bitirene kadar hiçbir işe yaramam ve bunu memnuniyetle yaparım. Eğer mağara etrafımıza çöker, o iyileşene kadar kürklerimi bırakmazdım. Benimle işi bitti. Bunu o kadar çok istiyorum ve onu o kadar çok istiyorum ki.

Dikkati makat bezimin beline yöneliyor. "Bunu nasıl yapacağımı hatırlıyorum," diye fısıldıyor ve bir sonraki bağları çözmeden önce elini sikimin sert uzunluğunda aşağı yukarı kaydırıyor. Sonra deri bacaklarımdan aşağıya, yere düşüyor ve tozluklarım da bir an sonra ayak bileklerimde birikiyor.

Li-lah nefesini içine çekiyor ve elleri kalçalarımın gidiyor, Beni orada tutuyor ve sadece bakıyor. "Seni görmek beni her zaman bunaltıyor," diye mırıldanıyor. "Gerçi iyi anlamda. I

"Sana ilk nerede dokunacağımı bilemiyorum."

Sonra parmak uçları sikimin başını sıyrıyor ve neredeyse kontrolümü kaybediyorum. Eğer yeterince uzun süre dayanacaksam

lütfen eşim, ben devralmalıyım. Bana tekrar dokunmadan önce parmaklarımı çenesine koyup dikkatini çekiyorum. uzakta. Benim sıram, ona söyledim.

Başını sallayıp ayağa kalkıyor. Utangaç olduğunu söyleyebilirim; hareketleri kıpır kıpır ve hareketsiz

kalamıyor. Nedenini anlamıyorum. Onun en özel yerlerini
öpmedim mi? Dilimi amına daldırmadım mı ve

Daha önce onun tatlılığını tattın mı? Artık utanmana gerek yok.

Utangaçlığını öpmem gerekecek.

Son giysilerimi de çıkardım ve koltuğa oturdum. Sonra dizime vurarak onu kucağıma davet ettim. Li-lah kollarıma doğru kayıyor ve ellerini omuzlarıma koymaya başlıyor. Onu durduruyorum, küçük ellerini büyük ellerimde birleştiriyorum ve bir öpücük için kendime doğru çekiyorum.

Dudakları şaşkınlıkla benimkilerin altından ayrılıyor ve sonra ben ağzının içini yalayıp onun tadına bakarken dilime karşı inliyor.

Tatlım. O kollarımdayken, khui'sinin titreşimlerinin benimkiyle aynı anda yankılandığını hissedebiliyorum ve kalçası ereksiyon halindeki sikime çok yakın. Eğer tayt giymemiş olsaydı, onu kalçalarıma yaslayabilir, bacaklarını ayırabilir ve kendimi derinlere gömebilirdim.

Öpücüğün içinde inliyorum, bunu hayal ediyorum, dilimi o yumuşak dudaklar arasında kaydırıyorum ve aletimin yapmak için can attığı gibi derinlere sokuyorum.

Bana yapışıyor, ağzı açgözlülükle dilimi kabul ediyor ve öpüşürken kıyafetlerini çekiştiriyorum. Ev mağaraları vahşi doğadakinden daha sıcak ve üzerinde sadece bir tunik, bir kürk şal ve tozluk var. Hepsi kolay

Çıkarmak için yeterli. Onu öperken ellerim giysileri üzerinde çalışıyor, önce şalı çıkarıyor, sonra da tuniğinin bağlarını gevşeterek başından geçiriyorum. Li-lah öpücüklerimin içinde o kadar kayboluyor ki, tuniğini vücudundan çıkarmak için öpüşmeye ara verdiğimde küçük bir pişmanlık sesi çıkarıyor.

Altında, meme uçlarının üzerine deri bandını takıyor. Daha fazla kıyafet. Onun yanında hep daha fazla kıyafet. Onu çıplak görmek, küçük memelerini ellerimde tartmak ve uçlarının dokunuşuma karşı sertleştğini hissetmek istiyorum.

Ağzı tekrar benimkine dönüyor, öpücükleri aç ve istekli. Elimi bant boyunca gezdiriyorum ve arkada bir düğüm buluyorum. Kolayca çözülüyor ve meme uçları

çıplak kalıyor.
ve sevimli. Parmaklarım teninde geziniyor ve burada çok
yumuşak,

Dizlerinin arkasından ya da boynunun tatlı kıvrımından daha yumuşak.

Li-lah dokunuşumla inliyor ve kalçaları uyluğuma doğru sallanıyor. Onu kendime doğru daha sıkı çekiyorum, uzunluğumun ona baskı yaptığını hissedene kadar kalçalarını sikime uyduruyorum. Hâlâ tozluklarını giyiyor ama yakında onlar da gidecek.

o zaman ten tene olacağız.

Küçük memeleri göğsüme sürtünüyor ve kolları boynuma dolanarak vücudunu benimkine sürtüyor. Sert bir inilti daha duyuyorum ve daha fazla dayanamıyorum; onu altıma almalıyım.

Li-lah'ı kendime doğru bastırarak tutuyorum ve ayağa kalkıp kürklerimize doğru ilerliyorum. Onu kendime yakın tutarak, kürklerin içinde altıma girene kadar bedenlerimizi alçaltıyorum. Bacakları belime dolanıyor ve derisinin son parçalarını da bedeninden ayırıp içine dalmamak için kendimi zor tutuyorum.

Sakin olmalıyım. Kontrollü. Eşime vermeliyim Önce zevk. Ve onun nelerden hoşlandığını biliyorum - onu neyin çılgılık attırdığını ve sanki parçalanıyormuş gibi kıvrandırdığını biliyorum. Memelerinin öpülmesinden hoşlanıyor ama amının öpülmesinden daha çok hoşlanıyor.

Ağzımı onunkinden ayırdığımda yumuşak, miyavlayan bir ses çıkarıyor ama ben kararlıyım. Eşimin tatlı tadını dilimde istiyorum ve bunu şimdi istiyorum. Parmaklarım taytının düğümünde çalışırken bile onun güzel tenini öpüyorum, göğsünden ve karnından aşağıya doğru ilerliyorum. Taytını kalçalarından aşağı doğru çekiyorum ve bunu yaparken uyarılmışlığının sıcak, muhtaç kokusu duyularımı dolduruyor.

Arkadaşım. Benim için sırlıslıkam oldu.

Boğazımda bir hırıltı yükseliyor ve pantolonunu bacaklarından çekip çıkarıyorum, sonra kalçalarını iyice itiyorum.

"Rokan," diye nefes alıyor ve sesindeki beklentiyi duyabiliyorum. Elleri boynuzlarıma gidiyor ve onları sıkıca tutuyor.

Kıpırdamadan duruyorum, beni amından uzaklaştırıp

uzaklaştırmayacağını görmek için bekliyorum, ama beni
amına doğru itiyor

Uylukları, kürklerin üzerinde yükselirken bile sessiz bir cesaretlendirme. Şimdiden beklentiyle kıvranıyor, nefes alışları keskin ve hızlı geliyor.

"İstemiyorsan bunu yapmak zorunda değilsin," diyor bana, tam dilim amının yumuşak, kaygan kıvrımlarından geçip tadını kucaklamak üzereyken.

İstemiyor musun?

Onu yalamak benim favorim. İstemiyor musun? Her şeyden çok istediğim şey bu. Dilim gömülü kalabilirim. Saatlerce bacaklarının arasında durup asla doyamayacağım.

Evet, bunu istiyorum diye itiraz etmek istiyorum ama sadece ona göstermek daha iyi. Bir parmağımı kıvrımlarında aşağı yukarı kaydırarak sularının arasında gezdiriyorum. İniltisi üzerine eğildim ve Ağzımı üçüncü meme ucunun üzerine koydum. Heyecandan nefesinin kesilmesi ve parmaklarının boynuzlarımın etrafında sıkışması? Şunlar

lezzetli ama onun tadı kadar lezzetli değil. Şimdi onu boş zamanlarımda keşfediyorum, dilimi kıvrımlarının üzerinde yavaş, metodik hareketlerle sürüklüyorum. En çok neyi sevdiğini biliyorum ama önce onu kızdıracağım. Üçüncü meme ucundan kasıtlı olarak kaçınıyorum, çünkü yalandığında onu çıldırtan kısım bu. Onun yerine, ıslak kıvrımlarına öpücükler kondururken bile bir parmak eklemimi amının girişine doğru itiyorum.

Bir elim kornama vuruyor, sonra nefesim tıslıyor ciğerlerinden. "Tanrım," diye mırıldandığını duyuyorum ve sonra dilimin ucunun etini sıyrmasına izin verdiğimde bir bacağı sarsılıyor. Onun Dizini oynatıyor ve tekrar kıpırdanmaya başlıyor, ben de bacağını tutup omzumu altına yerleştiriyorum, hareketlerini sabitliyorum ve onun kaygan, lezzetli balına özgürce hükmetmeme izin veriyordu.

Bu mu? Bu çok daha iyi.

Dilim derinlere dalıyor, onun sıcaklığının merkezini arıyor ve onu tattığımda tekrar adımı haykırıyor.

Yapabilirim

Dilimi tekrar içine ittiğimde amının dilimin etrafında

sıkılaştığını hissediyorum. Küçük çığlıkları daha da güçleniyor ve dilimin her itişinde suları daha da tatlanıyor. Kalçalarını hissedebiliyorum omuzlarımda titriyordu, parmakları boynuzlarımda sıkıydı.

Onu tekrar tekrar yalarken sikimi kürklere sürüyorum, kalçaları yüzüme doğru sallanıyor. Bunu sonsuza dek yapmak istiyorum, ama bedenim onunkini sahiplenmek, rezonansı gerçekleştirmek için ağrıyor. Başımı kaldırıyorum ve o hemen Elini yelemin üstüne koyup beni tekrar yerime oturtmaya çalıştı.

"Çok yakın," diye nefes alıyor. "Lütfen, Rokan-" Arkadaşımı hayal kırıklığına uğratmayacağım. Bir parmağımı onun ıslak sıcaklığına sokuyorum ve hemen amı kasılıyor ve titriyor etrafında. İçeri ve dışarı okşuyorum, inlemeleri ihtiyacımı körüklüyor ve ağzım üçüncü meme ucuna iniyor, ağrıyan Benim ilgimi bekleyen küçük tomurcuk. Çıgılları hararetleniyor, sallanırken eli saçlarımı çekiyor. ağzıma karşı. Meme ucunu tekrar tekrar yalıyorum, onun çaresizliği benim çaresizliğim oluyor. Onun serbest kalmasına ihtiyacım var. Parmağımı amciğiyle sağdığını hissetmek, ağzımı onun tadıyla doldurmak istiyorum.

O her şeydir. Küçük bir çıgık ve ardından dilimin üzerinde taze bir ıslaklık patlaması hissediyorum. Kalçaları omuzlarıma yapışıyor ve amciği parmağımın etrafında sıkıca dalgalanıyor, tekrar tekrar sıkılıyor boşalırken tekrar. Onu yenilenmiş bir aciliyetle yalıyorum. serbest bırakılmaktan titrerken bile duruyorum. Ona duyduğum ihtiyaç hislerimin önüne geçiyor; durmak istesem bile

yapamadım. Tekrar ve tekrar, açlıkla onun sularını kucakladım,

Ağzımı ve dilimi onun tatlı kıvrımlarına gömüyorum. Parmağım tekrar tekrar içine giriyor, ta ki yeni bir boşalmayla titreyip adımı haykırana kadar.

Hâlâ yeterli değil. Daha fazlasına ihtiyacım var.

Yüzümü onun tatlılığından ayırıyorum, oturmadan önce hafifçe kalçasını ısıyorum. Sikim onun içine gömülmek için can atıyor ve kontrolümü kaybetmeye çok yakınım. Kendime gelmeye çalışarak bir elimi alnıma bastırıyorum.

Sabır. Sakinlik. Eşinin nefesini tutmasına izin ver, sonra ona sahip olabilirsiniz-

Li-lah hala battaniyenin içinde yayılmış bir şekilde tatmin olmuş küçük bir inilti çıkarıyor. Ayağını kalçama sürüyor. "Nerede yaptın

git, Rokan?"

Şimdiden beni özlüyor. Ben de onun sıcak, yumuşak bedenini özlüyorum. Bedenim kontrolü elimde tutma ihtiyacıyla titriyor ve kürklerin üzerine tekrar uzanmadan önce kendimi sert bir şekilde sarsıyorum onun yanında. Yanağına dokunuyorum ve sonra boynunu ve omzunu öpücüklere boğarak onu bir kez daha okşamaya başlıyorum.

Bir bacağını kalçalarımın geçiriyor ve sessiz bir cesaretlendirmeye beni kendine doğru çekiyor.

Biraz daha? Ona işaret ederek soruyorum.

Li-lah başını sallıyor ve eli sikime gidiyor, parmakları mahmuzumun üzerinde geziniyor.

Aletimden bir sıvı fışkırıyor ve onu sarsıyorum. elimi çekip kürklere sabitliyorum. Başımı hafifçe sallıyorum. Daha fazla dokunuş, parmaklarından daha fazla keşif, ve onun karnını tohumlarımla boyayacağım. Bu gece, onun içinde olmak istiyorum.

"Kontrolünü kaybetmeye yakın mısınız?" diye fısıldıyor merakla. Altımda kıpırdanıyor, meme uçlarını kasıtlı olarak göğsüme sürtüyor. "Zavallı bebek."

Güç almak için gözlerimi kapatarak sessizce inliyorum.

Küçük topuğu kıcıma batıyor ve bana doğru kaydığını, kalçalarını açtığını hissediyorum. "Eşine sahip çık, Rokan," diye fısıldıyor. "Senin için hazırım."

Benim güzel, mükemmel eşim.

Artık kontrolü elimde tutamıyorum. Ağırlığımı ona vererek bacaklarının arasına kayıyorum. Sikimi girişine yerleştirdim, derine sokmaya hazırdım. Yine de sıkı ve oturmasını kolaylaştırmak için başını kaygan meyve sularıyla ovuyorum. Yaptığım gibi, küçük tırnaklarını kollarıma geçiriyor, nefes nefese küçük pantolonlarla beni cesaretlendiriyor.

Eşim. Benim rezonansım.

Benim.

Bir tıslamayla ileri itiyorum. Sikim derine batıyor, bedenim onunkini ele geçiriyor. Amcığı bir yumruk gibi, beni sıkıyor
Kendi elimden daha sıkı, ve bu his hiçbir şeye benzemiyor.

şimdiye kadar yaşadığım. Gözlerimi kapatıyorum, bu anın tadını çıkarıyorum. Benim. Şimdi benim.

Li-lah'ın nefesi beni donduruyor. İçime işliyor Zevkli bir pus düşüncelerimi bulandırıyor ve kendimi hareketsiz kalmaya zorluyorum. Onu incittim mi? Bu düşünce içime acı veriyor - o benim eşim ve nefes almamın sebebi. Onu incitmek düşünülemez bile. Bir parmağımı yanağında gezdiriyorum.

Sessiz bir soru. Gözlerini açtığında işaret ediyorum, tamam mı? "Aman Tanrım, bu da neydi?" Elleri Vücutlarımız birleşti ve parmaklarının hareket ettiğini, mahmuzumu izlediğini hissediyorum. "Sanırım yer yerinden oynadı."

Kaşlarımı çatıyorum, etrafa bakıyorum. Yer sarsıntısı mı? Şimdi mi? Hissetmedim, ama Li-lah'ın vücudunun ıslak sıkılığında kaybolmuştum.

"Lafın gelişi," diyor nefes nefese ve parmakları tekrar mahmuzuma doğru hareket ediyor. "Bununla bana çok güzel sürtünüyorsun." Kulağa zevk gibi gelen küçük bir iç çeker ve sonra parmaklarını kıvrımlarından geçirir ve mahmuzumu ve küçük sert tomurcuğunu ovalar. "Tekrar yapalım mı?"

Daha fazlasını mı istiyor? Hiçbir şey bana daha fazla zevk veremezdi. Bir elim kalçasındayken, tekrar ittim.

Li-lah başını geriye atıp ağlamaya başladı. Eli tekrar amına gidiyor ve ben tekrar içine girerken mahmuzumu okşuyor. "Çok iyi hissettiriyor," diyor bana. "İnanılmaz. "İnanılmaz.

rüya-" Sözleri boğazında düğümleniyor ve bir başka zevk dalgası onu ele geçirirken ağzı bir O harfi oluşturuyor.

Onun tepkisinden etkilenererek parmaklarımı kıvrımlarına bastırıyorum ve tekrar ileriye doğru vuruyorum. Bu sefer, ben de onun gibi hissediyorum - hareket ettiğimde, mahmuzum üçüncü meme ucunun hassas tarafı boyunca sürükleniyor. Ona dokunduğumda çığlık atıyor ve amının sikimin etrafında kenetlendiğini, beni daha derine çektiğini hissediyorum.

Kontrolüm gitti.

Ona pompalıyorum, sikimi onun sıkı, tatlı sıcaklığına

sokuyorum. Bana yapışıyor, vücutlarımız birlikte sallanırken inliyor. İçine her itişimde amının tepki olarak dalgalandığını hissedebiliyorum, ta ki adım boğazından çıkana ve başka bir salınımda kaybolup sertleşene kadar.

Onu görmek, vücudunun benimkine sarıldığını
hissetmek mi? Khuilerimizin gürültülü, muzaffer şarkısı?
Kendi salıverilmem içimden öyle bir güçle patlıyor ki
yıldızlar yüzüyor
Gözlerimin önünde ve tüm vücudum titriyor. Li-lah'ın adımı
soluduğunu duyabiliyorum, kalçaları titriyor.
Beni ona sarıyorlar. Tohumlarım onun içine boşalıyor ve
sanki sonsuza dek boşalacakmışım gibi geliyor ve zevk bizi
ele geçirirken alnımı onunkine bastırıyorum.
Biz biriz, Li-lah ve ben. Sonsuza dek.

LILA

[Rokan'ın sevişirken beni battaniyeye o kadar sert gömdüğünden eminim ki, tüylerim Popo. Ayrıca delicesine mutlu olduğumdan da eminim.

Ayak parmaklarım kıvrılıyor, kollarımı ve bacaklarımı ona doluyor, iri bedenini kendime sabitliyorum. Asla bırakmasını istemiyorum.

Terli ve sevişmekten yapış yapış olmuş bir halde yüzüme sokuluyor ve beni kendine sımsıkı sarıyor. Görünüşe göre bu konuda aynı dalga boyundayız. Kollarını bana dolamışken ama konuşmak şu an için önemsiz. I ona ihtiyacım yok. Tenini tenime bastırmasından, sikini içime sokmasından ve mahmuzunun sarsıntılar göndermesinden başka bir şeye ihtiyacım yok. Vücudumdan geçip gidiyor.

Titriyorum. O mahmuz, dostum. Biri beni uyarmalıydı. O şey bir kızın beynini pelteye çevirebilir.

Boynuma bir öpücük konduruyor ve ben uykulu ve memnun bir şekilde esniyorum.

Kulaklarım patlıyor ve bir an için mağaranın içi neredeyse boş geliyor. Neredeyse. Hayal görüyor olabilirim. Bir parmağımı kulağıma sokup ovuşturuyorum, kaşlarımı çatıyorum.

Rokan ayağa kalkıyor ve endişeyle bana bakıyor.
Kulakların seni rahatsız mı ediyor? Şifacıya ihtiyacın var mı?

Teni tenimden ayrılırken hayal kırıklığıyla iç çekiyorum.
İmzayı atlayıp sadece sarılmak buraya kadarmış. Hayır, ben iyiyim. Kulaklarım patladı.

İşitme duyun geri geliyor mu? Sanmıyorum. Neden olsun ki?

Alev rengi saçlı kadın - Har-loh. Beyninde bir büyüme olduğunu ve khui'sinin bunu düzelttiğini söylüyor.

Oh. Yaptı mı? Bunu sormak için aklıma bir not aldım ama

Şimdi değil. Sabahleyin. Ya da ertesi gün. Ne zaman olursa. Ben daha çok arkadaşşıma büyük bir baskı yapmakla ilgileniyorum,

Nefis göğsümü yine göğsüme yasladım. Duymam senin için önemli mi?

Tabii ki hayır. Sen olduğun gibi mükemmelsin. Aksini iddia ettiğim için kızgın görünüyor.

Ona gülümsüyorum ve parmaklarımı kaya gibi sert bir göğüs kemiği boyunca gezdiriyorum, göğüs kemiğini kaplayan çıkıntıları ve bunların nasıl pürüzsüz, süet benzeri bir tene dönüştüğünü hissediyorum. "Ben "Bir daha geri gelme de olur." diyorum ona. "Sen yanımda olduğun sürece beni güvende tutacaksın."

Her zaman senin yanında olacağım, diye imzalıyor yüzünde ciddi bir ifadeyle.

"Söz mü?"

Göğsüne vuruyor. Hislerim bana öyle olduğunu söylüyor. Ben burada olduğum sürece sana zarar gelmeyecek.

Bir şekilde bunu söyleyeceğini biliyordum. Ve bir şekilde ona inandım. Beni güvende tutacak adamdan daha iyi kim olabilir?

Altıncı his mi? Parmaklarımı taş gibi sert meme uçlarından birinin üzerinde gezdiriyorum. "O zaman buraya gel ve o koca, terli vücudunla beni koru."

Rokan beni tekrar örtmek için hareket ederken gözleri parlıyor. Tekrar yankılanma zamanı.

MADDIE

Kutlama yapan kabileye bakıyorum, yanlarından sah-sah derisiyle dans ederek geçen insanlara ya da Bir değil iki mavi bebeği emzirmek için üstünü çıkaran kadın. Meyvenin üzerindeki ünlemleri görmezden geliyorum

Bütün gece tadını çıkarmayı başardılar ve tekrar şarkı söylemeye başladıklarında kesinlikle görmezden geliyorum.

Herkes çok mutlu. Ben hariç herkes. Ben mi?

Ben kayboldum.

Son bir ay içinde, kendinden emin, bağımsız bir barmenden, kaybolmuş, yalnız bir tutsağa dönüştüm. Kız kardeşimden koparıldım. Lila'nın koruyucusu olarak eski rolüme geri döndüm, ancak o geri döndüğü anda bu rolden çıkarıldım, bir uzaylıyla el ele ve aşk dolu bir şekilde çıldırdım. Çiftleşti. Mutlu. Kalmak istiyor.

Peki ya ben?

Ben sadece buradayım.

Tek başınayım.

Artık kimsem yok. Lila'nın bana ihtiyacı olmadığı çok açık. Kabiledeki herkes zaten ona tapıyor ve bana zar zor tahammül edebiliyorlar. Onları suçladığımdan değil. tam olarak Bayan Pleasant'ın kız kardeşim yokken etrafta yaşamasıydı. Onun için endişeleniyordum ve bunun acısını Diğer herkes, hatta bana iyi davranmak için kendi yollarından çıkan kadınlar bile.

Bir insan denizinde bile bu kadar yalnız olmanın nasıl bir şey olduğunu anlamıyorlar. Buradaki herkes bir ailenin parçası. Burada

bebekleri olan mutlu kadınlar ve kadınlarına son derece bağlı erkekler var. Ben bakarken şef - Vektal - bebek kızını havaya fırlatıyor ve Talie'yi güldürmek için ona abartılı öpücükler veriyor. Ve oğlum, o bebek gülüyor. İçimi burkmasa çok sevimli olurdu. Bir karısı ve bebeği var. Buradaki tüm insanların birileri var. Kız kardeşim bile - korkak, ürkek küçük Lila - kendine tamamen güvenerek ve Rokan'a aşık olarak geri döndü.

Unutuldum. İç çekiyorum ve mağaranın girişine bakıyorum. Bazen ne olacağını merak ediyorum. sadece kalktı ve gitti. Lila'yı avladıkları gibi beni de avlarlar mıydı? Yoksa bir sürtük olduğum için 'iyi ki kurtulduk' deyip umursamazlar mıydı?

Parlayan gözler bana bakıyor ve mağara girişinin gölgelerinden iri, hantal bir form çıkıyor, elinde mızrak, diğerinde ölü bir hayvan.

Bu Hassen. Kız kardeşimi çalan kişi. Hassen. Bir eşi o kadar çok istediğine karar verdi ki, kalkıp onu çaldı.

O mu? O benim koca kışımı öpebilir.

Gerçi şu an bana attığı bakış? Bu bana bundan çok fazla zevk alacağını söylüyor. Onun incelemesi için açarsam öpmekten fazlasını yapacağını.

Ve nedense, Hassen'in koca gövdesini katlayarak tombul kışma bir öpücük konduracağı düşüncesi beni tahrik ediyor. Ki bu çok yanlış. O sürgün edildi. O bir pislik. Kız kardeşimi istiyordu. Bunların hiçbirisi onu 'Buz Gezegeni'nin En Arzulanan Bekârları' listesine sokmaz.

Bakışlarımı tekrar ateşe çevirip kaşlarımı çatıyorum.

Onu kışımda ağzıyla hayal etmeye devam etmeyeceğim. Yuvarlak yanaklarımdan birini ısırırken. Parmaklarını vücudumda gezdiriyor ve kuyruğumun olmadığı gerçeğini keşfediyor.

Beni dünyaya geri getirmek için yüzüme sert bir tokat atıyorum.

Sanki nefret saçmak her şeyi daha iyi yapacakmış gibi? Sadece işleri daha da berbat hale getirir.

Yakınlarda, Farli bana ürkmüş bir bakış attı. "Sen iyi misin?"

"Sadece dikkatim dağınık," diyorum ona. Farli iyi bir çocuk ve burada bir arkadaşına sahip olduğum en yakın şey, her şeye rağmen

On beş yaşında. Şu anda mı? O benim ölüm kalım meselem, çünkü başka kimsem yok. Kız kardeşim Lila bile bir köşede yeni kocasıyla yiyiştir. Buna kızamıyorum bile. O çok mutlu.

her türlü mutluluğu hak eden harika bir insan. Onun için çok heyecanlıyım.

Onun ısıltılı mutluluğunu biraz kıskandım elbette ama yine de onun adına heyecanlandım.

Yapmamam gerekse de omzumun üzerinden mağara girişine tekrar bakıyorum. Hassen hala oradaysa diye. Ama orada değil ve içimdeki küçük acıyı görmezden geliyorum.

hayal kırıklığı hissediyorum.

İhtiyacım olan son şey buz gezegeninin kötü çocuğuna bulaşmak.

YAZARIN NOTU

Vay be! Bu serideki her kitabı yazmak benim için bir macera. Son kitabı bir tane daha yazacağımı düşünerek bitirdim.

İki kız kardeşin hikayesini iç içe geçirerek ve bakış açısını kız kardeşler ve sevgililer arasında değiştirerek. Ancak okuyucular seslerini yükseltti - her kız kardeşin kendi hikayesine sahip olmasını istediler.

Kendi kitabım. Barbarlarınızı seviyorsunuz!

Böylece ikisini nerede ayırabileceğimi görmek için hikâyeyi parçalara ayırmaya başladım. Belki iki kısa hikaye yazabilirdim.

uzun bir kitap yerine. Ancak bu hikâye kendi kendine başladı! Lila'nın Hassen tarafından çalındığını biliyordum. Rokan'ın onu kurtaracağını biliyordum. Bunun serinin en uzun kitabı olacağını düşünmüş müydüm? Hayır! Onların bu kadar

rezonansı sonuna kadar yerine getirecek mi? Tanrım, hayır! (Beni öldürmeyin - bu şekilde oldu!)

Lila'nın birinci sayfada sağır olarak görüneceğini biliyor muydum? Hayır, bilmiyordum! Ama fikir bir kez aklıma geldiğinde beni bırakmadı ve yazmak zorunda kaldım. Elbette sebepleri vardı.

Doğal olarak her şeyden korkuyor - duyamıyor. Ve Maddie'nin korumacı doğası kendi açısını aldı; geçmişte onun koruyucusu olduğu için doğal olarak küçük kız kardeşini koruyor.

Sağır/işitme engelli bir karakterin vahşi bir gezegende yaşamla nasıl başa çıkacağını keşfetmeyi sevdim. Eğer herhangi bir

Hafif de olsa bir tür işitme kaybı yaşıyorsanız, kalabalığın bir parçası olup sohbete katılamamanın ne kadar izole edici olabileceğini bilirsiniz. Bu konuya değinmek istedim, çünkü hayatta kalma durumunda her şey yeni ve daha farklı bir hal alıyor.

derin bir önemi var. Ayrıca Lila'nın büyümesini istedim. Hikaye devam ettikçe güçlendi. Onun ne kadar güçlü olduğunu ve koşullar ne olursa olsun kurban olmadığını fark etmesini istedim. Birinci bölümdeki Lila ile son bölümdeki Lila aynı değil.

İşitme duyusu geri gelir mi? Bu tamamen mümkün; eğer khui Harlow'un beyin tümörünü kontrol altında tutabiliyorsa, Lila'nın kulaklarındaki ses iletimini etkileyen kirpikleri de onarabilir. Tabii ki bu sorunlu bir durum - işitme duyusunu 'düzeltmek' onun kusurlu olduğunu varsayıyor. Rokan'ın dediği gibi, o mükemmel. Tıpkı onun gibi. Peki duyma yetisini geri kazanacak mı? Henüz karar vermedim ve öyle ya da böyle buna ihtiyacı yok. Her halükarda yeterince güçlü ve umarım onu öyle tasvir etmişimdir.

Ayrıca, kitabın başlarına doğru, khui gibi bazı 'yaygın' hikaye kelimelerinin farklı yazılışları olduğunu fark edeceksiniz. Bunun nedeni

Lila'nın onları gördüğü gibi, dudak okuyarak. Umarım okuyucular için çok sarsıcı değildir. Bu kitapta çok fazla zaman geçirdim.

dilimin ve dudaklarımın nasıl hareket edeceğini görmek için parmaklarımı ağızma bastırdım, böylece bu deneyimi mümkün olduğunca

sadık bir şekilde.

Birkaç küçük
not...

Maddie için uzun bir hikaye yazdığımdan beri (kahramanının kim olacağına dair üç tahmin), BARBARIN TUTUKLANMASI bu yazın sonunda çıkacak ve bu da BARBARIN SEÇİMİ (Farli'nin hikayesi) ve ATEŞ VE BUZ anlamına geliyor.

(spinoff) biraz daha geriye itilecek. Buz gezegeninden ayrılmaya henüz hazır değiliz, bu yüzden daha fazlası

gelecek. Ayrıca mağaradaki diğerleri hakkında daha fazla kısa hikaye olacak, çünkü keşfedilecek çok şey var.

Ayrıca, Kati Wilde'a da kocaman bir alkış. harika kapaklar. Bu muhteşem değil mi? Ben çok aşığım

o. Stok fotoğraflarla sihir yaratıyor. Rokan'ın kapakta üç yerine dört parmağı olduğunu fark edeceksiniz, çünkü bunu denemek garip görünebilirdi.

Mevcut elleri üç parmak haline getirin. Sadece gözlerinizi kapatın ve rol yapın!

Bir temizlik notu. Bu kitaba hazırlanmak için son kitabı tekrar okurken, Harrec'in av partisindeyken birkaç satır konuştuğunu fark ettim. Bu bir yazar 'oops'u

Çünkü Harrec orada değildi! Konuşan Hassen'miş, ama zihnim isimleri karıştırmış. Düzeltmiş halini yükledim. kopya, bu yüzden eğer saf biriyseniz, eski kopyanızı sildiğinizden ve yenisini yeniden indirdiğinizden emin olun. Sa-khui'lerin küçük bir aile olmasından dolayı benzer isimlere sahip olmalıdır. Değişiklik küçüktür ve umarım çok kafa karıştırıcı değildir.

Her zaman olduğu gibi, okuduğunuz için teşekkür ederim, teşekkür ederim, TEŞEKKÜR EDERİM. Gerçekten de dünyanın en iyi hayranlarına sahibim ve Facebook mesajlarınıza, neşeli paylaşımlarınıza ve coşunuza bayılıyorum. Bu dünyada yazmayı seviyorum ve ben Bu kadar çok insanın benimle buz gezegeninde takılmayı sevmesi heyecan verici.

<3

Yakut

BUZ GEZEĞENİNİN İNSANLARI BARBARLAR

BARBARIN DOKUNUŞU'nun sonu itibariyle

(önerilen telaffuzlar parantez içinde)

ANA KABİLE MAĞARASINDA

MAĞARA 1

VEKTAL (VEHK-TALL) - SA-KHUI'LERİN ŞEFİ. EŞLEŞTİĞİ KİŞİ
GEORGIE.

GEORGIE - İNSAN KADIN (VE İNSAN DIŞILARIN GAYRİ RESMİ LİDERİ).
EŞİYLE BİRLİKTE ÇİFTE LİDERLİK ROLÜ ÜSTLENMİŞTİR.

TALIE (TAH-LEE) - BEBEK KIZLARI.

MAĞARA 2

MAYLAK (MAY-LACK) - KABİLE ŞİFACISI. KASHREM İLE ÇİFTLEŞTİ VE
ŞU ANDA ÇOCUĞA HAMİLE.

KAŞREM (CASH-REHM) - EŞİ, AYNI ZAMANDA BİR DERİ İŞÇİSİ. ESHA (ESH-UH) - KÜÇÜK KIZLARI.

MAĞARA 3

SEVVAH (SEV-UH) - KABİLE BÜYÜĞÜ, AEHAKE'NUN ANNESİ, ROKAN, VE SESSAH

OSHEN (AW-SHEN) - KABİLE BÜYÜĞÜ, EŞİ

SESSAH (SES-UH) - EN KÜÇÜK OĞULLARI

MAĞARA 4

WARREK (WAR-EHK) - KABİLE AVCISI.

EKLAN (EHK-LAN) - BABASI. YAŞLI.

MAĞARA 5

EREVEN (AIR-UH-VEN) AVCI, CLAIRE İLE ÇİFTLEŞTİ

CLAIRE - EREVEN İLE ÇİFTLEŞTİ, ŞU ANDA HAMİLE

MAĞARA 6

LİZ - RAAHOSH'UN EŞİ VE AVCISI. ŞU ANDA İKİNCİ KEZ HAMİLE.

RAAHOSH (RAH-HOSH) - EŞİ. BİR AVCI VE KARDEŞİ

RUKEH.

RAASHEL (RAH-SHEL) - KIZLARI.

MAĞARA 7

STACY - PASHOV İLE ÇİFTLEŞTİ. PACY'NIN ANNESİ, BİR ERKEK BEBEK.

PASHOV (PAH-SHOWV) - KEMLİ VE BORRAN'IN OĞLU, KARDEŞİ

FARLI VE SALUKH. STACY'NIN EŞİ, PACY'NIN BABASI. PACY -

BEBEK OĞULLARI.

MAĞARA 8

NORA - DAGESH'IN EŞİ, İKİZLER ANNA VE ELSA'NIN ANNESİ. DAGESH (DAH-ZZHESH) (G SESİ YUTULUR) - EŞİ.
BİR AVCI.
ANNA & ELSA - BEBEK İKİZ KIZLARI.

MAĞARA 9

HARLOW - RUKH'UN EŞİ. YAŞLILAR MAĞARASI'NIN 'TAMIRCISI'.
ZAMANININ %75'İNİ AİLESİYLE BİRLİKTE ORADA GEÇİRİR.
RUKH (ROOKH) - ESKİ SÜRGÜN VE YALNIZ. ORJİNAL ADI
MAARUKH. (MAH-ROOKH). RAAHOSH'UN KARDEŞİ. HARLOW'UN EŞİ.
RUKHAR (ROO-CAR) - ONLARIN BEBEK OĞLU.

MAĞARA 10

MEGAN - CASHOL'UN EŞİ. YENİ DOĞAN HOLVEK'IN ANNESİ.
CASHOL - (CASH-AWL) - MEGAN'IN EŞİ. AVCI. BABASI
YENİ DOĞAN HOLVEK.
HOLVEK - (HAUL-VEHK) - MINİK MAVİ ERKEK BEBEK!

MAĞARA 11

MARLENE (MAR-LENN) - ZENNEK'IN İNSAN EŞİ. İSİMSİZ BİR ÇOCUĞU
VAR. FRANSIZ.
ZENNEK - (ZEHN-ECK) - MARLENE'IN EŞİ. İSİMSİZ BİR
ÇOCUĞU VAR.

MAĞARA 12

ARIANA - İNSAN DIŞI. ZOLAYA'NIN EŞİ. ANALAY'IN ANNESİ.

ZOLAYA (ZOH-LAY-UH) - AVCI VE ARIANA'NIN EŞİ. BABASI ANALAY.

ANALAY - (AH-NUH-LAY) - ONLARIN KÜÇÜK OĞLU.

MAĞARA 13

TIFFANY - İNSAN DIŞI. SALUKH İLE ÇİFTLEŞMİŞ VE YENİ HAMİLE.

SALUKH - SALUKH (SAH-LUKE) - AVCI. KEMLİ'NIN OĞLU VE BORRAN, FARLI VE PASHOV'UN KARDEŞİ.

MAĞARA 14

AEHAKO - (EYE-HA-KOH) - GÜNEY MAĞARASININ VEKİL LİDERİ. KIRA'NIN EŞİ, KAE'NIN BABASI. SEVVAH VE OSHEN'IN OĞLU, ROKAN VE SESSAH'IN KARDEŞİ.

KIRA - İNSAN KADIN, AEHAKO'NUN EŞİ, KAE'NIN ANNESİ. ÖYLEYDİ UZAYLILAR TARAFINDAN KAÇIRILAN VE UZUN SÜRE KULAK TERCÜMANI TAKAN İLK KİŞİ.

KAE (Kİ - 'SINEK' İLE KAFİYELİ) - YENİ DOĞAN KIZLARI.

MAĞARA 15

KEMLİ - (KEMM-LEE) KADIN YAŞLI, SALUKH, PASHOV VE FARLI'NIN ANNESİ

BORRAN - (BORE-AWN) EŞİ, BÜYÜĞÜ

FARLI - (FAR-LEE) GENÇ KIZLARI. ERKEK KARDEŞLERİ SALUKH VE PASHOV. CHAHM-PEE (CHOMPY) ADINDA EVCİL BİR DVISTI VARDIR.

MAĞARA 16

DRAYAN (DRY-ANN) - YAŞLI.

DRENOL (DREE-NOWL) - YAŞLI.

MAĞARA 17

VADREN (VAW-DREN) - YAŞLI.

VAZA (VAW-ZHUH) - DUL VE YAŞLI. KADINLARI SÜZMEYİ SEVER.

MAĞARA 18

ASHA (AH-SHUH) - HEMALO'DAN AYRILMIŞ. YAŞAYAN ÇOCUĞU YOK.

MADDIE - LILA'NIN KIZ KARDEŞİ. İKİNCİ KAZADA BULUNDU.

MAĞARA 19

BEK - (BEHK) - AVCI.

HASSEN (HASS-EN) - AVCI.

HARREC (HAIR-EK) - AVCI.

TAUSHEN (TOW -INEK- SHEN İLE KAFİYELİ) - AVCI.

HEMALO (HEE-MAH-LO) - ASHA'DAN AYRILMIŞ.

MAĞARA 20

JOSIE - İNSAN KADIN. HAEDEN İLE ÇİFTLEŞMİŞ VE YENİ HAMİLE.

HAEDEN (HI-DEN) - AVCI. DAHA ÖNCE ZALAH İLE ÇİFTLEŞTİ

ANCAK REZONANS TAMAMLANAMADAN KHUI HASTALIĞINDA (KHUI İLE BİRLİKTE) ÖLDÜ. ŞİMDİ JOSIE İLE ÇİFTLEŞTİ.

MAĞARA 21 (ESKİDEN BİR DEPO MAĞARASIYDI)

ROKAN (ROW-CAN) - SEVVAH VE OSHEN'İN EN BÜYÜK OĞLU.

AEHAKO VE SESSAH'İN KARDEŞİ. YETİŞKİN ERKEK AVCI. ŞİMDİ LILA İLE ÇİFTLEŞTİ. 'ALTINCI' HISSİ VAR.

LILA - MADDIE'NIN KIZ KARDEŞİ. İŞİTME ENGELLİ. YANKILANDI ROKAN.

BUZ GEZEĞENİ BARBARLARI OKUMA LİSTESİ

Buz Gezegeni Barbarları Serisi!

Hepiniz Buz Gezegeni Barbarları'na yetiştiniz mi?
Tazelemeye mi ihtiyacınız var? Ödünç almak ya da satın
almak için tıklayın ve kitabın tadına varın (ya da rafınıza
ekleyin)!

Buz Gezegeni Barbarları - Georgie'nin
Hikayesi Barbar Uzaylı - Liz'in
Hikayesi
Barbar Aşık - Kira'nın Hikayesi
Barbar Madeni - Harlow'un Hikayesi
Buz Gezegeni Tatili - Claire'in Öyküsü
(novella) Barbarın Ödülü - Tiffany'nin
Öyküsü Barbarın Eşi - Josie'nin Öyküsü
Barbarın Bebeğine Sahip Olmak - Megan'ın Hikayesi
(kısa öykü)
Buzdan Bebekler - Nora'nın Öyküsü (kısa
öykü) Barbarın Dokunuşu - Az önce
okudunuz!

RUBY REC - UZAYLI VAHŞİ TARAFINDAN KAPILDI

Maddix ve Dare ekibine bayılıyorum ve hikayeleri çok komik! Hafif, eğlenceli bir uzaylı okumasına ihtiyacınız varsa, bunu önerebilir miyim?

Ödünç Almak İçin Buraya Tıklayın!

UZAYLI VAHŞİ TARAFINDAN KAPILDI

Aşk mı? O enayiler için.

Beni yanlış anlamayın, arkadaşım Jasmine onun için deli olan seksi bir adam bulduğu için çok heyecanlıyım ama ben

kendim için ilgileniyorum. Kirayı nasıl ödeyeceğim gibi düşünmem gereken başka şeyler var.

Ayrıca, hayat bana insanlara güvenmenin sadece kalp kırıklığıyla sonuçlandığını öğretti.

Jasmine yeni erkeğinin bir uzaylı olduğunu iddia ettiğinde... beyaz önlüklü adamları aramadığım için şanslı. Ama onun düşündüğüm kadar deli olmadığını, daha da ateşli bir uzaylı beni kapıp dünyamı sarstığında anlıyorum. En kötüsü, kalbim beynime ihanet ediyor ve aslında adama aşık olmaya başlıyor... uzaylıya... her neyse.

Şimdi tek yapmamız gereken timsahlara, yılanlara ya da panterlere yem olmadan bizi mahsur bıraktığı bu bataklıktan çıkış yolunu bulmak.

Aman Tanrım.

RUBY REC - KOZAV

Celia Kyle'ı (diğer adıyla Erin Tate) ve yarattığı dünyaları seviyorum. Uzaylılar çok seksi ve kadınlar çok komik. Daha fazla Preor kitabının geleceğini görmek beni çok heyecanlandırıyor! Bunlar benim için en iyi rahat okuma türleri.

[Ödünç Almak İçin Buraya Tıklayın!](#)

KOZAV

Kozav eşini buldu ve sonra onu kaybetti. Şimdi avlanma zamanı...

Grace Hall bir hemşiredir, doktor değil. Ancak beş Preor savaşçısı acil servise getirildiğinde ve doktorlar uzaylılara dokunmak istemediğinde, o öne çıkar. Bir savaşçı onu diğerlerinden daha çok çeker. Deniz mavisi kanatları, kaslı vücudu ve acıdan parlayan gözleri onu iki arzu arasında bırakır - onun dokunuşuna ihtiyaç duymak ve onu iyileştirmek için çaresizlik. Kendisini öldürecek olsa bile Preor erkeklerini kurtaracaktır. Onları iyileştirdikten sonra bilincini kaybettiğinde, bunun olabileceğini fark eder.

Preor Üçüncü Filosu'nun Baş Savaşçısı Kozav sen Aghin, Preor savaş gemisinde tamamen iyileşmiş olarak uyanır ancak bir şeylerin ters gittiğine dair bir his onu rahatsız etmektedir. Ve bir şeyler... Kozav'ın eşi Dünya'da tek başına ve korumasız bırakılmıştır. Kabul edilemez. Kozav'ın geçmişte yaptıklarından dolayı duyduğu suçluluk hâlâ onu rahatsız ediyor ve bir daha başarısız olmamaya kararlı. Kıvrımlı, yeşil gözlü, siyah saçlı insan Kadın onun koruyacağı, sahip çıkacağı ve elinde tutacağıdır.

Birisi Grace'i öldürmeye çalıştığında, Kozav onu güvende tutmak için ne gerekiyorsa yapmaya hazır. Bu kendi adamlarından birini öldürmek anlamına gelse bile. Yoksa bu Kozav'ın Göğsüne kılıç mı sapladın?

RUBY REC - KARI BULMAK

Alexa Riley artı aylar artı peri masalları? EVET LÜTFEN!
:D

[Ödünç Almak İçin Buraya Tıklayın!](#)

KAR BULMAK

Koda kız kardeşi Winnie'yi buldu ve şimdi Gray Ridge, Colorado'da kendine bir hayat kurdu. Bir ayı değıştirici olarak, doğal olarak yalnızdır ve etrafta çok az dişi olduğu için eşini asla bulamayacağını kabullenmişti. Ama ormanda tesadüfen bir kadına rastlayınca tüm dünyası değışir.

Snow kaçıyordu ve geçici bir aile kurdu. Yedi gezginden oluşan bir grupla birlikte. Ormanda dinlenirken ve onların geri dönmesini beklerken, büyük bir şey onu bulur.

Koda ve Snow arpıştıklarında, hikâyelerinin hayal edebileceklerinden çok daha sıkı bir şekilde birbirine örüldüğünü fark ederler. Gerçek, aralarındaki bağı koparacak mı? Yoksa onları birbirlerine daha mı yakınlaştıracak?

Uyarı: Bu masalsı şekil değıştiren hikâyesi, alfa tatlılığıyla dolu ve bir tarafı da iri bir ayı. Sevmeyecek ne var ki?! Eğer klasik bir hikayeyi kirli bir dokunuşla seviyorsanız, o zaman tıklayın!

VARDİYA'YI OKUDUN MU? RUBY AYILAR YAPIYOR!

Bu antoloji bugüne kadarki beş ayı romanımın hepsini içeriyor. Kısa, ateşli ve eğlenceliler. Bir sürü sakal da işin içinde, hem de en iyi şekilde.

[Ödünç Almak İçin Buraya Tıklayın!](#)

VARDİYA: BEŞ TAM ROMAN

Pine Falls'un ayıları için yasak olan çok az şey vardır, ama insanlar bunlardan biridir. Öyle olduğundan değil. bu alfaların eşlerini bulmalarını engellemek! Bu antolojide büyük, buharlı, ultra ateşli beş roman yer alıyor, Sevdikleri kadınlar tarafından dize getirilen iri yarı şekil değiştirenler.

Yaramaz bir kütüphanecinin yer aldığı BENİ DEĞİŞTİRİYOR OLMALISIN başlıklı daha önce hiç görülmemiş bir bonus öykü içerir huysuz bir ayıya balını çalıp bundan kurtulamayacağını gösterir.

DAHA FAZLASINI İSTER MİSİNİZ?

İce'in gelecek kitapları hakkında daha fazla bilgi için Barbarlar Gezegeni, Ayı Isırıkları veya Ruby Dixon'ın diğer kitapları [için](#) beni [Facebook](#)'ta beğenebilir veya [yeni çıkan bültenime abone olabilirsiniz](#).

Okuduğunuz için teşekkürler!

<3 Ruby

SIKICI TELIF HAKLARI

Telif Hakkı © 2016 Ruby Dixon tarafından

Bu kitap bir kurgu eseri. Biliyorum, biliyorum. Büyük mavi uzaylılar hakkında bir kitabın kurgu olduğunu düşünün, ama öyle. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar Yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Yaşayan ya da ölmüş kişilerle, gerçek olaylarla, yerlerle ya da kuruluşlarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir ve oldukça sık olacaktır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, eleştirel makaleler ve incelemelerde yer alan kısa alıntılar dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, taranamaz veya herhangi bir şekilde dağıtılamaz.